
HET PSEUDO - PENSION

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels
Baandries 5
3583 PAAL
Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels
Wijnpeerstraat 7
9820 MERELBEKE
Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

HET PSEUDO - PENSION

Blijspel in vier bedrijven

door

René Gybels

2014

**Een bewerking van “Het Fenomeen Filomeen”
met een kleinere bezetting. (8 personages)**

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be

annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

Korte inhoud

In het **Pseudo-Pension** is niets wat het lijkt.

Filomeen is gehuwd met Ooscar, een chauffeur. Zij is een doodgewone huisvrouw met hoogmoedswaanzin. Zij runt een luxe pension voor gasten met een zekere welstand. Door haar naïviteit en onbekwaamheid is ze een gedroomd slachtoffer voor oplichters en bedriegers. Zij is het pension trouwens uitsluitend begonnen om haar dochter Marleentje aan een betere partij te helpen dan die haar is te beurt gevallen. Vergeefse moeite want Marleentje heeft stiekem al een lief.

De gasten zijn niet wie ze beweren te zijn.

Zo is een professor in de psychologie in werkelijkheid een ordinaire bedrieger.

Een student burgerlijk ingenieur in de fysica is een gewiekste inbreker.

Het lelijke kamermeisje is helemaal geen meisje.

De vrijpostige maar toch sympathieke keukenmeid is een gezochte dievegge.

En is prins Achmeid Alaweit wel een echte oliesjeik?

Ooscar en Marleentje weten heus wel beter.

Personages

4 dames – 4 heren

Ooscar: chauffeur van een directeur.

Hij is ongeveer vijftig jaar. Hij is altijd piekfijn uitgedost in zijn chauffeurskostuum met pet en zwarte handschoenen. Als chauffeur van een directeur weet hij wat beleefdheid is. Als het erop aankomt, kan hij echter ook grof uit de hoek komen. Hij is het helemaal niet eens met de plannen van zijn vrouw maar heeft niet veel in de pap te brokken.

Filomeen: echtgenote van Ooscar.

Ze is een paar jaartjes jonger dan Ooscar. Zij heeft alle kwaliteiten om een goede huisvrouw te zijn maar ook niets meer. Door haar hoogmoedswaanzin en haar naïviteit is ze een gedroomd slachtoffer voor oplichters en bedriegers. Ze is goed maar niet rijkelijk gekleed en wisselt regelmatig van kleding. Zij laat meermaals blijken dat ze niet tevreden is met haar lot en vindt het beroep van haar man veel te min voor haar.

Marleentje: de dochter van Ooscar en Filomeen.

Een sympathiek meisje van twintig jaar. Ze is sportief en wisselt regelmatig van kleding. Ze heeft een eigen willetje en is duidelijk niet opgezet met de plannen die haar moeder voor haar in petto heeft.

Karel: het lief van Marleentje.

Hij speelt in feite drie rollen. Als lief van Marleentje is hij een vriendelijke knappe jongeman. Als Karolien is hij een aartslelijke jonge vrouw met rosse onverzorgde pruik, lelijk geschminkt en desnoods met valse of zwarte tanden en slordig gekleed. Als oliesjeik is hij een fiere Arabier met pofbroek en tulband en onherkenbaar voor Filomeen.

Stientje: de keukenmeid.

Ongeveer dertig jaar. Ze draagt de typische kleding van een dienstmeid. Ze is vrijpostig in haar optreden, maar blijft sympathiek. Zonder dat iemand het weet is ze de partner van

‘Rappe Rikkie’.

Professor K.K. Bakhuis: een bejaarde professor.

Hij is meer dan zeventig jaar, heeft een grijze baard en loopt licht gebogen met een wandelstok. Zijn jas is wat te lang, zijn broek wat te kort. Hij heeft steeds een klein valiesje bij de hand. Hij praat enigszins met een Nederlands accent.

Mijnheer Henri (Rappe Rikkie): een gewiekste inbreker.

Ongeveer dertig jaar. Hij doet zich voor als student. Hij is van alle markten thuis en gedraagt zich als een ontwikkelde jongeman. Hij draagt steeds zijn rugzak om, als de gelegenheid zich voordoet, een slag te slaan.

Fien: een kandidate bovenmeid.

Een bejaarde dame. Ze is belachelijk jong gekleed, erg geschminkt en tracht zich jonger voor te doen dan ze in werkelijkheid is. Door haar spontaneïteit komt ze heel sympathiek over.

Decor

Het verhaal speelt zich af in de leefkamer van een pension.

Links voor staat een fauteuil met hoge leuning met de voorzijde naar het publiek gekeerd. Een speler kan hierin plaatsnemen zonder door de anderen gezien te worden. Naast de zetel staat een leeslamp met bijzettafeltje.

Tegen de linkerwand staat van voor een kast die als bar kan dienst doen. Boven de kast hangt een schilderij. Voorbij de kast, ongeveer in het midden van de linkerwand, is een open, eventueel gedrapeerde doorgang met kleine traphal. Deze traphal leidt via een (ingebeelde) trap naar de slaapkamers en de logeerkamers van de gasten. Links en rechts van de traphal, eventueel in de traphal, zijn muurlampjes aangebracht.

In de achterwand bevindt zich een glazen tuindeur met daarnaast aan weerszijde een raam, bijna tot op de grond. Tuindeur en ramen geven uitzicht op de tuin. Naast de tuindeur staat een klein tafeltje.

In de rechterwand is vanachter een deur die naar de inkomhal leidt. Ietwat meer naar voor is de deur naar de keuken. Tussen beide deuren staat een lage kast waarop het schenkblad met koffiekkan en tassen kan geplaatst worden. Ook in deze wand worden de muurlampjes niet vergeten, die het liefst afzonderlijk kunnen aan en - uitgeschakeld worden.

Rechtover de keukendeur staan tweedehands salonmeubels, bestaande uit één driezit en links en rechts ervan een éénzit. Tussen de zetels staat een salontafeltje. Op het salontafeltje staat een belletje.

Op meerdere plaatsen in de leefkamer zijn kleine schilderijen tegen de wand bevestigd.

EERSTE BEDRIJF

Eerste tafereel: Filomeen – Oscar

(Wanneer het doek opengaat, ligt Oscar zalig te snurken in de fauteuil linksvoor. Het dagblad ligt open op zijn borst en zijn chauffeurspet ligt op zijn knieën. Filomeen komt uit de traphal, ziet Oscar liggen genieten en maakt zich kwaad.)

FILOMEEN: Zie dat aan zeg! Mijnheer is nog maar nauwelijks uit zijn bed en ligt hier weer rustig te maffen! Zo bijna of er niks anders te doen is. Maar deze keer zal het niet waar zijn.

(Filomeen komt voorzichtig tot vlak bij Oscar en roept zo hard ze maar kan.)

FILOMEEN: Oscar!!!

(Oscar springt verschrikt recht, grabbelt naar zijn pet en zet zich stram in houding.)

OSCAAR: Tot uw dienst, mevrouw.

FILOMEEN: *(spottend)* Tot uw dienst mevrouw? Zo hoor ik het graag;

OSCAAR: *(Oscar is nu goed wakker.)* Oh Filomeen, gij zijt het maar.

FILOMEEN: Wie anders?

OSCAAR: Ik dacht dat mevrouw van de directeur riep.

FILOMEEN: Nee, het was mevrouw van de chauffeur van de directeur die riep. En ge moogt direct mee naar boven om de kamers te doen.

OSCAAR: Ja maar, daar heb ik geen tijd voor zulle.

FILOMEEN: Tuttuttut, ge hebt gezegd: tot uw dienst mevrouw.

OSCAAR: Omdat ik dacht dat mevrouw van de directeur mij riep.

FILOMEEN: En daarom vloogt ge recht als een duiveltje uit een doosje. En stond ge stram in de houding als een piot in opleiding. Van schrik voor die kakmadam van de baas.

OSCAAR: Zeker weten. Want dat is nog zo geen kakmadam. Moest zij mij betrappen als ik lag te slapen, het zou mijn beste dag niet zijn.

FILOMEEN: Maar als ik u betrap terwijl ge ligt te maffen, vindt ge dat normaal.

OSCAAR: Ja Filomeen, maffen in mijn eigen huis in mijn eigen zetel, dat vind ik heel normaal.

FILOMEEN: Ge moet 's nachts maar slapen.

OSCAAR: Ik heb deze nacht geen oog dichtgedaan van het speculeren.

FILOMEEN: Dat is geen reden om overdag te slapen.

OSCAAR: En waarom doet ge mij zo verschieten? Mijn tikker slaat bijna tilt.

FILOMEEN: Ocharme, ik heb mijnheer doen schrikken.

OSCAAR: Ge zoudt mij op een heel ander manier kunnen wakker maken.

FILOMEEN: Ah ja, moet ik mijnheer misschien onder zijn kinnebakje kriebelen? Of eens over zijn wangskes aaien omdat hij ligt te genieten terwijl ik mij sta kapot te werken?

OSCAAR: Zoiets ja. En een kusje op mijn lippen mag ook. (*Oscar steekt uitnodigend zijn lippen naar voor en wijst op zijn mond.*)

FILOMEEN: (*Filomeen roept zo hard zij kan.*) Een sjot onder uwe put kunt ge krijgen ja!

OSCAAR: (*Oscar grijpt met beide handen naar zijn achterwerk.*) Oef begot.

FILOMEEN: En nu wil ik dat ge onmiddellijk mee naar boven komt om mij te helpen.

OSCAAR: Daarvoor heb ik geen tijd, heb ik gezegd. Mijnheer directeur heeft mij nodig. En anders heeft mevrouw wel een karweitje voor mij.

FILOMEEN: Voor die chichimadam staat ge altijd te springen.

OSCAAR: Het is wel mijn job, hè Filomeen.

FILOMEEN: Ik dacht dat ge chauffeur waart van de directeur.

OSCAAR: Zo is dat, chauffeur van de directeur. En als mijnheer mij niet nodig heeft moet ik ten dienste staan van mevrouw. Dat is zo gebruikelijk.

FILOMEEN: En hier een handje toesteken als ik niet weet waar eerst te beginnen, dat is niet gebruikelijk. Nee, trek uw plan Filomeen. Werk u maar kapot.

OSCAAR: Filomeen, daar had ge vroeger moeten aan denken. Voor ge met dit zottekesspel begon.

FILOMEEN: Een pension runnen is geen zottekesspel.

OSCAAR: Daar heeft het toch veel van weg.

FILOMEEN: Gij snapt het nog altijd niet hè manneke.

OSCAAR: Nee, ik snap er de ballen niet van. Waarom moest ge in godsnaam dit pension overnemen? En ons al die ellende op de nek halen?

FILOMEEN: Om vooruit te geraken in het leven. Om meer aanzien te krijgen.

OSCAAR: Meer aanzien krijgen? Wat is er mis met de vrouw zijn van de chauffeur van de directeur?

FILOMEEN: Alles. Of ge nu chauffeur zijt van een directeur of van een minister, ge zijt en blijft maar een chauffeur.

OSCAAR: Die mag rondtoeren in een grote chique bak hè Filomeen.

FILOMEEN: Voor een armzalig klein preeke hè Oscar. En daarom dit pension. Ik wil meer welvaart verwerven.

OSCAAR: Meer welvaart verwerven? Hoor ze bezig zulle. We hadden toch niks tekort.

FILOMEEN: We hadden toch niets te kort, zegt mijnheer. Hoort ge dat, niks te kort. Maar we hadden alles te kort, alles manneke! Geen eigen huis, geen auto, niks, niks, niks!

(*Filomeen zet zich neer links in de driezit. Oscar komt naderbij en zet zich op de rand van de driezit.*)

OSCAAR: (*vleiend*) Ge moet niet overdrijven hè Filomeneke. We mochten toch af en toe de auto van de directeur gebruiken. En we woonden gratis in de chauffeurswoning. En dat was toch niet niks hè.

FILOMEEN: (*minachtend*) Nee, dat was nog minder dan niks. De chauffeurswoning, daar heb ik mij genoeg voor geschaamd.

OSCAAR: Ik vond het daar best gezellig.

FILOMEEN: Ik niet. Ik vond dat te min.

OSCAAR: Te min, te min! Gij weet niet wat ge wilt.

FILOMEEN: Ik weet alleszins wat ik niet wil.

OSCAAR: En, dat is...?

FILOMEEN: Heel mijn leven slijten in een chauffeurswoning. Ik wil wat beters. Voor mij en vooral voor onze dochter, ons Marleentje. Hoe gaat dat kind ooit aan een deftige vent geraken?

OSCAAR: Ons Marleentje is een heel knap kind. Die kan venten krijgen zoveel ze maar wil.

FILOMEEN: Dat kan. Maar de eerste de beste vent is niet goed genoeg. Ik wil voor ons Marleentje een man van aanzien. En die lopen niet voor het uitkiezen voor de dochter van een chauffeur.

OSCAAR: Daar zoudt ge nog kunnen van verschieten.

FILOMEEN: En moest ze er toevallig toch éne treffen, dan wil die zeker niet komen vrijen in een chauffeurswoning.

OSCAAR: Als die man van aanzien ons Marleentje echt graag ziet, kan het hem geen barst schelen of die canapé waarop ze liggen te rollebollen in een chauffeurswoning of in een pension staat. Weet ge het nog, Filomeneke? Wij hadden vroeger zelfs geen canapé nodig hè. We kropen gewoon bij u thuis op de boerderij op de hooizolder. En we vrijden erop los dat het een lieve lust was. En soms kriebelden de hooisprietjes in onze neus dat we er moesten van niezen.

FILOMEEN: Daar weet ik niks van.

OSCAAR: Allee Filomeen, zoiets kunt ge toch niet vergeten? Daar op die hooizolder ...in het hooi ... daar hebben we toch ons Marleentje gemaakt.

FILOMEEN: (*Filomeen geeft Oscar een duw zodat hij op de grond valt.*) Dat zou mij nu niet meer overkomen.

OSCAAR: Mij ook niet. De hooischoor is afgebroken.

FILOMEEN: Oscar, ik wil van vroeger geen woord meer horen.

OSCAAR: Het was wel de goede oude tijd.

FILOMEEN: Die niet meer bestaat. De dag van vandaag moet ge hoger mikken. En daarom ben ik dit pension begonnen. Om ons Marleentje in contact te brengen met vooraanstaande personen.

OSCAAR: Ik vrees dat daar niks van in huis zal komen. Dit is precies een pseudo-pension. Ik zie hier geen gasten.

FILOMEEN: Wacht maar af. Voor ge het weet heb ik voornamen gasten in huis. Dat wordt hier een luxe pension voor lieden van hogere stand. Ik wil en zal voor ons Marleentje een betere partij vinden dan wat mij is te beurt gevallen.

OSCAAR: (*verongelijkt*) Oh ja? Gij hebt nochtans niet te klagen over de partij die u is te beurt gevallen.

FILOMEEN: (*staat recht*) Hoor toch eens aan zeg. Mijnheer heeft nog een hoge dunk van zijn eigen. Ik zou toch voor geen geld van de wereld willen dat ons Marleentje het later ook moet stellen met een doodgewone chauffeur.

OSCAAR: Hela, pas op hè Filomeen. Ik ben geen doodgewone chauffeur hè. Ik ben chauffeur van de directeur. Dat is heel wat anders, zulle. Chauffeur van de directeur, dat is een vertrouwenspost. Daar nemen ze de eerste de beste niet voor.

FILOMEEN: (*Filomeen zet zich neer in de fauteuil linksvoor.*) Dat wil ik goed geloven. Om met madame naar de stad te rijden en haar kabas te dragen. En om in het weekend de auto's te wassen van de juffrouw en de jongheer. En dat zonder ooit ook maar één cent drinkgeld te krijgen. Weet ge wie ze daarvoor nemen? Een driedubbele idioot.

OSCAAR: (*Oscar knielt neer bij Filomeen.*) Filomeen, ge verstaat het niet, hè meisje. Gij kent het verschil niet tussen een doodgewone chauffeur en de chauffeur van de directeur.

FILOMEEN: Daar is ook geen verschil. Ze komen allebei met een hongerloon naar huis.

OSCAAR: Toch wel Filomeen, er is een groot verschil. Aan een doodgewone chauffeur geven ze drinkgeld, niet aan de chauffeur van de directeur.

FILOMEEN: Dan waart ge beter een doodgewone chauffeur gebleven. Dan had ge af en toe nog wat extra.

OSCAAR: Nee Filomeen, ik ben fier op mijn job als chauffeur van de directeur. En drinkgeld krijgen, dat zou aanvoelen als een aalmoes aanvaarden. Daar zou ik mij door gekrenkt voelen.

FILOMEEN: Ge zoudt u veel beter gekrenkt voelen door het loon dat ge aan het einde van de maand mee naar huis brengt. Teveel om te sterven maar niet genoeg om van te leven.

Tweede tafereel: Filomeen – Oscar - de professor – mijnheer Henri

(We horen gestommel in de traphal. De professor komt naar binnen en kijkt even rond. Oscar staat recht.)

OSCAAR: Filomeen, wie is dat?

FILOMEEN: (*kijkt om*) Dat is onze eerste gast.

OSCAAR: Ik dacht dat hier geen gasten waren.

FILOMEEN: Dat is dan verkeerd gedacht hè manneke.

OSCAAR: En hoe komt het dat ik daar niks van weet?

FILOMEEN: Omdat ge de hele tijd achter de slippen van uw directeur en zijn madam moet lopen. Ge weet niet wat er in uw eigen huis gebeurt.

(Filomeen komt uit de fauteuil. De professor komt verder binnen. Hij is een heel oud en beverig type, heeft een grijze baard en loopt gebogen. Hij heeft steeds een wandelstok en een valiesje bij. Hij spreekt met een licht Hollands accent.)

PROFESSOR: (*vleierig*) Goede morgen, mevrouw Filou. (*handje geven*)

FILOMEEN: (*Filomeen is uiterst vriendelijk en overdreven beleefd.*) Goede morgen, professor. En bent u tevreden over uw kamer?

PROFESSOR: Heel tevreden, mevrouw Filou. Mijn kamer is uitstekend en bevalt mij ten zeerste.

(Oscar neemt Filomeen even terzijde.)

OSCAAR: Zeg Filomeen, die gast vergist zich in uw naam. Die zegt 'mevrouw Filou'.

FILOMEEN: Dat weet ik Oscar. En dat is geen vergissing. Voor de gasten ben ik 'mevrouw Filou'. Ik vind de 'meen' van Filomeen veel te gemeen.

OSCAAR: Ben ik dan mijnheer Os?

FILOMEEN: Mijnheer Os? Hoe komt ge daar bij?

OSCAAR: Wel, ik vind de 'caar' van Oscar' ook maar bizaar.

FILOMEEN: Geen flauw complimenten verkopen hè Oscar. Dat kunnen we missen.
(Filomeen richt zich tot de professor.) À propos professor, dit is mijn man, mijnheer Oscar.

PROFESSOR: *(De professor geeft Oscar een slap handje.)* K.K. Bakhuis, professor in de psychologie. Aangenaam.

OSCAAR: Ja... van 't zelfde ... allee, dat hoop ik toch. *(tot Filomeen)* Amai Filomeen, waar hebt ge die uitgehaald, een professor in de pi... si... piscologie?

FILOMEEN: Psychologie, Oscar, psychologie zegt de professor, psy...psy ...psy ...

OSCAAR: Dat zeg ik toch, psy... psy...psy... piscologie.

FILOMEEN: Ik denk dat ge maar beter zwijgt. *(tot de professor)* Professor, mijn man bekleedt een heel hoge functie in het bedrijf waar hij werkt.

PROFESSOR: Is dat zo?

FILOMEEN: In de uitoefening van zijn ambt komt hij alle dagen in contact met de algemeen directeur.

OSCAAR: Dat is waar.

PROFESSOR: Dan is mijnheer ongetwijfeld adviseur van de directeur?

FILOMEEN: Juist, zo is het. Mijn man is adviseur van de directeur.

OSCAAR: Mis Filomeen. Ik ben chauffeur van de directeur.

FILOMEEN: Kieken, moet ge dat nu zeggen?

OSCAAR: Het is toch de waarheid. Ik ben chauffeur en geen adviseur. Ik weet niet eens wat dat is, een adviseur.

FILOMEEN: Dat speelt geen rol. Ge zijt adviseur en daarmee basta. *(tot de professor)* Professor, u moet het mijn man niet kwalijk nemen. Hij wil soms grappig overkomen en zegt dan domme dingen.

PROFESSOR: Heel domme dingen voor een adviseur.

OSCAAR: Chauffeur, Bakhuis, chauffeur.

FILOMEEN: Wringer!

PROFESSOR: *(De professor richt zich uitsluitend tot Filomeen.)* Mevrouw Filou, kunnen we nu ter zake komen. Ik zal de hele dag wegblijven. Wil je er goed voor zorgen dat niemand mijn kamer betreedt, niemand begrepen?

FILOMEEN: Niemand professor, dat is beloofd, nie... mand.

PROFESSOR: En dat niemand mijn koffer openmaakt.

FILOMEEN: Zeker niet professor, niemand zal uw koffer ook maar aanraken.

PROFESSOR: Daar reken ik op. Ik word niet graag besodemieterd.

FILOMEEN: Daar moet u niet bang voor zijn professor. Hier wordt niet gesodemieterd.
Nietwaar Ooscaar?

OSCAAR: Neenee, ons Filou en ik, wij sodemieteren al lang niet meer.

PROFESSOR: Tot vanavond dan. Dag mevrouw Filou. *(De professor geeft Filomeen de hand. Ook Ooscaar steekt zijn hand uit maar de professor negeert hem.)*

FILOMEEN: Dag professor.

(De professor gaat tot aan de tuindeur. Hij keert zich om en spreekt vleierig, met een gemaakte glimlach.)

PROFESSOR: Ach ja, ik zou het nog vergeten. Mevrouw Filou, zou je namens mijn persoon mijn vurige groetjes willen overmaken aan juffrouw Marleentje?

FILOMEEN: Dat zal ik heel graag doen, professor.

PROFESSOR: Waarvoor mijn beste dank.

(De professor vertrekt door de tuindeur.)

FILOMEEN: *(wanneer de professor weg is)* Ooscaar, gij zijt de grootste lompe stomme pummel die er onder de zon loopt.

OSCAAR: Filomeen, let een beetje op uw woorden hè.

FILOMEEN: Dat zoudt ge beter zelf doen. Moest ge nu per se blijven volhouden dat ge maar chauffeur zijt?

OSCAAR: Ja verdomme. En ik ben niet 'maar chauffeur' hè Filomeen. Ik ben chauffeur van de directeur. En ik ben daar fier op.

FILOMEEN: Ik niet. Denkt ge nu echt dat een professor een relatie zal willen met de dochter van een chauffeur?

OSCAAR: Wablief? Gij wilt ons Marleentje toch niet koppelen aan die... die... dat vies versleten ventje?

FILOMEEN: En waarom niet? Je bloedeigen dochter zien trouwen met een echte professor, dat is toch de droom van iedere moeder.

OSCAAR: Maar als die professor bijna honderd jaar is, is dat een nachtmerrie voor iedere vader.

FILOMEEN: De professor is niet zo oud als hij eruit ziet.

OSCAAR: Filomeen, trek uw mortelkuipen toch open mens. Dat peeke is zo oud als Methusalem.

FILOMEEN: Die ken ik niet.

OSCAAR: Ik ook niet. Volgens de bijbel zou die duizend jaar geweest zijn.

FILOMEEN: Niet overdrijven hè Ooscaar.

OSCAAR: Ik drijf niet over. Ik dacht echt dat ik Pietje de dood zag. Ik krijg er nog koude rillingen van. En hij gaf zo een slap handje, zo koud als ijs. En er hangt precies al een geurtje aan die vent. Om niet te zeggen dat hij stinkt.

FILOMEEN: Ooskaar let op uw woorden. (*Filomeen zet zich op de rand van een zetel en kijkt dromerig voor zich uit.*) Ik vind de professor een knappe man. En zijn naam klinkt als een klok, professor K.K. Bakhuis.

OSCAAR: Hij heeft meer weg van een oude sch...sch...schuur.

FILOMEEN: En het bijzonderste hè Ooskaar, hij staat in vuur en vlam voor ons Marleentje.

OSCAAR: Is het echt?

FILOMEEN: Ja Ooskaar, heel echt.

OSCAAR: Gelukkig, dan is er hoop op een goede afloop.

FILOMEEN: Denkt gij dat ook?

OSCAAR: Ja Filomeen, een oude schuur die in vuur en vlam staat, brandt als een hel tot er niks van overblijft. Wij zijn er bijna vanaf.

FILOMEEN: Kunt ge nu nooit eens serieus zijn?

OSCAAR: Ik ben nog nooit zo serieus geweest.

FILOMEEN: Dat hoor ik. Als de professor ons Marleentje ziet zitten, dan...

OSCAAR: ...ben ik er zeker van dat ons Marleentje zo'n afgetakeld kadaver nooit zal willen.

FILOMEEN: Ons Marleentje heeft niks te willen. **Ik** bekommer mij om haar toekomst.

OSCAAR: Een schoon toekomst als ge het mij vraagt.

FILOMEEN: De professor is heel bekend. Hij werkt aan een geheime uitvinding. De papieren zitten in zijn valies onder zijn bed. Hij is doodsbang dat iemand er zou aankomen.

OSCAAR: Filomeen, weet ge waarvoor ik nu goesting krijg?

FILOMEEN: Hoe kan ik dat weten?

OSCAAR: Awel hè, om eens te sodemieteren.

FILOMEEN: Wat wilt ge daarmee zeggen?

OSCAAR: Niet wat ge denkt. Ik zou eens willen kijken naar dat geheim in dat valies onder die professor zijn bed. Want ik geloof daar niets van.

FILOMEEN: (*Filomeen staat recht en komt dreigend op Ooskaar toe.*) Ha neen, hè manneke. Over mijn lijk. Afblijven, zeg ik. Afblijven.

OSCAAR: Gij meent het precies.

FILOMEEN: Als ge dat maar weet.

OSCAAR: (*Ooskaar zet zich op zijn beurt neer op de rand van een zetel.*) En toch... er is iets met dat ventje. Ik weet het niet zeker hè. Maar het is precies of ik die professor al meer gezien heb.

FILOMEEN: (*Filomeen draait rond Ooskaar en bekijkt hem misprijzend.*) Ik zou niet weten waar. Ge hebt heel uw leven niet anders gedaan dan achter het stuur van een auto gezeten. En voor een gesloten deur staan wachten. Laat staan dat ge al ooit een universiteit aan de binnenkant gezien hebt.

OSCAAR: Het was ook niet in een universiteit dat ik hem gezien heb. Het was op een ander. Maar ik weet zo direct niet meer waar.

FILOMEEN: Gij ziet spoken gij.

OSCAAR: Ja, een levend spook. Hoe kunt ge er nog maar aan denken om zo een afgeleefd oud peeke in huis te halen voor ons Marleentje?

FILOMEEN: Ik heb meer in huis gehaald dan alleen dat 'afgeleefd oud peeke'. Ik heb ook nog een jonge gast, mijnheer Henri, een student.

OSCAAR: Een student?

FILOMEEN: Ja, een echte student.

OSCAAR: Die echt studeert? En voor wat?

FILOMEEN: Dat kunt ge hem direct vragen. Hij komt juist binnen. (*Henri komt binnen door de tuindeur. Hij is sportief gekleed en draagt een rugzak. Hij spreekt overdreven vriendelijk en vleierig.*) Goede morgen mijnheer Henri.

HENRI: Goede morgen mevrouw Filou. Goede morgen mijnheer....?

FILOMEEN: Ooscar. Mijnheer Ooscar is mijn man.

HENRI: Goede morgen mijnheer Ooscar. U bent ook een vroege vogel, zie ik.

OSCAAR: Vroeg wel. Maar geen vogel. Ik kan niet vliegen.

FILOMEEN: Komt u nu al van de les, mijnheer Henri?

HENRI: Toch niet, mevrouw Filou, zo vroeg heb ik geen les. Ik ben wat gaan wandelen om de buurt te verkennen.

OSCAAR: Met de rugzak?

HENRI: Oh ja, die rugzak. Ik.. euh....ik draag die altijd mee als ik ga wandelen in de bergen, ziet u.

OSCAAR: In de bergen? Hier zijn wel geen bergen, buiten de 'Klitsberg' en het 'Molenbergske'. (*aan te passen naargelang de plaats waar het stuk gespeeld wordt*) En daar hebt ge geen rugzak voor nodig.

HENRI: (*gegeenerd lachend*) Nee natuurlijk niet ... nee. Maar ik wandel veel in de echte bergen, weet u. En daarmee is die rugzak een gewoonte geworden. Ook als ik maar even buiten wip om de buurt te verkennen.

OSCAAR: En bevat het u wat ge gezien hebt tijdens uw 'buitenwip'?

HENRI: Toch wel, mijnheer... euh... Ooscar. Deze buurt staat mij erg aan. Ze biedt heel wat mogelijkheden.

FILOMEEN: Daar ben ik blij om, mijnheer Henri.

HENRI: Ik ook mevrouw Filou. Dat komt mij zeer gelegen. En als u mij nu wil excuseren. Ik moet nog veel studeren.

FILOMEEN: Natuurlijk mijnheer Henri. Doe maar goed uw best.

OSCAAR: Mag ik toch nog één vraagje stellen?

HENRI: Natuurlijk mijnheer Ooscar, u mag vragen zoveel u maar wil.

OSCAAR: Het is maar een klein vraagje. Wat studeert ge.... mijnheer Henri?

FILOMEEN: Moet ge nu alles weten, curiuezeneuzemosterdpot?.

HENRI: Dat is geen probleem, mevrouw Filou. Integendeel, ik voel mij zeer geveleid door de interesse die mijnheer Ooscaar betoont in mijn studies.

FILOMEEN: Ik vind zijn vragen hoogst ongepast. (*rechtstreeks tot Ooscaar*) Ooscaar, houd uw manieren.

OSCAAR: Ja maar Filomeen, als er iemand onder mijn dak komt wonen....

FILOMEEN: Onder ons dak Ooscaar.

OSCAAR: Onder ons dak komt wonen, mag ik... mogen wij toch wel weten wat voor vlees wij in de kuip hebben.

HENRI: Daar heeft u volkomen gelijk in, mijnheer Ooscaar. En het vlees in uw kuip zal u bevallen ook al is het niet gepekeld. Ik studeer namelijk voor burgerlijk ingenieur in de fysica.

FILOMEEN: Hoort ge dat Ooscaar, burgerlijk ingenieur in de fysica. Dat zal ons Marleentje graag horen. Marleentje is onze dochter, mijnheer Henri, een heel knap en verstandig ding, al zeg ik het zelf.

OSCAAR: En mijnheer Henri, hebt ge al plannen voor de toekomst?

HENRI: Eerst afstuderen hè mijnheer Ooscaar.

OSCAAR: Natuurlijk. Maar daarna? Of weet ge dat nog niet?

HENRI: Toch wel mijnheer Ooscaar. Ik weet precies wat ik wil. Ik wil iets doen in de luchtvaart. Mijn grote droom is astronaut worden.

OSCAAR: Astronaut? Ge wilt toch niet naar de maan vliegen?

HENRI: Moest dat kunnen, waarom niet.

FILOMEEN: Hoort ge dat Ooscaar. Mijnheer Henri wil naar de maan vliegen. Oh, ons Marleentje gaat in de wolken zijn.

OSCAAR: Ge gaat ze toch niet meesturen naar de maan?

FILOMEEN: Natuurlijk niet, zot.

OSCAAR: Er zijn er hier die zotter zijn dan ik.

FILOMEEN: Dat kan niet.

OSCAAR: Dus mijnheer Henri, ge wilt naar de maan vliegen.

HENRI: Dat is toch de uiteindelijke bedoeling.

OSCAAR: Wel, ik vind dat een geweldig gedacht. Als ik u was, ik zou daar niet te lang mee wachten. En als ge hierboven aankomt, doe dan de groeten aan het manneke in de maan. Van Ooscaar op de aarde.

HENRI: Ja maar, mijnheer Ooscaar, zo rap gaat dat niet. Ik moet eerst ingenieur worden en dan nog astronautiek studeren en dan....

OSCAAR: Begin er maar direct aan jongske. En studeer zo hard als ge kunt. Zoveel te rapper kunt ge vertrekken. Dan blijft ge misschien de Chinezen nog voor. Die willen ook naar hierboven.

HENRI: Ik zal mijn best doen, mijnheer Ooscaar. Maar u zult toch nog wat geduld moeten hebben. Tot ziens. (*Henri gaat weg door de traphal.*)

FILOMEEN: (*als Henri weg is*) Ooscar wat zegt ge allemaal? Hebt ge nu helemaal geen manieren?

OSCAAR: Wat heb ik nu weer miszegd?

FILOMEEN: Alles. Ge doet zo bijna of ge mijnheer Henri hier zo rap mogelijk buiten wilt.

OSCAAR: Dat is ook zo. Ik betrouw hem voor geen haar.

FILOMEEN: Wat scheelt er nu weer?

OSCAAR: Van alles. Ik geloof geen jota van wat die zak vertelt over zijn studies. Eerst ingenieur worden en dan astronaut en dan naar de maan vliegen.

FILOMEEN: Dat kan toch. Er zijn nog mensen op de maan geweest.

OSCAAR: Dat waren wel Amerikanen hè Filomeen. En dan die rugzak. Waarom 'wipt' die naar buiten met een rugzak?

FILOMEEN: Hij heeft dat toch uitgelegd. Van gewoonte.

OSCAAR: Een raar gewoonte. En dat om in de buurt mogelijkheden te zoeken die hem zeer gelegen komen. Dat staat mij niks aan.

FILOMEEN: Hij bedoelt waarschijnlijk die paar cafés in de buurt. Een student lust wel eens een pintje.

OSCAAR: Dat kan. Maar dan is er nog zijn leeftijd. Een jonge student is normaal vooraan in de twintig. Die gast is veel ouder.

FILOMEEN: Dat kunt gij niet weten. Sommige mannen lijken ouder dan ze zijn.

OSCAAR: En sommige mannen jonger dan ze zijn als dat zo in uw kraam past. Ik betrouw uw gasten geen één van de twee. Gij zijt zo verblind dat ge alles gelooft.

FILOMEEN: En gij zijt zo helderziend zodat ge alles beter weet. Wees maar heel gerust. Ik weet heel goed wat ik doe.

OSCAAR: Dat hoop ik. Ge hebt toch wel een voorschot gevraagd op de huur? Een soort waarborg?

FILOMEEN: In een deftig pension doet ge zoiets niet. Dat zou overkomen als een blijk van wantrouwen.

OSCAAR: Ik dacht dat het de regels van het huis waren.

FILOMEEN: Er zijn uitzonderingen. Aan een professor kunt ge zoiets niet vragen. En mijnheer Henri heeft mij verzekerd dat er op financieel gebied geen enkel probleem is. Zodra hij zijn studiebeurs heeft zal hij zelfs drie maanden huur vooraf betalen.

OSCAAR: En als zijn studiebeurs geweigerd wordt? Of met vertraging uitbetaald?

FILOMEEN: Wie zegt dat zoiets gebeurt?

OSCAAR: Wie zegt dat zoiets niet gebeurt? Intussen moet gij wel al uw rekeningen betalen. En als dat geld moet komen van dat klein armzalig preeke van een chauffeur, zal de portemonnaie rap leeg zijn.

FILOMEEN: Dat zijn mijn zorgen. Oh Ooscar, ik zie het helemaal zitten. Ik heb twee gasten. De ene is een echte professor.

OSCAAR: Zegt hij.

FILOMEEN: En de andere is een jonge student die astronaut wordt.

OSCAAR: Filomeen, gij ziet ze vliegen meisje.

FILOMEEN: Naar de maan Ooscaar, hij vliegt naar de maan. Dat zou een goede partij zijn voor ons Marleentje.

OSCAAR: Zolang hij ze maar niet meepakt.

FILOMEEN: Ooscaar, gij gaat het zien. Al mijn dromen gaan in vervulling. Ik leef echt op een wolk.

OSCAAR: Ge blijft beter met uw twee voetjes op de grond.

FILOMEEN: Dat probeer ik. Ik moet zakelijk blijven. En daarom moet ik u iets vragen.

OSCAAR: Filomeen, nu maakt ge mij echt ongerust..

FILOMEEN: Dat is voor niks nodig ...schatteke. (*Filomeen wrijft Ooscaar over de arm.*) Ooscaarke...

OSCAAR: Daar komen vodden van.

FILOMEEN: (*heel lief*) Ooscaar... ik heb nog iets nodig.

OSCAAR: Daar was ik al bang voor. Maar allee, laat maar komen.

FILOMEEN: Ooscaar... awel hè... ik heb nog een bovenmeid nodig.

OSCAAR: Een bovenmeid! Wat is dat voor een beest?

FILOMEEN: Een bovenmeid is geen beest. Een bovenmeid is een meid voor boven.

OSCAAR: Om op zolder te zetten.

FILOMEEN: Nee om hierboven de kamers te doen, onnozelaar.

OSCAAR: Maar er zijn maar twee kamers bezet.

FILOMEEN: De rest zal rap volgen.

OSCAAR: Gij en ons Marleentje kunnen die kamers toch zelf doen.

FILOMEEN: Neen, dat kunnen wij niet. Ik ben directrice van dit pension, geen meid. En ons Marleentje is de dochter van de directrice. Zij moet zich alleen maar schoon maken en optutten en zien dat ze hier een rijke vent aan de haak slaat.

OSCAAR: Gij hebt het precies goed voor.

FILOMEEN: Als ge dat maar weet.

OSCAAR: En die ander meid, dat Stientje, kan die de kamers niet doen?

FILOMEEN: Stientje is keukenmeid. Zij moet zorgen voor het eten en tussendoor meehelpen met het onthaal. Tenminste als ze wat manieren bijleert. En voor boven wil ik een bovenmeid, basta.

OSCAAR: Basta basta. Filomeen, nu moet ge toch eens goed luisteren. Gij neemt mannelijke gasten in huis om ons Marleentje aan een rijke vent te helpen. Dat begrijp ik. Maar dat ge de godganse dag een bovenmeid bij die gasten zet, dat vind ik geen goed gedacht. Als één van die rijke stinkerds nu eens op die bovenmeid valt? Wat dan? Dan zou ons Marleentje wel eens achter het net kunnen vissen hè.

FILOMEEN: Dat is ook waar. Zo ver had ik nog niet nagedacht.

OSCAAR: Ziet ge 't wel.

FILOMEEN: Ik moet daar een mouw aan passen. Ik neem een bovenmeid die al wat ouder is. Of een heel lelijke die gene vent kan krijgen. Zo een remedie tegen de liefde. Dan riskeren wij niks.

OSCAAR: Ik zie dat toch niet zitten. Nog een extra bovenmeid erbij? Wie gaat dat betalen mens?

FILOMEEN: De gasten natuurlijk. Nog even geduld Oscaar. Binnenkort stroomt het geld hier binnen. (*Filomeen maakt een inhalig gebaar.*)

OSCAAR: Ge zoudt beter zelf nog wat geduld hebben. En wachten met die bovenmeid tot het geld hier echt 'binnenstroomt'? (*Oscaar maakt hetzelfde gebaar.*)

FILOMEEN: Te laat Oscaar. Ik heb al een aankondiging in de gazet gezet. Vanaf morgen mogen de kandidaten zich aanmelden.

OSCAAR: Ge zet me wel voor voldongen feiten, hè Filomeen.

FILOMEEN: Als ik moet wachten tot gij akkoord zijt geraken wij nooit hogerop.

OSCAAR: Hogerop, hogerop. Ik vraag mij af hoe hoog gij wilt geraken voor ge content zijt?

FILOMEEN: Tot op de hoogste trap van de sociale ladder. (*plechtig*) Ik wil behoren tot de 'hig saucissetie'. (*high society*)

OSCAAR: Welke 'saucissetie'?

FILOMEEN: De 'hig saucissetie' Oscaar. Niet meer of niet minder.

OSCAAR: Van dat saucissengedoe ken ik niks.

FILOMEEN: Dan wordt het hoog tijd dat ge dat leert kennen. Ge moet wat meer boekskes lezen. Als ge op uwe directeur zit te wachten hebt ge toch niks anders te doen.

OSCAAR: Ge wilt zeggen van die roddelboekskes. Die staan toch vol leugens mens.

FILOMEEN: Waar rook is, is vuur Oscaar. Daar is altijd iets van aan. En zo leert ge intussen de 'hig saucissetie' kennen.

OSCAAR: Ik wil die niet leren kennen.

FILOMEEN: Ge zult toch moeten. Want voor ge het weet horen wij daar bij. De mensen zullen naar ons opkijken.

OSCAAR: Ik vind dat gij de laatste tijd veel ambras hebt.

FILOMEEN: Ik heb geen ambras. Ik heb ambitie. Mag dat niet misschien?

OSCAAR: Toch wel Filomeen. Gezonde ambitie, dat mag. Maar ongezonde ambitie?

FILOMEEN: Ik weet niet wat dat is.

OSCAAR: Ongezonde ambitie, dat is als ge nooit content zijt en altijd meer en meer wilt.

FILOMEEN: Dat geldt dan niet voor mij.

OSCAAR: Ge moet daar toch maar eens goed over nadenken. En nu moet ik dringend gaan werken. Tot straks.

(*Oscaar neemt zijn pet en gaat tot aan de tuin deur.*)

FILOMEEN: Ja tot straks. En niet te lang wegblijven hè. Er is nog veel werk rond de deur.

OSCAAR: Daar moet ge een tuinman voor aannemen. De man van de directrice kan toch moeilijk buiten staan graven en gritselen en onkruid wieden.

FILOMEEN: Judas!

OSCAAR: Niks Judas. Ge moet consequent blijven. (*vertrekt*)

FILOMEEN: (*Filomeen loopt Oscaar na tot in de tuindeur en roept hem achterna.*)
Ge hebt het gehoord, hè Oscaar, niet te laat hè.

OSCAAR: (*van ver*) Nee!

FILOMEEN: Heb zo maar een vent. Voor zijn directeur en zijn kakmadam is niks hem te veel. Maar hier doet hij niet anders dan tegenwerken. En toch zal het geen avance zijn. Ik werk mijne kop uit, zeker weten.

(*Terwijl Filomeen dit alles zegt gaat ze naar de keukendeur.*)

Derde tafereel: Filomeen – Marleentje

(*Wanneer Filomeen de klink van de keukendeur vast heeft, komt Marleentje binnen door de tuindeur, gekleed in joggingpak.*)

MARLEENTJE: Dag make.

FILOMEEN: Ha dag kind. Van waar komt gij al?

MARLEENTJE: (*Marleentje gaat tot achter de driesit en doet enkele kniebuigingen en armzwaaien.*) Ik ben wat gaan joggen, make. Zeg, ik kwam onze pa tegen en die zag er zo slecht gezind uit. Toch geen ruzie gemaakt zeker?

FILOMEEN: Uwe pa is onredelijk kind. Weet ge wat die nu wil?

MARLEENTJE: Ik zou het niet weten.

FILOMEEN: Een tuinman! Die wil dat ik een tuinman in huis haal. Hoe haalt hij het in godsnaam in zijne kop. Dat kunnen we toch nooit betalen.

MARLEENTJE: Wil onze pa een tuinman?

FILOMEEN: Maar ja.

MARLEENTJE: Daar kan ik echt niet bij make. In den hof werken, dat is toch het liefste dat onze pa doet.

FILOMEEN: Dat dacht ik ook. Tot voor een paar minuten. Ik vraag hem om niet te laat naar huis te komen omdat er nog veel werk is rond de deur. En weet ge wat die zegt?

MARLEENTJE: Dat ge daarvoor een tuinman moet in huis halen.

FILOMEEN: Hoe? Gij weet daarvan? Heeft uwe pa dan toch iets gezegd?

MARLEENTJE: Nee make, gij komt dat zojuist te zeggen.

FILOMEEN: Is dat zo? Ik weet de laatste tijd niet meer waar mijne kop staat.

MARLEENTJE: Daarover moet ge u niet ongerust maken make. Die staat nog altijd krek op dezelfde plaats. En nu ga ik rap een douche nemen.

FILOMEEN: Ja doe dat. En daarna moet ge mij helpen met de kamers.

MARLEENTJE: Moeten wij al de kamers nog doen?

FILOMEEN: Dat is ook uwe pa zijn schuld. Ik vraag hem om mij boven wat te helpen. Maar nee, mijnheer ligt liever in zijn luie zetel te maffen.

MARLEENTJE: Dat neem ik goed aan. De kamers doen, dat is geen werk voor onze pa, hè make.

FILOMEEN: Voor ons ook niet. En daarom ga ik nog een bovenmeid aannemen.

MARLEENTJE: Wablief? Een bovenmeid aannemen? Is dat nu echt nodig?

FILOMEEN: Ja Marleentje, dat is echt nodig.

MARLEENTJE: Nu snap ik het van onze pa en die tuinman. Hij ziet die bovenmeid niet zitten.

FILOMEEN: Uwe pa ziet niks zitten. Ik doe zo mijn best om vooruit te geraken. Maar hij doet niks als tegenwerken. Die is met niks akkoord.

MARLEENTJE: Heeft hij niet een beetje gelijk, make? Is dit allemaal wel echt nodig?
(*Marleentje gaat naar de bar en schenkt zich een glas water in.*)

FILOMEEN: Ja, Marleentje, dit is zeker nodig. En ik doe het allemaal voor u.

MARLEENTJE: Dat weet ik. Maar ge moogt ook niet overdrijven.

FILOMEEN: Ik overdrijf niet. Ik wil dat gij in hogere kringen geraakt. Dat ge later een echte 'dame' wordt.

MARLEENTJE: Maar waarom moet ik in hogere kringen geraken? En zo'n madam worden met veel chichi, dat is toch niks voor mij. Ik wil later alleen gelukkig zijn, als het moet met de meest eenvoudige man.

FILOMEEN: Ik hoop dat ge toch hoger zult mikken als ik gedaan heb.

MARLEENTJE: Gij hebt het met onze pa nog niet zo slecht getroffen.

FILOMEEN: Ha ja? Vindt gij dat? Wel hè Marleentje, als ge heel uw leven moet slijten als vrouw van een doodgewone chauffeur, dan betekent ge helemaal niks.

MARLEENTJE: Wat is er nu verkeerd aan een chauffeur, make? Dat is toch een schoon beroep.

FILOMEEN: Met een lelijke pree. En ik verwittig u, hè Marleentje. Als ge ooit wilt verkeren kom dan niet af met een chauffeur. Hier komt nooit ofte nooit een tweede chauffeur door de deur. Goed verstaan hè.

MARLEENTJE: Jaja, het is al goed.

FILOMEEN: (*Filomeen spreekt plots heel vriendelijk.*) Oh ja, ik moet u nog de groeten doen van professor K.K. Bakhuis.

MARLEENTJE: Ik heb de groeten van dat bakhuis niet nodig.

FILOMEEN: Het is zo een lieve man.

MARLEENTJE: Het is vooral een oude man. En het is een viezerik. Hij kan zo heimelijk doen. En mij zo begluren. Het is of hij dwars door mijn kleren kijkt. Ik griezelen ervan als ik er aan denk dat die mij ooit zou aanraken.

FILOMEEN: Het is wel een man met een goede positie.

MARLEENTJE: Ik kan zijn positie missen, make. En hem nog veel beter.

FILOMEEN: Dat verandert wel als ge de professor beter leert kennen. Ga nu maar rap douchen. En nu ik er aan denk, onze tweede gast, mijnheer Henri is nog op zijn kamer. Loop eens binnen om kennis te maken. Ja?

MARLEENTJE: Dat presseert toch niet. Ik zal mijnheer Henri nog meer dan genoeg zien.

FILOMEEN: Ja maar, Marleentje, mijnheer Henri is een knappe gast. En zo verstandig en sportief en bekwaam. Dat zou nog eens een goede partij zijn voor u. En het bijzonderste van al, hij studeert voor astronaut. Hij vliegt naar de maan.

MARLEENTJE: Is het echt? Wanneer vertrekt hij?

FILOMEEN: Foei Marleentje, nu doet ge al krek gelijk uwe pa. Die wil hem ook zo rap mogelijk naar de maan sturen.

MARLEENTJE: Misschien heeft hij daarvoor zijn redenen hè make. Juist zoals ik.

FILOMEEN: Ik zou niet weten wat gij en onze pa tegen mijnheer Henri hebben. (*Marleentje haalt de schouders op en gaat weg door de traphal. Als Marleentje weg is.*) Oscar en ons Marleentje zijn precies vier handen op éne buik. Tegenwerken is het liefste dat ze doen. In plaats van mij volop te steunen. Ik doe het tenslotte ook voor hen. Maar neen, ik krijg stank voor dank in mijn eigen huis van mijn eigen man en dochter. En toch laat ik mij niet tegenhouden. Ik zal eens laten zien tot wat ik in staat ben. Nu moet ik eerst Stientje, de keukenmeid, onder handen nemen. Want dat meisje heeft wel goede papieren maar slechte manieren. En in dit pension moet het er deftig en gedistingeerd aan toe gaan. Dat past zo in de hoge wereld.

Vierde tafereel: Filomeen - Stientje.

(Filomeen belt met het belletje dat op het salontafeltje staat en zet zich in de zetel rechtover de keukendeur. Stientje, de keukenmeid komt binnen van uit de keuken. Ze droogt haar handen af aan haar voorschoot, spreekt tamelijk grof en in het dialect. Wanneer het stuk in het dialect wordt gebracht spreekt Stientje een ander dialect dan de huisgenoten.)

STIENTJE: Wat heeft ‘madam’ tekort?

FILOMEEN: ‘Mevrouw’ Stientje, ik wil aangesproken worden met ‘mevrouw’.

STIENTJE: Madam of mevrouw, dat blijft toch hetzelfde. Maar als gij het zo wilt, voor mij geen probleem. Wat heeft ‘mevrouw’ tekort? Is het zo goed?

FILOMEEN: Neen Stientje, zo hoort het ook niet. Als ik bel komt ge binnen en ge vraagt heel beleefd: “Heeft mevrouw gebeld?”

STIENTJE: Natuurlijk heeft mevrouw gebeld. Anders was ik toch niet gekomen.

FILOMEEN: En toch moet ge het vragen. Om zeker te zijn dat ik gebeld heb.

STIENTJE: Zeg eens mevrouw, ik heb gene prut in mijn oren zulle. Als gij rammelt met dat belleke, dan hoor ik dat klaar en duidelijk.

FILMEN: Jaja, ik weet dat ge mij klaar en duidelijk hoort bellen, maar...

STIENTJE: Waarom moet ik het dan nog vragen? Echt mevrouw, ik snap er de botten niet van.

FILOMEEN: *(verbetert Stientje)* Stientje, alsjeblief, “Ik begrijp er niets van.”

STIENTJE: Ha zo, mevrouw ook niet. Ziet ge het wel, het is ook zo stom als het groot is. En hoe moet het nu verder?

FILOMEEN: Stientje, luister nu eens heel goed. Als een dienstmeisje het belletje hoort rinkelen, komt ze binnen. Ze vraagt heel beleefd: “Heeft mevrouw gebeld”? En wacht af.

STIENTJE: Allee zeg, ik vind dat verloren moeite.

FILOMEEN: En toch hoort het zo. Dat is volgens de regels van de etiquette.

STIENTJE: Volgens regels op etiketten? Pardon, mevrouw, ik wist niet dat zoiets op etiketten stond. Maar als mevrouw het zegt, zal het zo wel zijn zeker.

FILOMEEN: Ja Stientje, het is zeker zo. En daarom zal het zo gebeuren. Wij zullen het nog eens proberen. Vooruit.

(Filomeen doet teken aan Stientje om terug naar de keuken te gaan)

STIENTJE: Moet ik terug naar de keuken?

FILOMEEN: Ja, gij gaat terug naar de keuken. Ik bel. Gij komt terug naar binnen en ge vraagt heel beleefd:”Heeft mevrouw gebeld?” Volgens de etiquette. Goed verstaan?

STIENTJE: Ja zeker mevrouw, ik heb het heel goed ‘gesnopen’.

(Stientje gaat naar de keuken. Filomeen neemt het belletje en belt opnieuw. Stientje komt binnen.)

STIENTJE: Heeft mevrouw gebeld volgens de etiketten?

FILOMEEN: Neen Stientje, niet ‘volgens de etiquette’

STIENTJE: Ja maar, hoe dan wel? Gij hebt duidelijk gezegd ‘volgens de etiketten’. En ik herhaal letterlijk wat gij gezegd hebt. En het is weer niet goed. Weet gij wel wat ge wilt?

FILOMEEN: Ja Stientje, dat weet ik heel goed. En we blijven het herhalen tot gij het ook weet. Vooruit, opnieuw.

(Filomeen gebaart aan Stientje om terug naar de keuken te gaan.)

STIENTJE: Moet ik weer naar de keuken gaan en terug binnen komen als het belleke belt?

FILOMEEN: Ja zeker. En als ge binnen komt vraagt ge heel beleefd:” Heeft mevrouw gebeld”? Basta.

STIENTJE: Ha zo, nu is het ‘basta’ en niet ‘volgens de etiketten’?

FILOMEEN: Neen, het is ook niet ‘basta’!

STIENTJE: Wat is het dan wel?

FILOMEEN: Niks, gewoon niks. Ge komt binnen en ge vraagt doodgewoon:”Heeft mevrouw gebeld”? Zonder meer.

STIENTJE: Ha zo, doodgewoon “Heeft mevrouw gebeld zonder meer”.

FILOMEEN: *(de wanhoop nabij)* Maar neen, zonder ‘zonder meer’. Ge vraagt gewoon:” Heeft mevrouw gebeld.” Punt. Maar zonder punt.

STIENTJE: Oh, is het zo simpel? Had dat dan direct gezegd.

(Stientje gaat naar de keuken, Filomeen belt en Stientje komt terug naar binnen.)

STIENTJE: Heeft mevrouw gebeld?

FILOMEEN: Ja Stientje, mevrouw heeft gebeld.

STIENTJE: Wil mevrouw dan eindelijk zeggen wat ze te kort heeft?

FILOMEEN: Neen Stientje, mevrouw zal zeggen wat ze (*articuleert*) nodig heeft.

STIENTJE: Ja, te kort of nodig, ge zegt het maar.

FILOMEEN: Wel Stientje, mevrouw heeft niks nodig.

STIENTJE: Hoe, mevrouw heeft niks nodig? Waarom moet ik dan komen? Sorry mevrouw, nu breekt mijne klomp. Dan was heel dat gedoe met dat belleke en die etiketten voor den hond zijn kont. Merci zulle, ik heb wel wat anders te doen.

FILOMEEN: Stientje, dat gedoe was helemaal niet (*articuleert*) 'voor den hond zijn kont', zoals gij zo onbeschoft komt te zeggen. Ik doe dit om u manieren te leren.

STIENTJE: Wablief? Mij manieren leren? Excuseer hè mevrouw, maar mij drie keren doen komen en dat allemaal voor niks, dat zijn pas raar manieren.

FILOMEEN: Dat zijn helemaal geen raar manieren. Dat maakt deel uit van uw opleiding. Naast uw werk in de keuken moet ge mee instaan voor het onthaal.

STIENTJE: Als ik het goed versta doe ik hier in feite twee jobs?

FILOMEEN: Ja Stientje, zo zoudt ge het kunnen stellen.

STIENTJE: Mevrouw, als dat zo zit zou ik toch graag wat opslag krijgen.

FILOMEEN: Neen Stientje, ge krijgt geen opslag. Bewijs eerst maar dat ge dat onthaal aankunt. Morgen komen er kandidaten voor de plaats van bovenmeid. Ge moet die mensen heel beleefd binnen laten en in de hal laten wachten. Ik zal bellen als ik ze kan ontvangen. Goed verstaan, Stientje?

STIENTJE: Ja zeker mevrouw, dat komt dik in de sacoché.

FILOMEEN: Stientje, 'dat komt dik in orde'.

STIENTJE: Ha zo, mevrouw gaat ook haar best doen. Dan komt het zeker dik in de sacoché.
(*Stientje gaat terug naar de keuken.*)

FILOMEEN: Waar dat schepsel haar manieren geleerd heeft, dat weet ik niet. Zeker niet bij de nonnekes. Als ze niet zo goedkoop was kon ze ophoepelen. Maar als ze zo onbeschoft blijft, kan ze ook niet blijven. Nu zal ik boven eens gaan kijken of ons Marleentje gedaan heeft met douchen. Dan kunnen we samen de kamers doen. En dan is het hoog tijd voor de boodschappen.

(*Filomeen gaat weg door de traphal.*)

Vijfde tafereel: Filomeen - Oscar - Marleentje

(*Met aangepaste muziek maken we de overgang naar de avond van diezelfde dag. De lichten zijn gedoofd, behalve een lantaarn voor het raam waardoor een lichtstraal de kamer binnenvalt. Filomeen komt uit de keuken en doet de muurlampen één voor één branden.*)

FILOMEEN: Oscar blijft lang weg. Ik heb nog zo gezegd "niet te laat". Mijnheer trekt zich daar niks van aan. Nog erger of hij mij wil pesten. En ons Marleentje? Waar zou die

nog uithangen? Het is buiten al pikkedonker. Ik zal die eens ferm de les spellen. Het is veel te gevaarlijk zo laat nog op straat.

(Filomeen ontsteekt de leeslamp naast de fauteuil linksvoor en zet zich neer.)

FILOMEEN: God, dat doet mijn knoken deugd. Ik werk mij hier kapot en hol de hele dag van 'hot naar haar' gelijk een zottin. Maar ik weet waarvoor ik het doe. En morgen heb ik een bovenmeid. Dan valt er al een hele last van mijn schouders.

MARLEENTJE: *(Marleentje komt thuis en roept van in de tuindeur.)* Make, ik ben het!

FILOMEEN: Van waar komt gij nog, kind?

MARLEENTJE: Ik ben wat gaan wandelen.

FILOMEEN: Wablief? Wandelen? Zo laat op den avond in het pikkedonker?

MARLEENTJE: Ja maar, ik ben een vriendinneke tegen gekomen. We hebben wat staan babbelen.

FILOMEEN: Ge moogt zo laat niet wegblijven. Het is veel te gevaarlijk in het donker.

MARLEENTJE: Ik was niet ver van huis zulle. En ik heb gelopen om rap thuis te zijn. Nu ga ik slapen hèn. Tot morgen.

FILOMEEN: Ja, slaapwel. En morgen op tijd op hèn. Want er is werk aan de winkel. Ik wil dat ge erbij zijt als we die kandidaten zien voor bovenmeid.

MARLEENTJE: Komen er morgen al kandidaten voor bovenmeid?

FILOMEEN: *(Filomeen staat recht en komt tot bij Marleentje.)* Ja Marleentje, tenminste dat hoop ik toch.

MARLEENTJE: Gij laat er ook geen gras over groeien.

FILOMEEN: Neen Marleentje, wat ik in mijne kop heb moet gebeuren. En liefst direct.

MARLEENTJE: Het kan toch geen kwaad om soms eens even na te denken, zulle make.

FILOMEEN: Met te lang nadenken bereikt ge niks.

MARLEENTJE: Zeg make, de gasten hierboven gaan nogal in hun nopjes zijn. De hele dag een meid ter beschikking. Dat gaat daar nogal vonken geven.

FILOMEEN: Daar was uwe pa ook al bang voor. Maar dat is voor niks nodig. Ik neem een bovenmeid die al wat ouder is ofwel een heel lelijk scharminkel. Zo zullen de gasten niet in de verleiding komen om.... ge weet wel.

MARLEENTJE: Ik hoop voor u dat ge gelijk hebt. En nu ga ik slapen. *(Marleentje gaat tot aan de traphal.)* Make, nu ik er aan denk. Sluit straks de deur maar goed toe. Deze morgen is er bij de burens ingebroken.

FILOMEEN: Is het echt? Hoe is dat mogelijk? In zo'n chique buurt.

MARLEENTJE: Zo ziet ge maar hèn. Het kan overal gebeuren. Ge kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Ook niet met de mensen die ge in huis haalt. Slaapwel. *(Marleentje gaat weg door de traphal. Als Marleentje weg is.)*

FILOMEEN: Ons Marleentje heeft gelijk. Ge kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Gelukkig heb ik twee fijne gasten: een professor en een toekomstige astronaut. En Stientje is wel wat grof maar voor de rest doodeerlijk. Ik zal morgen die bovenmeid duchtig op de rooster leggen. Ik haal enkel eerlijk en betrouwbaar volk in huis.

(Terwijl Filomeen dit alles zegt doet ze de tuindeur op slot en legt de sleutel op het tafeltje ernaast. Ze dooft de muurlampen en zet zich in haar zetel. Ze neemt een tijdschrift en bladert hier even in. Dan dooft ze ook de leeslamp en legt zich in de zetel te rusten. We horen even aangepaste muziek. Wanneer de muziek stopt, verschijnt Ooscaar voor het raam, duidelijk bedronken. Hij rommelt wat aan de deur om het sleutelgat te vinden en komt heel voorzichtig binnen door de tuindeur. Hij doet de deur weer op slot, werpt zijn pet op het tafeltje naast de deur en ontsteekt enkele muurlampen. Dan zet hij enkele onzekere stappen richting keukendeur. Filomeen is klaarwakker geworden. Ze laat zich wegzakken in haar zetel zodat Ooscaar haar niet kan zien en houdt zich muisstil.)

OSCAAR: Geen kat te zien. Ons Filomeen is slapen. Gelukkig. Moest die nog wakker zijn, ze zou nog al een zaag spannen. En als ze het echt meent, een kettingzaag. *(Ooscaar legt een vinger op de lippen.)* Stil zijn is de boodschap. Als ik ze wakker maak en ze betrapt mij, is het kot te klein.

(Ooscaar zet nog een paar onzekere stappen richting keukendeur.) .

OSCAAR: Ik ga nog iets eten in de keuken. Een stukske koud spek, dat zou smaken. Ik verrek van den honger.

(Ooscaar schuifelt verder richting keukendeur. Filomeen is rechtgestaan en laat Ooscaar tot aan de keukendeur gaan. Als Ooscaar zijn hand op de klink legt...)

FILOMEEN: Ooscaar!

OSCAAR: Lap begot. Daar hebt ge het schijten van den ezel. *(Ooscaar draait zich naar Filomeen en spreekt heel vleierend, met dubbele tong en met een 'hic' tussendoor.)* Ha daar zie, ons Filouke. Zijt ge nog niet slapen schatteke?

FILOMEEN: Nee, ik ben nog op, *(schamper)* schatteke. Of ziet ge dat niet meer?

OSCAAR: Toch wel, toch wel, dat zie ik nog heel goed.

FILOMEEN: Waarom vraagt ge het dan?

OSCAAR: Omdat het al zo laat is. En..

FILOMEEN: Omdat ge hoopte dat ik al slapen was.

OSCAAR: Dat had toch gekund hè Filouke.

FILOMEEN: Dat had niet gekund. Ik kan niet slapen zolang niet iedereen thuis is. Van waar komt gij nog?

OSCAAR: Van het werk Filouke. Recht van het werk.

FILOMEEN: Gij liegt. Ge hebt gedronken. Gij zijt zo zat als een kanon.

OSCAAR: Wablief? Ikke? Zat? Bijlange niet. Ik heb maar twee pintjes gedronken. Echt waar niet meer. Allee, misschien drie.... hoogstens vier.... zeker niet meer dan vijf. Ik wilde recht naar huis komen. Kom ik daar toch de 'lange' wel tegen zeker. Gij kent de 'lange' toch hè?

FILOMEEN: Nee, ik ken gene 'lange'.

OSCAAR: Ik wel. Van vroeger bij de troep. Ik heb u dat toch ooit verteld. Dat was een kerel zulle. Amai.

FILOMEEN: En omdat ge die 'lange' tegenkomt, blijft ge plakken tot een kot in de nacht. Om dan met een ferm stuk in uw voeten naar huis te komen..

OSCAAR: Dat kan ik uitleggen zulle Filouke. De ‘lange’ vroeg om samen iets te gaan drinken. En omdat we elkaar al zo lang niet meer gezien hadden, kon ik toch moeilijk nee zeggen hè. Dat verstaat ge toch hè?

FILOMEEN: Nee, dat versta ik niet. Ik zit al uren te wachten om in bed te kruipen.

OSCAAR: Ja maar Filouke, ik had het bed toch niet mee. Gij had daar gerust alleen mogen inkruipen.

FILOMEEN: Ik kruip niet alleen in bed. En zeker niet zolang gij niet thuis zijt.

OSCAAR: Dat is dan uw eigen schuld hè. Maar om op de ‘lange’ terug te komen. Dat is een plezante gast zeg. En die kan moppen tappen. Daar hebben we ons vroeger bij de troep mee kapot gelachen.

FILOMEEN: Ooscaar ik moet dat niet weten. Ik ben moe.

OSCAAR: De ‘lange’ was bijlange niet moet zulle. En het was weer van dat hè. (*Ooscaar begint zat te lachen.*) Kent gij die mop van de pastoor en van Rosalie, zijn meid? Kent ge die?

FILOMEEN: (*stoïcijns*) Nee. En ik moet die niet kennen.

OSCAAR: Het is om te lachen zulle.

FILOMEEN: (*kortaf*) Ik heb geen goesting om te lachen.

OSCAAR: (*Ooscaar probeert tussen het lachen door de mop te vertellen.*) Dat hoeft niet. Met die mop kunt ge lachen zonder goesting. Die pastoor had een meid. En die had nog nooit gevrijd.

FILOMEEN: (*geïrriteerd*) Ooscaar, ik heb daar geen goesting in.

OSCAAR: Die meid wel. En dat in haar oude dag.

FILOMEEN: (*Filomeen begint zich meer en meer op te jagen.*) Ooscaar, weet ge wel hoe laat het is?

OSCAAR: Hoog tijd, dacht ze, om eens te vrijen met alles erop en eraan. Maar daarvoor had ze wel een vent nodig. En weet ge aan wie ze dacht? Allee, denk eens na.

FILOMEEN: Ik denk niet na.

OSCAAR: Rosalie moest daar ook niet lang over nadenken. Ik pak de eerste de beste in mijn buurt, dacht ze. En dat is de pastoor. Ik moet hem dat wel heel tactvol vragen.

FILOMEEN: (*buiten zichzelf*) Ooscaar, moet dat nu echt?

OSCAAR: Natuurlijk moet dat echt. Een pastoor is gene gemeentestier hè. En zij voorzichtig naar de pastoor zijn spreekkamer. “Mijnheer pastoor” zei ze, “ik heb een vieze goesting. Ik zou eens willen vrijen, echt vrijen met alles erop en eraan.” “Ja Rosalie” zei de pastoor, “dat is inderdaad een vieze goesting. Maar daarvoor moet ge u wel tot een man bekennen. Hebt ge al aan iemand gedacht?” “Wel” zei Rosalie, “ik had gedacht dat gij mij misschien zou kunnen helpen.” “Ja”, zei de pastoor, “ik ken wel iemand die dat zou willen doen.” “Oh mijnheer pastoor” zei Rosalie, “laat maar komen. Ik kan niet meer wachten”. “Een moment” zei de pastoor, “misschien wil die man weten waarom ge in uw oude dag nog wilt vrijen. Wat moet ik dan zeggen?”

FILOMEEN: (*ontploft bijna van kolere*) Ooscaar, ik wil het niet weten.

OSCAAR: Die man misschien wel, hè Filouke. “Zeg hem maar”, zei Rosalie, “dat ik wil weten wat ik in mijn leven gemist heb.” “Dat is een goede reden” zei de pastoor. “De

man waar ik aan denk, weet ook niet wat hij in zijn leven gemist heeft”. “ “Wel”, zei Rosalie, “ zeg tegen die man dat hij direct over de brug mag komen. Hij moet niet langer wachten.” “Eerst toch nog een vraagje”, zei de pastoor. “Die man mag er toch op rekenen dat niemand het ooit zal te weten komen?” En weet ge wat Rosalie zei, Filouke? Weet ge wat ze zei?

FILOMEEN: (*razend en stampvoetend*) Hou nu eindelijk op met uw gelul en kom mee naar bed.

OSCAAR: Ja verdorie, dat zei ze. Gij kent die mop? Had dat toch direct gezegd. Dan moest ik u daarmee niet ambeteren. Nu begrijp ik dat ge geen goesting hebt om te lachen.

FILOMEEN: (*Filomeen steekt hopeloos en hulpeloos de handen in de lucht.*) Zoudt ge nu niet zot worden van zo'n vent!

OSCAAR: Niet doen Filouke. Geef die vent liever wat te eten.

FILOMEEN: Wie klapt er hier nog van eten?

OSCAAR: Ik verdomme. Ik kom van mijn werk en dan krijg ik toch wel eten zeker.

FILOMEEN: Het eten is koud.

OSCAAR: Ge kunt dat toch opwarmen.

FILOMEEN: Dat kan ik zeker. Maar ik doe dat niet. Ge had maar moeten pikken waar ge gekrabd hebt.

OSCAAR: Filomeen, zo gaan we niet beginnen hè. Ik heb echt honger zulle. Allee toe, een paar boterhammen met hesp of kaas. Of een stukske spek is ook al goed.

FILOMEEN: Nee, niks! Waar de brouwer is moet de bakker niet zijn.

OSCAAR: Nu is het genoeg hè. Ik ga mij seffens serieus kwaad maken zulle. Ik kom van mijn werk en ik wil eten.

FILOMEEN: Nee, gij komt van het café en ge krijgt niks.

OSCAAR: Filomeen, dat neem ik niet.

FILOMEEN: Dan laat ge het maar liggen. Ik trek mijn bed in. Trekt gij uwe plan.

(*Filomeen gaat weg door de traphal. Oscar gaat tot aan de traphal en kijkt haar na. Dan komt hij naar voor tot bij de fauteuil en kijkt ongelukkig de zaal in.*)

OSCAAR: Ga daar mee te biechten. Dan gaat een mens de hele dag braaf werken en dan is het voor madam nog te veel om voor wat eten te zorgen. (*Oscar gaat nog eens luisteren in de traphal en komt terug naar voor.*) Als ik geen eten krijg, kan ik nog altijd iets drinken zeker.

(*Oscar opent de bar, haalt een volle fles jenever te voorschijn en giet zich een glas vol.*)

Eigenlijk heb ik meer dan genoeg gedronken. Maar zo'n witteke dat smaakt altijd. Door de dag moet ik daar afblijven. Ik ben chauffeur van de directeur en moet de ganse dag 'stand by' zijn. Dat wil zeggen nuchter blijven, zero komma zero zero promille. Dus moet ik er 's avonds maar van profiteren. (*Oscar drinkt zijn glas leeg.*) Dat smaakt naar nog. En de fles is nog zo goed als vol. (*Oscar giet zich nog een glas in en kapt het achterover.*) Wat zou ik doen? Hier in de zetel blijven slapen? Of toch maar bij ons Filomeen in bed kruipen? Ik zal het maar riskeren zeker. Rug tegen rug, dan kan ze tenminste niet zagen.

(Oscar gaat schoorvoetend door de traphal naar boven.)

Zesde tafereel: Marleentje - Karel

(Marleentje sluipt voorzichtig de traphal uit en opent de tuindeur.)

MARLEENTJE: Karel, kom maar. Ze zijn slapen.

KAREL: *(Karel komt tot voor het raam. Hij is sportief gekleed met jeansbroek en hemd en draagt een pull over de schouder.)* Nu al? Ik zit nog maar drie uur achter de haag te koekeloeren. Ik heb er verdorie krampen van gekregen.

MARLEENTJE: Onze pa is op de lappen geweest. En daarmee kon ik niet vroeger komen.

KAREL: Ik heb uwe pa wel zien thuiskomen. Hij heeft nog tegen de haag staan pissen. Het scheelde niet veel of ik had er nog een warme douche bij gekregen. Maar zeg eens, Marleentje, waarom moet ge mij absoluut deze avond nog zien?

(Marleentje gaat ongerust luisteren aan de ingang van de traphal en komt terug tot bij Karel.)

MARLEENTJE: Karel jong, ons ma is niet meer goed wijs in haar bovenkamer. Ze haalt de raarste gasten in huis om mij te koppelen.

KAREL: Ja maar Marleentje, dat laat ik niet gebeuren zulle.

MARLEENTJE: Ik ook niet. En daarom wil ik u hier binnensmokkelen. Om ervoor te zorgen dat die viezeriken van mijn lijf blijven.

KAREL: Dat is wel rapper gezegd dan gedaan. Wat gaat uw ma daarvan zeggen? Ik kan hier in huis niks komen doen. Dat gaat nooit lukken.

MARLEENTJE: Misschien toch wel. Ons ma gaat nog een bovenmeid aannemen. Morgenvroeg komen de kandidaten. En gij moet ook komen.

KAREL: Wablief? Moet ik mij kandidaat stellen als uw ma een bovenmeid zoekt? Zeg eens, ik ben een jongske zulle. Dat zult ge intussen wel weten zeker. Als ik mij hier kom presenteren als bovenmeid vlieg ik gegarandeerd met klikken en klakken aan de deur. Nog voor ik de trap naar boven gezien heb.

MARLEENTJE: En toch moeten we het proberen. Onze pa en ik hebben ons ma gewaarschuwd om goed op te passen wie ze neemt. Want haar gasten zouden wel eens op de bovenmeid kunnen vallen. En dat wil ze ten koste van alles vermijden. Daarom gaat ze een heel oude vrouw nemen. Of een heel lelijk scharminkel.

KAREL: Dat is nog altijd gene vent hè.

MARLEENTJE: Als ze een man neemt is ze toch zeker dat haar gasten geen geile begeerten krijgen.

KAREL: Helemaal zeker zijt ge nooit hè Marleentje.

MARLEENTJE: En als ge zegt dat ge bedden kunt opmaken en stof afdoen en flipperen en dweilen, dan lukt het misschien wel.

KAREL: Gij hebt goed zeggen. En mijn werk thuis in de garage? Ik moet auto's depanneren zulle. Ze kunnen thuis hun chauffeur niet missen.

MARLEENTJE: Het moet, Karel. Ik voel mij niet veilig in mijn eigen huis. En het is maar tijdelijk. Tot ik ons ma aan haar verstand kan brengen dat ik zelf wil beslissen met wie ik trouw.

KAREL: En dat hebt ge al gedaan?

MARLEENTJE: Natuurlijk Karel, ik wil u en niemand anders. Dat weet ge toch.

KAREL: Natuurlijk weet ik dat. En moest uw ma dat ook weten, dan was heel dat circus voor niks nodig. Dus kunnen we het beter gewoon zeggen.

MARLEENTJE: Nee, dat kunnen we niet. Ze haat het om met een chauffeur getrouwd te zijn. Daarstraks heeft ze het nog gezegd: "Hier komt nooit ofte nooit een tweede chauffeur door de deur."

KAREL: Oei, dan zitten we met een probleem.

MARLEENTJE: Een serieus probleem. Ik hoop dat ons ma vandaag of morgen eens goed onderuit gaat met haar waanzinnig gedoe. Tot zolang dat niet gebeurt zie ik het niet zitten voor ons twee.

KAREL: Het is goed, Marleentje. Ik kan niets beloven maar ik zal mijn uiterste best doen om te komen. Ook al zal uw ma nooit een man in huis halen als bovenmeid. Tot morgen misschien. En slaapwel!

MARLEENTJE: Tot morgen, Karel. (*Ze geven elkaar een kus.*) En zeker komen hèn.

KAREL: Jaja, schatteke, als ik kan kom ik heel zeker. Het is beloofd zulle.

(Karel vertrekt door de tuindeur. Marleentje doet de deur op slot en sluipt door de traphal terug naar boven.)

Zevende tafereel: Stientje - Henri

(Als Marleentje even weg is, komt Stientje heel stil en in nachtgewaad door de traphal naar binnen. Ze loopt op de tippen van de tenen naar de keuken. Even later wordt ze gevolgd door Henri, eveneens in nachtgewaad.)

HENRI: (*in het midden van de leefkamer*) Stientje! Stientje!

STIENTJE: (*Stientje komt uit de keuken.*) Ssssst, stillekes, seffens horen ze ons nog.

HENRI: Hebt ge wat eten kunnen wegmoffelen?

STIENTJE: Hier is niks weg te moffelen. Ze hebben niks. We zitten op de verkeerde plaats jong.

HENRI: Ik heb nog honger zulle.

STIENTJE: Dan zult ge op uw kin moeten kloppen.

HENRI: En te drinken? Een goede borrel zou ook smaken.

STIENTJE: Daar in die kast bewaart mijnheer Ooscar zijn drank. Maar of er veel raars inzit weet ik niet.

(Henri opent de kast en ziet de bijna volle fles jenever staan.)

HENRI: Een volle fles jenever. Die pak ik mee.

STIENTJE: Niet doen Rik. We mogen geen argwaan wekken.

HENRI: Dan neem ik toch een grote slok.

(Henri neemt een bierglas uit de kast en giet het halfvol jenever. Hij stopt pas op bevel van Stientje.)

STIENTJE: Stop jong, dat gaat opvallen.

(Henri zet de fles op de kast en houdt het glas in de hand. Tijdens het volgende gesprek neemt hij af en toe een slok.)

HENRI: Ik ben deze morgen de buurt gaan verkennen. En dat valt best mee. Ik heb hier en daar al wat kunnen scheef slaan.

STIENTJE: Pas maar op dat ge niet tegen de lamp loopt. Ik durf er niet aan denken dat ze u pakken.

HENRI: Ge moet niet bang zijn. Om 'Rappe Rikkie' te pakken moeten ze vroeg opstaan. Is hier echt niets te jatten? Ik hoopte hier een goede slag te slaan.

STIENTJE: Het zal niks worden, Rik. Het zijn hier arme luiskloten met een dikke nek. Ze hebben geen nagel om aan hun gat te krabben. En daarom willen ze hun dochter aan een rijke vent helpen.

HENRI: Dat weet ik. Ik ben één van de kandidaten. Die madam Filou doet niet anders dan haar dochter ophemelen. Ik heb ze wijsgemaakt dat ik studeer voor astronaut en later naar de maan wil vliegen. En die stomme koe gelooft dat.

STIENTJE: Die 'stomme koe' maakt mij wel zot met al haar complimenten. Ik heb het nog nooit meegemaakt: met haar belleke rinkelen om mij te doen komen. En dan heeft ze verdomme niks nodig. Ze doet dat gewoon om te kunnen zeveren over haar etiketten. Rik ik wil hier zo rap mogelijk weg. Ik ben dat hier kotsbeu.

HENRI: Nog een paar dagen geduld, Stientje. Kijk intussen goed rond of er toch niks is dat de moeite waard is. Ik flodder intussen wat aan met dat dochtertje.

STIENTJE: Haal u niks in uwe kop, hè manneke. Gij zijt mijne vent. En ik hou u in het oog.

HENRI: Ge moet niet bang zijn.

STIENTJE: Ik ben niet bang. Bij dat poppemieke bakt uwen haring toch niet.

HENRI: Dat weet ik ook wel. Ik doe maar alsof. Om bij madame Filou op een goed blaadje te blijven. Dan heeft ze geen achterdocht. Ze mag niet vermoeden wie ze in huis gehaald heeft. Want dan...

STIENTJE: Ik durf er niet aan denken dat wij hier ontmaskerd worden als twee vulgaire dieven.

HENRI: Als ge mij laat doen zal dat niet gebeuren. En binnen een paar dagen slagen wij onze slag en zijn we de pijp uit. En nu kruip ik terug in mijne nest.

(Henri drinkt zijn glas leeg en sluipt door de traphal terug naar boven.)

STIENTJE: Ik zal maar volgen zeker. Ook al weet ik op voorhand dat ik geen oog dicht doe.

(Stientje zet de fles en het glas terug in de kast, dooft de lichten en gaat eveneens door de traphal naar boven. Enkel een lichtstraal van een straatlamp valt door het raam naar binnen.)

D O E K

TWEEDE BEDRIJF

Achtste tafereel: Filomeen - Oscaar - Marleentje - Stientje

(’s Anderdaags ’s morgens. Als het doek opengaat zit Filomeen in de zetel rechtover de keukendeur, met de rug naar de traphal gekeerd. Ze drinkt een tas koffie. Marleentje komt uit de traphal.)

MARLEENTJE: Goede morgen make.

FILOMEEN: *(korzelig)* Eindelijk, ge zijt er.

MARLEENTJE: Het is nog maar negen uur zulle.

FILOMEEN: Het is AL negen uur. En er zijn al een paar kandidaten voor hierboven. Ga rap iets eten dat we kunnen beginnen.

MARLEENTJE: *(Marleentje zet zich links in de driezit.)* Ik heb geen goesting om te eten. Ik ben veel te zenuwachtig.

FILOMEEN: Zenuwachtig? Waarom dan wel?

MARLEENTJE: Dat weet ik zelf niet, zomaar.

(Intussen is Oscaar heel voorzichtig uit de traphal gekomen en wil stiekem door de tuindeur er vandoor glippen. Op dat moment...)

FILOMEEN: Oscaar!

OSCAAR: *(heel onnozel)* Ja Filomeen.

FILOMEEN: Hier blijven! Tot we een bovenmeid hebben.

OSCAAR: Ja maar, ik moet gaan werken Filomeen. Mijne directeur....

FILOMEEN: Uwe directeur kan de pot op. Hier blijven zeg ik.

OSCAAR: Hij gaat daar niet kunnen mee lachen zulle.

FILOMEEN: Voor mijn part mag hij ermee janken. Als ge ’s avonds niet op tijd naar huis kunt komen moet ge ’s morgens maar wat later vertrekken. En zeg dat maar tegen uwe directeur met zijn complimenten en tegen zijn kaal madame met al hare chichi. Het kan mij allemaal geen barst schelen.

OSCAAR: Ja maar Filomeen, die hebben er toch niks mee te maken dat ik gisteren te laat thuiskwam.

FILOMEEN: *(kortaf)* Dat blijft gelijk. Ik wil dat ge helpt om een bovenmeid te kiezen.

OSCAAR: Wat ken ik daar nu van?

FILOMEEN: Ge kunt uw gedacht zeggen. Kom, we beginnen.

(Oscaar zet zich in de driezit naast Marleentje. Filomeen belt. Stientje komt binnen.)

STIENTJE: Heeft mevrouw gebeld?

OSCAAR: *(kortaf)* Natuurlijk heeft mevrouw gebeld. Ge hebt toch geen stoppen in uw oren?

STIENTJE: Nee mijnheer Oscaar, mijn oren zijn zeker zo goed als die van u. Maar het staat zo op mevrouw haar etiketten.

OSCAAR: (*Oscar kijkt verbaasd naar Filomeen.*) Welke etiketten Filomeen? Daar weet ik niets van.

STIENTJE: Dan is mijnheer al even stom als ik. Ik wist er ook niets van.

FILOMEEN: Gaat ge nu zwijgen allebei? Of moet ik mijn geduld verliezen?

OSCAAR: Nee verdomme, niet doen Filomeen. Dat is misschien het enige dat we hier binnenkort nog hebben.

MARLEENTJE: Zijn er veel kandidaten, Stientje?

STIENTJE: Twee juffrouw.

MARLEENTJE: Is er ook een man bij?

FILOMEEN: Een man? Hoe komt ge daar nu bij?

MARLEENTJE: Ge kunt nooit weten, hè make.

OSCAAR: Ge hebt gelijk, kind. In dit huis kunt ge u aan alles verwachten. En aan het zotste het eerst.

STIENTJE: Het zijn twee juffrouwen, juffrouw. Die éne is al een heel oud wijf.

FILOMEEN: Foei Stientje, ge bedoelt een oudere dame.

STIENTJE: Natuurlijk mevrouw, een oudere dame, dat bedoel ik. Hoewel ze meer weg heeft van een oud wijf zulle. Ja, wat die hier komt zoeken, dat weet ik ook niet. En dan is er nog zo 'n raar mamzel. Pas maar goed op mevrouw, dat ge geen slecht volk in huis haalt. (*Stientje doet teken van stelen.*) Jaja, ge hoort van alles, de dag van vandaag.

FILOMEEN: Stientje, ik heb uw goede raad niet nodig. Laat alles maar aan mij over, wilt ge?

STIENTJE: Natuurlijk, mevrouw, ik moei mij nergens mee. Maar "wat goede raad kan nooit kwaad", zei mijn moemoe altijd.

FILOMEEN: Laat uw moemoe er maar buiten. En laat de eerste kandidaat binnenkomen.

STIENTJE: (*Stientje opent de deur naar de inkomhal en roept.*) De eerste mag binnenkomen! (*tot Filomeen*) Dat is dat oud wijf.

FILOMEEN: Die oudere dame Stientje.

STIENTJE: Juist. Maar dat is dezelfde zulle.

FILOMEEN: Het is al goed Stientje. Ga naar de keuken en breng een tas koffie.

(*Stientje gaat naar de keuken. Even later brengt ze de koffie en bedient ze iedereen.*)

Negende tafereel: Filomeen - Oscar – Marleentje - Stientje – Fien

(*Een oudere vrouw komt binnen vanuit de inkomhal. Ze is belachelijk opgedirkt om er zo jong mogelijk uit te zien.*)

FIEN: Dag mijnheer, dag madame, dag juffrouw.

(*Filomeen nodigt Fien met een gebaar uit om plaats te nemen in de zetel rechtover haar.*)

FILOMEEN: Dag mevrouw. Of is het nog juffrouw?

FIEN: Zeg maar gewoon Fien, zonder complimenten. Dat doen al de mensen.

OSCAAR: Dag Fien.

FIEN: Dag Oscaar.

FILOMEEN: Mijnheer Oscaar, asjeblief.

FIEN: Amai zeg, heeft hij een dikke nek gekregen?

FILOMEEN: Beleefd blijven, wilt ge? En 'klapt' een beetje beschaafd als het kan.

OSCAAR: Zo Fien, ge kent me?

FIEN: Dat is toch zeker, 'mijnheer Oscaar'. Alleman kent toch de chauffeur van de directeur.

OSCAAR: Dat is juist Fien, dat is juist wicht. En een dikke nek, ikke? Nee, bijlange niet.
Maar ziet ge, ons Filomeen is madame Filou geworden. En daarmee ben ik mijnheer Oscaar, nietwaar.

FIEN: Amai mijn voeten. Dan heeft zij een dikke nek gekregen.

FILOMEEN: Fien, gaat ge zwijgen? Of ge ligt buiten voor ge goed en wel binnen zijt.

FIEN: Het is al goed, madame Filou. Ik houd mijn 'bakkes' wel toe. Maar ge gaat over mij niet veel te weten komen als ik moet zwijgen.

FILOMEEN: Ge moet niet altijd zwijgen. Ge moogt ook spreken. Maar alleen als u iets gevraagd wordt. Goed verstaan?

FIEN: Heel goed verstaan madame Filou. Als ge mij iets vraagt doe ik mijn 'bakkes' open. Maar zolang ge niets vraagt blijft het toe. Krikkrak.

FILOMEEN: Zodus, Fien zal ik maar zeggen zeker, we zoeken iemand die wel wat ouder mag zijn maar ook weer niet te oud.

OSCAAR: Zoiets tussen in Fien.

FIEN: Dan ben ik de geschikte persoon, mijnheer Oscaar. Al wat ouder maar toch nog jong.

FILOMEEN: Zo jong zijt ge toch niet meer hè Fien.

FIEN: Toch wel, madame Filou, daar zoudt ge van verschieten. Ik 'zijn' niet zo oud als ik er 'uitzien'.

OSCAAR: De veertig gepasseerd laat ons zeggen.

FIEN: Zo is het, mijnheer Oscaar. Wij verstaan 'malkaar.'

FILOMEEN: En ge komt voor de plaats van bovenmeid. Hebt u daar enige ervaring mee?

FIEN: Ik heb ervaring zat madame Filou.

FILOMEEN: En schrikt dat werk u niet af?

FIEN: Dat werk mij afschrikken? Madame Filou ik ben van niets bang. Bovenmeid of ondermeid, keukenmeid of kamermeid, kindermeid of schoonmaakmeid, het blijft mij allemaal gelijk. Fien is 'meid voor alle werk'.

OSCAAR: Dan moogt ge direct beginnen Fien.

FILOMEEN: Zwijgen gij! Ik ben directrice van dit pension. Ik beslis wie hier mag beginnen.

OSCAAR: Waarom moet ik er dan bijzitten?

FILOMEEN: Alleen om uw gedacht te zeggen. Voor de rest moogt ge ook zwijgen.

FIEN: Zolang u niets gevraagd wordt.

FILOMEEN: Werd er u misschien iets gevraagd?

FIEN: Niet dat ik weet, madame Filou. Het was er uit voor ik het wist.

OSCAAR: Gelijk een scheet, hè Fien.

FIEN: Zoiets ongeveer, mijnheer Ooscar.

FILOMEEN: Wilt ge asjeblief allebei uw manieren houden. En gij Fien, gij moet op uw tong leren bijten.

FIEN: Oef madame Filou, dat doet pijn zulle.

OSCAAR: Wat is er nu van de kwestie?

FILOMEEN: We doen verder tot ik de meest geschikte kadidate gevonden heb.

OSCAAR: Laat het dan vooruit gaan dat ik kan gaan werken.

FILOMEEN: Zo Fien, kunt u het bed doen?

FIEN: Foei madame Filou, wat durft gij vragen. In het bed doen, wat denkt gij wel van mij.

FILOMEEN: Ik bedoel niet 'in het bed doen' maar 'het bed doen'. Het bed maken.

FIEN: Oh, maken. Dat zal wel gaan. Tenminste als het niet te hard kapot is.

MARLEENTJE: Ons ma wil weten Fien of ge het bed kunt opmaken, gewoon opmaken.

FIEN: Oh, ze bedoelt gewoon opmaken? Waarom zegt ze dat niet direct. Maar natuurlijk juffrouw, dat kan toch iedereen die armen aan zijn lijf heeft. Dat kan madame Filou zelf ook als ze er niet te lui voor is.

FILOMEEN: Ik ben niet te lui. Ik heb daarvoor geen tijd. Ik heb te veel ander werk.

FIEN: Als dat zo zit dan heb ik niks gezegd, madame Filou. Te veel is te veel. Ik denk dat ge mij goed zult kunnen gebruiken.

FILOMEEN: Dat zullen we nog bezien. Ge kunt gaan. We zullen u iets laten weten.

FIEN: Wat gaat ge mij laten weten, madame?

FILOMEEN: Of ge moogt beginnen.

FIEN: Ah, ik mag beginnen! Bedankt madame Filou. En gij ook mijnheer Ooscar. Ge zijt echt een toffe pee. Ge gaat er nooit spijt van krijgen. En wanneer mag ik beginnen? Nu direct?

FILOMEEN: Dat zullen we u laten weten.

FIEN: Oh, het is tijd om te eten. Dat gaat mij smaken zulle. Ik heb deze morgen maar één boterhammeke binnengekregen. Van de zenuwen weet ge wel. En wat eten we? Het mag voor mij heel gewoon zijn, zulle. Als het maar smaakt.

FILOMEEN: Er is nu niets te eten, Fien. Ge moogt beschikken.

FIEN: Waarover mag ik beschikken, madame Filou? Gaat ge mij een voorschot uitbetalen? Dat moet echt niet zulle. Ik kan nog wel wat verder.

FILOMEEN: Ik ga u niets betalen Fien. Ge moogt gaan. De meid zal u buitenlaten.

OSCAAR: De ondermeid, Fien.

FIEN: Ha zo, ik vlieg buiten. Dat vind ik nu niet schoon zie. Eerst zeggen dat ik mag beginnen en dat er eten is en dat ik een voorschot krijg. Maar als het op schaaпsscheren aankomt vlieg ik zonder complimenten met een lege maag aan de deur. Foei madame Filou, hoe durft ge een oud mens zo behandelen. Ge moest beschaamd zijn. En ik laat mezelf wel buiten. Daar heb ik geen ondermeid voor nodig. Dag juffrouw. Dag mijnheer Oscaar.

OSCAAR: Dag Fien. Ik vind het echt spijtig zulle.

FIEN: Gij kunt daar niets aan doen, mijnheer Oscaar. Gij hebt hier ook niets te ruttentutten. 't Is allemaal de schuld van die pretentieuze boerendochter, die denkt dat ze wat meer is nu ze dit prullenpension heeft.

FILOMEEN: Fien, nu is het genoeg. Maak dat ge buiten zijt.

FIEN: Ik ben al weg madame. En blijf maar kalm. Want mij weggagen, dat kunt ge. Maar mij opjagen niet zonne. En ge moet niet zo hoog van de toren blazen. Vroeger toen ge bij u thuis op de boerderij achter een koestaart aanliep, had ge ook niet zoveel noten op uwe zang. Saluut.

(*Fien vertrekt langs de hal.*)

FILOMEEN: (*kwaad*) Hoor dat aan zeg! En dat moet ik mij laten zeggen in mijn eigen huis door de eerste de beste astrante tuttebel met een franke teut!

OSCAAR: Fien meent dat niet. Zij is erg ontgoocheld omdat ze niet mag beginnen.

FILOMEEN: Nog in geen honderd jaar mag dat mens hier beginnen. En dan moet gij nog zeggen dat het ons spijt.

OSCAAR: Ik heb gezegd dat het **mij** spijt. En dat meen ik.

FILOMEEN: Ik heb nog nooit zo'n onbeschoft vrouwmens meegemaakt.

OSCAAR: Fien is heel spontaan. Zij zegt wat ze denkt en draait er geen doekjes rond. Dat komt wel wat brutaal over maar ge weet ten minste wat ge aan haar hebt. En het is iemand die weet wat werken is. Ik zou ze genomen hebben.

FILOMEEN: Ik denk er nog niet aan.

MARLEENTJE: We moeten de volgende kandidaten toch ook zien, hè pake.

FILOMEEN: Dat vind ik ook kind.

OSCAAR: Ge doet maar. Ik zit hier toch maar bij voor spek en bonen.

(*Filomeen belt. Stientje komt binnen vanuit de keuken.*)

STIENTJE: Heeft mevrouw gebeld?

FILOMEEN: Natuurlijk heb ik gebeld.

STIENTJE: (*niet begrijpend*) Pardon, mevrouw, ge vergeet uw etiketten.

FILOMEEN: Zwijg mij van die etiketten, Stientje. Ik ben uw stomme opmerkingen beu.

STIENTJE: Pardon mevrouw, die etiketten komen wel van u hè. Ik heb die niet uitgevonden.

FILOMEEN: 't Is al goed. Laat de volgende binnen.

STIENTJE: (*Stientje opent de deur naar de inkomhal.*) De volgende! (*tegen Filomeen*)
Oppassen, hè mevrouw, dat is die raar mamzel.

(*Stientje gaat terug naar de keuken.*)

Tiende tafereel: Filomeen - Ooscaar – Marleentje - Karel

(Karel komt binnen, verkleed als meisje, maar lelijk dat het niet erger kan. Hij draagt een rosse pruik met slierten, een donkere bril en is afschuwelijk geschminkt met dikke rode lippen, eventueel een vals gebit of zwartgemaakte tanden. Hij kijkt zo onnozel als maar kan.)

KAREL: *(heel vriendelijk lachend zodat zijn tanden bloot komen)* Goede morgen.

FILOMEEN: Goede morgen. Gaat u zitten.

(Filomeen, Ooscaar en Marleentje weten niet wat ze zien en trekken een afkeurend gezicht. Filomeen duidt Karel plaats te nemen in de zetel rechtover haar.)

KAREL: Dank u wel, mevrouw.

(Marleentje herkent Karel aan zijn stem en proest het uit van het lachen.)

FILOMEEN: Marleentje, wat zijn dat voor manieren? Er is hier niets om mee te lachen.

KAREL: *(met meisjesstem)* Dat vind ik ook mevrouw. Er is hier niets om mee te lachen.

MARLEENTJE: Toch wel.

(Marleentje probeert zich serieus te houden. Ze kijkt opnieuw naar Karel en proest het weer uit. Ze loopt naar de keuken, zakdoek voor de ogen.)

FILOMEEN: Marleentje, wat krijgen we nu? Hier blijven zeg ik.

MARLEENTJE: Ik kan er niets aan doen, make. Maar als ik dat...die candidate zie, krijg ik de slappe lach.

FILOMEEN: Ge moest u schamen. Deze dame kan er ook niets aan doen dat ze is ... zoals ze is.

KAREL: Dat is heel juist mevrouw.

MARLEENTJE: Het is al goed.

(Ooscaar zit ondertussen met een verbaasd, onnozel gezicht van de één naar de ander te kijken. Marleentje gaat terug zitten. Ooscaar staat recht, bekijkt de binnengekomen 'dame' met een verwonderd gezicht van kop tot teen, laat duidelijk zijn afkeuring blijken en schenkt 'haar' een tas koffie in.)

FILOMEEN: U bent juffrouw...?

KAREL: Nog altijd, ja zeker.

FILOMEEN: Dat bedoel ik niet. Ik wil weten hoe u heet.

(Marleentje houdt vol schrik de hand voor de mond.)

KAREL: Hoe ik heet? Euh...Karel...lien, mevrouw, jaja, Karolien.

FILOMEEN: En u wilt hier komen werken als bovenmeid, Karolien?

KAREL: Dat hangt ervan af wat u bedoelt met 'bovenmeid' mevrouw?

FILOMEEN: Awel, gewoon bovenmeid. Een meid voor boven. Om de kamers te doen.

KAREL: U bedoelt dus een 'kamermeisje'?

FILOMEEN: Ja, kamermeisje als ge wilt. Maar ge komt om te werken hè, niet om te kameren.

KAREL: Om te kameren? Daar zou ik zelfs niet aan denken.

FILOMEEN: Ik neem dus aan dat ge interesse hebt.

MARLEENTJE: Dat is toch wel duidelijk, hè ma.

FILOMEEN: Hoe weet gij dat zo zeker?

MARLEENTJE: Anders was hij...zij toch niet gekomen, zeker.

KAREL: Dat klopt, juffrouw. Anders was ik zeker niet gekomen.

(Oscar knikt bevestigend.)

FILOMEEN: En kent u iets van dat soort werk?

KAREL: Tuurlijk, mevrouw, tuurlijk, bedden opmaken en stof afdoen en flipperen en dweilen. Ik heb nog nooit iets anders gedaan. *(Karel kijkt naar Marleentje die goedkeurend 'ja' knikt.)*

FILOMEEN: Dan heeft u van iets anders ook geen verstand, neem ik aan. Ik bedoel karweitjes of klusjes?

KAREL: Toch wel mevrouw, toch wel. Ik ben een echte klusjesman, het is te zeggen, klusjesvrouw. Ook al wordt dat niet gezegd omdat ze zo raar zijn.

FILOMEEN: Dus als ik bijvoorbeeld ergens een vijs los heb...

KAREL: *(Karel buigt zich wat naar voor.)* Heeft mevrouw ergens een vijs los?

OSCAAR: *(lachend)* Meer dan één, Karolien.

FILOMEEN: Oscar, houd mij niet voor den aap hè. Als gij wat meer thuis waart, zou ik zoiets niet moeten vragen aan het personeel.

OSCAAR: Ik houd u niet voor den aap, Filouke. Allee zeg, u voor den aap houden. Ik denk er nog niet aan.

FILOMEEN: Dat is u geraden ook.

OSCAAR: Mag ik misschien zelf ook iets vragen?

FILOMEEN: Als ge maar geen stommiteiten verkoopt.

OSCAAR: Nee nee, ik verkoop alleen serieuze zever. Juffrouw Karolien, als ik het vragen mag. Hebt u ooit al gehoord van een schoonheidsbehandeling?

KAREL: Natuurlijk wel, mijnheer maar...

OSCAAR: Maar?

KAREL: Dat is aan mij niet besteed. Ik voel mij perfect zoals ik ben.

OSCAAR: Jaja, dat begrijp ik. Ge moogt trouwens gezien worden. Maar wat bijwerken hier en daar doet soms wonderen.

KAREL: Ik vind dat maar niks. Al die optutterij is alleen maar goed om mannen hun hoofd op hol te brengen. En daar doe ik niet aan mee.

FILOMEEN: U moet dus van het mansvolk niet veel weten?

KAREL: Helemaal niks mevrouw. Ik zou het niet kunnen verdragen dat een man mij ooit zou bepotelen of aan mijn lijf zitten. *(Marleentje verstoopt haar gezicht achter haar zakdoek om haar lach te verbergen.)*

FILOMEEN: Dat is al een hele geruststelling.

KAREL: Hoezo mevrouw Filou? U bent toch niet bang dat ik zwanger zou worden en daardoor niet zou kunnen werken?

FILOMEEN: Zulke dingen gebeuren, hè Karolien.

KAREL: Dan kan ik mevrouw volledig geruststellen. Ik kan zelf geen kinderen krijgen.

(Marleentje proest het uit van het lachen.)

FILOMEEN: Marleentje, nu is het genoeg. Juffrouw, wilt u even wachten in de inkomhal. Ik wil overleggen met mijne man en mijn dochter.

KAREL: Natuurlijk mevrouw, dat begrijp ik. *(Karel gaat naar de inkomhal.)*

FILOMEEN: *(als Karel weg is)* Marleentje wat zijn dat voor manieren. Is het nu zo moeilijk om serieus te blijven.

MARLEENTJE: Ik kan er niks aan doen make. Hier worden ook zo'n stomme vragen gesteld.

FILOMEEN: Van uwe pa kunt ge niets anders verwachten. Wel wat doen we ermee?

MARLEENTJE: Aannemen, hè make.

OSCAAR: Ja maar Marleentje, zo een lelijk scharminkel toch niet.

FILOMEEN: Ik heb ook mijn twijfels. Ik heb wel gezegd: een oudere of minder schone vrouw. Maar zo lelijk.

OSCAAR: Dat is verdorie een remedie tegen de liefde.

MARLEENTJE: Dat is toch de bedoeling, een remedie tegen de liefde. En die bovendien alles kan, wat ze moet kunnen. En zelfs nog meer.

FILOMEEN: Dat is wel waar. Maar.....

MARLEENTJE: Gene maar. Karolien moet van het mansvolk niet weten. Dat heeft ze zelf gezegd. En als de gasten Karolien zien zal hun goesting in amoureuze avontuurtjes rap over zijn.

FILOMEEN: Misschien hebt ge gelijk. Ooscaar, wat doen we ermee?

OSCAAR: Moet ik daar op antwoorden? Gij doet toch uw goesting. Ik vraag mij alleen af wie dat zal betalen.

FILOMEEN: Begin niet opnieuw te zagen hè. Dat zijn mijn zorgen.

OSCAAR: Dan zal ik er niet van wakker liggen. En nu moet ik gaan werken of ik kom te laat. *(Ooscaar zet zijn chauffeurspet op.)* Tot straks.

FILOMEEN: En deze keer op tijd hè. Of weer geen eten.

OSCAAR: Dan pik ik wel waar ik ga krabben.

FILOMEEN: Durf het niet riskeren hè.

(Ooscaar vertrekt door de tuindeur)

FILOMEEN: *(Filomeen wil het belletje nemen om Stientje te roepen.)* Ik roep Stientje even om Karolien terug binnen te laten.

MARLEENTJE: Dat zal ik zelf wel doen.

FILOMEEN: Neen, daarvoor hebben we een meid. Dat zult ge nog moeten leren.

MARLEENTJE: Voor zo'n prul moet ge Stientje toch niet lastig vallen. (*Marleentje gaat naar de hal om Karel te roepen.*) Karel...lien, ge moogt komen.

(*Karel komt binnen en blijft rechtstaan.*)

FILOMEEN: Zo Karolien, ik, mijne man en mijn dochter hebben beslist om uw kandidatuur te aanvaarden. Hebt u verder nog vragen?.

KAREL: Toch wel mevrouw, één klein vraagje als u mij toestaat. Hoeveel kan ik hier verdienen?

FILOMEEN: Oh ja, verdienen. Om te beginnen het minimumloon. En bovenop gratis kost en inwoon. Dat betekent toch ook iets.

KAREL: Dat betekent heel veel mevrouw. Dat past perfect in mijn toekomstplannen.

FILOMEEN: Zo, dat is dan geregeld. U mag onmiddellijk beginnen. Tenminste als u dat past.

KAREL: Dat past mij uitstekend mevrouw. Ik haal deze avond mijn spullen en verhuis naar hier.

FILOMEEN: Juffrouw Marleentje zal nu even met u naar boven gaan om u alles te wijzen. Tenminste als u dat goed vindt.

KAREL: (*gretig*) Dat vind ik heel goed mevrouw, heel 'heel' goed.

FILOMEEN: Ik hoop dat u hierboven goed uw best zult doen.

KAREL: (*Karel kijkt naar Marleentje.*) Daar moet u niet aan twijfelen. Ik zal hierboven mijn uiterste best doen.

FILOMEEN: En denk eraan: niet flikflooiën met de gasten. Goed verstaan?

KAREL: Heel goed verstaan, mevrouw. Met de gasten zal ik zeker niet flikflooiën.

FILOMEEN: Dat is dan geregeld. (*Filomeen neemt Marleentje even apart.*) Marleentje gij weet wat ge moet doen?

MARLEENTJE: Jazeker make.

FILOMEEN: Karolien wegwijs maken maar afstand houden. Niet familiair worden met het personeel.

MARLEENTJE: Dat weet ik make. Ge moet niet bang zijn. Dat zal ik nooit doen.

FILOMEEN: Dan ga ik nu naar de keuken om te zien wat Stientje aan het uitspoken is.

(*Filomeen gaat naar de keuken.*)

Elfde tafereel: Marleentje - Karel

(*Als iedereen weg is vliegen Marleentje en Karel in elkanders armen.*)

MARLEENTJE: Karel, het is gelukt.

KAREL: Voorzichtig Marleentje, ge vliegt wel in de armen van Karolien, de bovenmeid.

MARLEENTJE: En dan?

KAREL: Wat zou uw ma wel denken moest ze u in de armen zien van een andere vrouw?

MARLEENTJE: En wat voor een vrouw. Ze zijn er ferm ingetrapt.

KAREL: Ik heb een geweldig stuk theater opgevoerd hè Marleentje.

MARLEENTJE: En zo overtuigend. Zelfs vragen hoeveel ge gaat verdienen. Ge moet er maar aan denken.

KAREL: Het moest echt lijken hè?

MARLEENTJE: Toen ik u herkende dacht ik dat ik iets zou krijgen.

KAREL: Daaraan had ge u niet verwacht hè.

MARLEENTJE: Zeker niet. En zo lelijk zeg. Ge moest uzelf eens zien.

KAREL: Ge had toch gezegd dat uw ma een oude of een lelijke vrouw wilde aannemen.

MARLEENTJE: Dat wel. Maar zo lelijk. Ge hebt ze wel doen twijfelen.

KAREL: En gij hebt die twijfel weggenomen.

MARLEENTJE: Neen, dat hebt ge zelf gedaan. Door te zeggen dat ge van het mansvolk niet moet weten. En dat ge zelf geen kinderen kunt krijgen. Hoe komt ge er bij, lieve onnozelaar? En dan nog zo serieus blijven?

KAREL: Eerlijk gezegd, ik heb dikwijls op mijn lippen moeten bijten om mijn lach in te houden. En hoe ik daarbij kom? Ik zei gewoon de waarheid hè Marleentje.

MARLEENTJE: Ik deed bijna in mijn broek van het lachen toen ik u zo bezig hoorde.

KAREL: Dat is gelukkig niet gebeurd. En hier staan we nu.

MARLEENTJE: We moeten heel voorzichtig zijn. Weet ge wat ons ma zojuist nog zei?

KAREL: Ik heb het halvelings gehoord ja.

MARLEENTJE: “Afstand houden” zei ze. En “niet familiair worden”.

KAREL: Voor het oog moeten we heel afstandelijk doen. Vanaf nu spreek ik u aan met ‘juffrouw Marleentje’. En gij noemt mij niet meer Karel maar Karolien. De muren hebben soms oren.

MARLEENTJE: Het is goed Karel...lien. Zeg eens, dat is moeilijk zulle.

KAREL: Moeilijk gaat ook.

MARLEENTJE: Als we zo formeel moeten doen gaan we niet veel hebben aan elkaar.

KAREL: Toch wel ‘juffrouw Marleentje’, als de kans zich voordoet knijpen we de katjes in het donker.

MARLEENTJE: Als we ze maar niet doodknijpen.

KAREL: Dat is de kunst, juist zo hard knijpen tot het deugd doet en dan gewoon vasthouden.

MARLEENTJE: En daar kent gij alles van, dat weet ik. Karolien jong, ik ben...

KAREL: Pardon juffrouw Marleentje, het is Karolien wicht.

MARLEENTJE: Och ja. Karolien wicht, ik ben echt blij dat ge bij ons komt wonen. Nu kunt ge mij helpen als één van die gasten mij lastig valt.

KAREL: Ja maar, juffrouw Marleentje, hoe ga ik dat weten. Ik ben bijna de hele dag boven.

MARLEENTJE: Ja, dat is ook waar. We moeten daar iets op vinden. (*na even nadenken*) Ik weet het. Ik zal iets roepen, iets heel speciaal, maar wat toch niet opvalt. Maar waardoor gij weet dat ik hulp nodig heb.

KAREL: Dat is een goed gedacht. Maar wat gaat ge roepen, dat is de vraag.

MARLEENTJE: Ja, wat. (*opnieuw nadenken*) Ik heb het gevonden. Ik roep zo hard als ik kan: “Hoor de vogeltjes fluiten”.

KAREL: En dan weet ik dat één van de gasten zijn vogeltje wil tierelieren.

MARLEENTJE: Gij duikt gelijk een roofvogel naar beneden.

KAREL: Gelijk een arend als het moet.

MARLEENTJE: Scheert door de traphal naar binnen...

KAREL: En verscheur dat vogeltje. Gggggrrrrrrr.

MARLEENTJE: Dat is het. Ik roep: “Hoor de vogeltjes fluiten”.

KAREL: En ik vlieg in duikvlucht naar binnen.

MARLEENTJE: Die gast gaat nogal verschieten als gij hier neerstrijkt.

KAREL: Wees daar maar zeker van. Pietje Vogel zal rap uitgezongen zijn. Kom, nu gaan we maar naar boven zeker?

MARLEENTJE: Naar boven? Wij twee?

KAREL: Awel.... euh..., gij moet mij toch alles wijzen.

MARLEENTJE: Oh, dat bedoelt ge. U wegwijs maken. Hierboven.

KAREL: Gij zijt toch niet bang van het kamermeisje?

MARLEENTJE: Nee, dat niet. Maar samen naar boven, wij twee...dat doet toch een beetje raar.

KAREL: Ge weet toch wat ik uw ma beloofd heb: niet kameren en niet flikflooiën.

MARLEENTJE: (*protesterend*)Dat ging wel over de gasten hè.

KAREL: Dus geldt dat niet voor ons, wilt ge zeggen.

MARLEENTJE: Dat kameren wel, voorlopig toch. Maar dat flikflooiën, dat doen we toch al langer.

KAREL: En nu krijgen we nog meer de kans. Die katjes knijpen, weet ge wel.

MARLEENTJE: Vandaag moeten we toch goed oppassen. Ons ma is bekwaam om te komen kijken of ik wel genoeg afstand houd. Dus braaf zijn hierboven hè Karolientje.

KAREL: Zo braaf als een lammetje, juffrouw Marleentje.

(*Beiden gaan hand in hand de traphal binnen, Karel nadrukkelijk heupwiegend.*)

D O E K (eventueel PAU Z E)

D E R D E B E D R I J F

Twaalfde tafereel: Marleentje – Karel – de professor – Stientje – Henri

(Enkele dagen later in de vroege namiddag. Stientje is aan het werk in de leefkamer. (afruimen, stof vegen). Henri komt binnen door de tuindeur met zijn rugzak om.)

STIENTJE: Zijt ge weer op ronde geweest?

HENRI: Ik moet werken hè Stientje. Er moet geld in het bakje komen.

STIENTJE: Ik werk toch ook.

HENRI: Met wat gij hier verdient gaan we niet ver springen.

STIENTJE: Ik ben zo bang dat het verkeerd zal aflopen. Er doen al geruchten de ronde over inbraken in de buurt.

HENRI: Dat heb ik ondervonden. Alle ramen en deuren waren goed op slot.

STIENTJE: Dan wordt het gevaarlijk.

HENRI: Ja, de grond wordt mij hier veel te heet onder mijn voeten. Houd u klaar voor deze avond. Dan pakken we alles mee wat niet te heet of te zwaar is en we zijn ribbedebie.

STIENTJE: Daar ben ik blij om. Die madame Filou werkt mij op de zenuwen dat het niet erger kan.

HENRI: Tot deze avond moeten we nog heel normaal doen om zeker geen argwaan te wekken. Blijft gij nog even Stientje de meid. Ik speel intussen de student die naar de maan wil vliegen. Tot straks.

(Henri gaat binnen in de traphal, Stientje gaat naar de keuken. Even later komt de professor langzaam uit de traphal en gaat tot in het midden van de leefkamer.)

PROFESSOR: Het is hier stil en rustig. Ik ben hier met mijn gat in de boter gevallen. Die zozegde adviseur van de directeur moet mij wel niet. Dat onbenullig chauffeurke. Gelukkig sta ik bij madame Filou op een goed blaadje, mag ik wel zeggen. Die heeft een oogje op mij, voor haar dochter nog wel. Ze wil een professor voor juffrouw Marleentje. En toevallig ben ik nou professor. Ten minste, dat heb ik die sufferd toch wijsgemaakt. En daarom ben ik de gedroomde schoonzoon voor mevrouw Filou. Stel je voor dat juffrouw Marleentje mijn bruid wordt: verse room op een uitgedroogde boterham, hihhi. Een fris bloemetje en een verslenste stengel, hihhi. Het geluk is aan de durver. En ook al ben ik niet meer zo jong, aan durf heeft het mij nooit ontbroken. Integendeel, ik heb zelfs zin in een avontuurtje. *(Marleentje komt binnen door de tuindeur.)* Oh, daar komt juffrouw Marleentje. Ik ga even mijn geluk beproeven. *(De professor gaat Marleentje tegemoet.)* Dag juffrouw Marleentje.

MARLEENTJE: Dag, professor.

PROFESSOR: Oh, juffrouw Marleentje, wat zie je er beeldig uit vandaag.

MARLEENTJE: *(Marleentje laat duidelijk afkeer blijken.)* Ik ben toch niet anders dan op andere dagen.

PROFESSOR: Toch wel. Jou oogjes blinken zo ondeugend.

MARLEENTJE: Mijn oogjes?

PROFESSOR: Jaja, er flikkeren lichtjes in jou oogjes.

MARLEENTJE: Dat bestaat niet. In een kerstboom flikkeren lichtjes. Maar toch niet in mijn oogjes.

PROFESSOR: Juffrouw Marleentje, wat ben je ondeugend. En je hebt ook zo'n blozende kaakjes.

MARLEENTJE: Ik ben nog al verlegen professor.

PROFESSOR: Nou, voor mij hoeft dat niet hoor. Ik wil graag je beste vriend zijn. Zelfs een ietsiepietsie meer, weet je wel.

MARLEENTJE: Ik betwijfel of dat 'ietsiepietsie meer' wel wederzijds is(*nabootsend*) weet je wel.

(*De professor wil Marleentje aanraken maar zij weert hem af. De professor blijft opdringerig. Tijdens het volgende gesprek wijkt Marleentje voortdurend achteruit, draait rond de zetel, steeds achternagezeten door de professor.*)

PROFESSOR: Uw moeder, mevrouw Filou zou niet liever willen.

MARLEENTJE: Het is niet omdat ons ma dat wil, dat ik dat ook wil.

PROFESSOR: Wat niet is kan nog komen, weet je wel. Oh juffrouw Marleentje, wat ben jij toch mooi geschapen. De man die jou ooit zal bezitten zal een gelukkig man zijn. Het is om jaloers te worden.

MARLEENTJE: Dat meent u niet, professor.

PROFESSOR: Toch wel, juffrouw Marleentje. Of mag ik gewoon 'Marleentje' zeggen?

MARLEENTJE: Nee professor, zeg maar 'juffrouw' Marleentje. Dat past beter bij uw stand.

PROFESSOR: Natuurlijk, natuurlijk. Maar als ik jou zie, juffrouw Marleentje, verlies ik mijn verstand en vergeet ik mijn stand. Oh juffrouw Marleentje, zou je mij alsjeblief gelukkig willen maken? Zou je mij één klein "zoentje" willen geven?

MARLEENTJE: Professor toch!

PROFESSOR: (*wordt opdringerig.*) Toe juffrouw Marleentje, één klein zoentje.

MARLEENTJE: (*Marleentje deinst achteruit tot aan de trapthal.*) Professor luister...(*Dan roept ze zo hard als ze kan.*) Hoor de vogeltjes fluiten!

(*We horen gestommel in de trapthal en Karel komt binnengevlogen.*)

KAREL: Marleentje, Marleentje.

(*Karel stelt zich op tussen de professor en Marleentje.*)

PROFESSOR: Domme griet, wat heb jij hier verloren?

KAREL: Juffrouw Marleentje hoorde de vogeltjes fluiten.

PROFESSOR: Daar heb jij toch niets mee te maken, bemoeizieke meid.

KAREL: Dat is zo. Ik dacht...

PROFESSOR: Je moet niet denken.

KAREL: Maar ik wilde...

PROFESSOR: Je hebt ook niets te willen, onbeschoft schepsel.

MARLEENTJE: Zijn er problemen, Karolien?

KAREL: Niet echt, “juffrouw Marleentje”. Hier toch ook niet hoop ik?

MARLEENTJE: Hier is alles in orde Karolien.

KAREL: Wat ik wilde vragen... moet ik de lakens verversen? .

MARLEENTJE: Ja dat mag. Ga nu maar verder doen.

PROFESSOR: Ja vooruit, maak dat je naar boven komt. Maar blijf van mijn kamer en zeker van mijn koffer met mijn uitvinding.

KAREL: (*Karel kijkt onzeker van de professor naar Marleentje die ‘ja’ knikt.*) Ik ga al. En wees maar gerust, professor, ik blijf overal af. En het is u geraden om hetzelfde te doen. (*Karel gaat heupwiegend terug binnen in de traphal.*)

PROFESSOR: Wat bedoelt ze daarmee, die onbeschofte treezebees?

MARLEENTJE: Oh, niks zeker. Ze wil zeggen dat ge met zo een nieuwe uitvinding best voorzichtig kunt zijn.

PROFESSOR: Jaja, natuurlijk. (*De professor zet zich neer in de driezit en wenkt Marleentje om bij hem te komen zitten.*) Juffrouw Marleentje, zet je even bij me neer, wil je? We moeten eens ernstig met elkaar spreken.

MARLEENTJE: Kan dat zo niet? Rechtstaande?

PROFESSOR: Nee juffrouw Marleentje, wat ik te zeggen heb is veel te serieus.

(*Marleentje zet zich aarzelend in de zetel op respectabele afstand van de professor. Tijdens het gesprek schuift de professor alsmaar dichterbij. Marleentje tracht afstand te houden.*)

PROFESSOR: Weet jij dat jouw moeder, mevrouw Filou, heel erg op mij gesteld is, zal ik maar zeggen?

MARLEENTJE: Is dat zo? (*imiteert de professor*) Nou, als jij het zegt zal het zo wel zijn zeker.

PROFESSOR: (*aarzelend*) En dat ze voor jou een goed huwelijk wil, zal ik maar zeggen. Met een man van aanzien, zal ik maar zeggen. Misschien wel met een professor, zal ik maar zeggen.

MARLEENTJE: Ons ma heeft het inderdaad nogal hoog in hare bol, dat klopt.

PROFESSOR: En omdat ik een man van aanzien ben, zal ik maar zeggen. En toevallig ook professor ben, zal ik maar zeggen ...

MARLEENTJE: Zou jij voor mij de geschikte echtgenoot zijn, zal ik maar zeggen.

PROFESSOR: Juist, juffrouw Marleentje, dat wilde ik zeggen.

MARLEENTJE: Maar vindt ge niet ... ?

PROFESSOR: Dat klein verschil in leeftijd, wil je zeggen?

MARLEENTJE: Juist, professor, dat klein verschil in leeftijd is nogal groot, zal ik maar zeggen.

PROFESSOR: Ja maar, juffrouw Marleentje, ik ben heus nog heel vitaal hoor. Ik ben nog heel levendig en vinnig. Dat kan ik je bewijzen op staande voet, zal ik maar zeggen. Laat mij je beminnen, liefste Marleentje. Laat mij je omarmen, leuke meid.

(*De professor doet een poging om Marleentje te omarmen. Deze duikt weg en roept in paniek aan de traphal.*)

MARLEENTJE: Niet doen professor. Hoor de vogeltjes fluiten!

(*Karel komt opnieuw binnen gevlogen.*)

KAREL: Marleentje, Marleentje.

PROFESSOR: (*staat nu ook recht*) Karolien, je komt weer hoogst ongelegen.

KAREL: Of juist op tijd.

PROFESSOR: Je hebt hier niks te zoeken. Of heb je weer iets te kort of te lang?

MARLEENTJE: Ja Karolien, kan ik u ergens mee helpen?

KAREL: Of moet ik u ergens mee helpen?

MARLEENTJE: Het gaat wel. Mocht ge iets nodig hebben....

KAREL: Ja juffrouw Marleentje, ik euh ... ik kan geen stofdoek vinden.

MARLEENTJE: Ik geloof dat boven geen stofdoeken meer zijn, Karolien. Ik zal er in de keuken gaan halen.

(*Marleentje gaat naar de keuken.*)

PROFESSOR: Karolien, jij komt ook steeds op de meest ongelegen ogenblikken naar beneden gedonderd. Ik sta op het punt om juffrouw Marleentje te veroveren en dan kom jij telkens roet in het eten strooien.

KAREL: In welk eten bedoelt U, professor? Want ziet U, ik lust ook graag een lekker brokje. Ik laat de kaas niet van tussen mijn brood eten.

PROFESSOR: In welk eten? Nou, dat weet ik ook niet. Het is trouwens nog te vroeg om te eten. Ga boven maar verder werken, vooruit ga maar, hup hup hup.

(*Karel gaat terug binnen in de traphal. De professor denkt diep na.*)

PROFESSOR: Juffrouw Marleentje is duidelijk geen spek voor mijn bek. Een rotverwend nest, dat is ze. Misschien is ze toch wat jong voor mij. En moet ik op een ouder persoon mikken. Dan rest mij enkel mevrouw Filou. Het is wel riskant. Maar het proberen waard. Die verwaande chauffeursvrouw is zo verblind door haar hoogmoed dat ze tot alles in staat is.

Dertiende tafereel: Filomeen - professor

FILOMEEN: (*Filomeen komt uit de keuken.*) Ha professor, aan het dagdromen?

PROFESSOR: Nee, nee, mevrouw Filou, ik denk na. Ik denk diep na, zal ik maar zeggen.

FILOMEEN: Ons Marleentje kwam een beetje overstuur de keuken binnen. Er is toch niks ernstigs gebeurd?

PROFESSOR: Nee nee, niets serieus. Ik zocht wat toenadering bij juffrouw Marleentje en ...

FILOMEEN: Hebt u toenadering gevonden?

PROFESSOR: Ja ...het is te zeggen ... nee. Ik vrees dat juffrouw Marleentje mij niet echt ziet zitten. Het leeftijdsverschil, weet je wel.

FILOMEEN: Dat vind ik spijtig professor.

PROFESSOR: Ik ook mevrouw Filou. Vooral voor jou..

FILOMEEN: Voor mij? Hoe bedoelt u?

PROFESSOR: Door het huwelijk van jouw dochter met iemand van hogere stand, zou niet alleen zij maar ook jij zelf in hogere kringen kunnen verkeren, zal ik maar zeggen. Zelfs in hogere wetenschappelijke kringen zal ik maar zeggen.

FILOMEEN: Oh professor, ik zou niets liever willen. Daar heb ik alles voor over.

PROFESSOR: Juffrouw Marleentje blijkbaar niet. Dus zul je het anders moeten aanpakken.

FILOMEEN: Ik zou niet weten hoe?

PROFESSOR: Denk nou eens goed na. Als echtgenote van een doodgewone chauffeur zul je nooit hogerop geraken.

FILOMEEN: Ja maar, Ooscar is geen doodgewone chauffeur zulle. Hij is chauffeur van de directeur.

PROFESSOR: Een chauffeur is en blijft maar een chauffeur. Jij moet jouw boontjes bij iemand anders te week leggen. Bij iemand uit een hogere stand. Waarom niet bij een professor om maar iets te zeggen.

FILOMEEN: Professor ik neem aan dat u dat niet meent.

PROFESSOR: Toch wel mevrouw Filou. Ik meen dat heel ernstig. Ik vind jou een adembenemende vrouw.

FILOMEEN: (*Filomeen kijkt verschrikt rond.*) Pas maar op dat Ooscar u niet hoort. Want dan gaat u kennis maken met een 'adembenemende' man. (*Filomeen maakt een gebaar van wurgen.*)

PROFESSOR: Ik ben niet bang hoor. Jij bent het mooiste en liefste vrouwtje van de wereld. En toch is hij altijd weg. En maakt hij voor jou nauwelijks tijd.

FILOMEEN: Dat is waar wat u zegt. Die directeur en zijn kakmadam komen altijd op de eerste plaats.

PROFESSOR: Dat hoeft jij toch niet langer te nemen. Laat hem gewoon zitten.

FILOMEEN: Professor ik voel mij zeer geveleid. Maar het overvalt mij helemaal. Ik ben zo gewend aan Ooscar? Een andere man, ik weet niet eens hoe dat voelt.

PROFESSOR: Daar kan ik direct voor zorgen. (*De professor wordt opdringerig.*) Mevrouw Filou, mag ik jou in mijn armen nemen? Mag ik jou al een eerste kusje geven?

FILOMEEN: Professor, wat doet u nu? Dat gaat mij veel te rap.

PROFESSOR: Mijn excuses, lieve mevrouw Filou. Ik verlang zo naar jou. Wil jij mijn voorstel overwegen? Wil jij er heel ernstig over nadenken?

FILOMEEN: Dat zal ik doen professor. Maar ik kan niets beloven.

PROFESSOR: Dat begrijp ik. Gelieve daarom ons gesprek als strikt vertrouwelijk te beschouwen.

FILOMEEN: Zeker professor, daar mag u op rekenen. En nu moet ik dringend weg.

(*Filomeen vertrekt haastig door de tuindeur.*)

Veertiende tafereel: Professor - Karel.

PROFESSOR: Asjemenou. Ik loop weer een blauwtje. Mevrouw Filou zou wel willen. Maar ze is er nog niet klaar voor. Van een avontuurtje zal dus voorlopig niets in huis komen. Hoewel? Alle goede werken bestaan uit drie. Dus moet ik nog een poging wagen. Maar met wie? De bovenmeid? Het is wel een afschuwelijk lelijk ding. Maar op mijn leeftijd mag ik zo nauw niet meer kijken. Ik moet ze wel naar beneden krijgen. Maar hoe? Misschien.... Moest ik nu de vogeltjes laten fluiten? Hihhi, het is het proberen waard.

(De professor stelt zich op naast de ingang van de traphal en roept met een hoge stem.)

Hoor de vogeltjes fluiten!

KAREL: *(Karel komt door de traphal naar binnen gestormd.)* Marleentje, Marleentje. *(De professor staat grijnzend naast de ingang van de traphal. Karel is heel verwonderd dat hij Marleentje niet ziet.)* Is juffrouw Marleentje er niet?

PROFESSOR: *(heel vriendelijk)* Nee, Karolientje, juffrouw Marleentje is er niet. Tenminste, ik zie ze niet.

KAREL: *(rondkijkend)* Ik ook niet. Ik dacht nochtans dat ze de vogeltjes hoorde fluiten.

PROFESSOR: Ik heb in ieder geval niets gehoord.

KAREL: Dan zal ik mij vergist hebben. *(Karel wil terug de traphal in. De professor verspert hem de weg.)*

PROFESSOR: Blijf toch even, Karolientje.

KAREL: Dat zal niet gaan professor. Ik moet werken.

PROFESSOR: Karolientje, als jij zou willen moet je nooit meer werken.

KAREL: Hoe moet ik dat aan boord leggen?

PROFESSOR: Door een rijke man aan de haak te slaan.

KAREL: Zoals u wilt u zeggen.

PROFESSOR: Inderdaad, dat wil ik zeggen. Weet je Karolientje, je ziet er beeldig uit vandaag.

KAREL: Beeldig? Is het echt?

PROFESSOR: Jouw oogjes blinken zo ondeugend.

KAREL: *(Karel knippert fel met de ogen.)* Mijn oogjes?

PROFESSOR: Nou ja, er flikkeren lichtjes in jouw oogjes. En je hebt zo'n blozende kaakjes.

(De professor wordt opdringerig. Evenals Marleentje wijkt nu ook Karel achteruit en draait rond de zetel, achternagezeten door de professor.)

KAREL: Blozende kaakjes? Het wordt hier ook redelijk warm zulle.

PROFESSOR: Oh Karolientje, wat ben jij toch mooi geschapen.

KAREL: Professor, dat heeft nog nooit een man tegen mij gezegd.

PROFESSOR: De man die jou ooit zal bezitten zal een zeer gelukkige man wezen.

KAREL: Hij zal toch hard verschieten, vrees ik.

PROFESSOR: Karolientje, zou je mij gelukkig willen maken? Zou je mij één klein zoentje willen geven?

KAREL: Ik ... u ... één klein zoentje geven? Professor toch, daarjuist zat u nog achter juffrouw Marleentje aan.

PROFESSOR: Juffrouw Marleentje, dat is maar om mevrouw Filou te plezieren. Die meid is niets voor mij. Jij bent veel mooier, veel meer sexy. Toe Karolientje, één klein zoentje.

KAREL: Ah, zo zit dat. U wilt juffrouw Marleentje alleen om haar moeder te plezieren. En u staat haar al te bedriegen nog voor u met haar getrouwd zijt. Foei professor, dat is nog erger dan een doodzonde. Ik zal haar alles vertellen.

PROFESSOR: Niet doen Karolientje, niet doen. Gij zijt een doodzonde waard. En een avontuurtje tussendoor moet toch kunnen. Toe Karolientje, één klein zoentje maar, toe nou.

(De professor wil Karel grijpen. Deze zet het op een lopen.)

KAREL: Niet doen, professor, niet doen. Hulp, Marleentje, hoor de vogeltjes fluiten. De vogeltjes fluiten! Hulp!

(Karel vlucht weg door de traphal achternagezeten door de professor.)

PROFESSOR: *(De professor staat voor in de traphal en dreigt met zijn stok.)* Lelijk wijf, wat denk je wel. Als jij iets durft zeggen tegen juffrouw Marleentje, maak ik mijn beklag bij mevrouw Filou. Ik zal zeggen dat jij mij lastig bent gevallen. En dat je niet te vertrouwen bent. Dan vlieg je gegarandeerd met je hele hebben en houden aan de deur, vervloekte rotmeid.

(De professor neemt zijn valiesje en vertrekt door de tuindeur. Karel komt uit de traphal en roept de professor achterna.)

KAREL: Ik zal zorgen dat gij met uw hele hebben en houden aan de deur vliegt, hitsige sexmaniak. En ik vertel alles aan juffrouw Marleentje, zeker weten. *(als de professor weg is)* Ik ben wel bang dat juffrouw Marleentje zich een kriek lacht als ze hoort dat haar waakhond zelf als een bange haas is moeten vluchten. En dat voor een oude geile bok die 'één klein zoentje' wilde versieren.

(Karel gaat overdreven heupwiegend terug weg door de traphal.)

Vijftiende tafereel: Ooskaar – Marleentje – Stientje – Henri

(Marleentje komt uit de keuken met enkele vaasjes met bloemen om de leefkamer op te smukken. Mijnheer Henri komt uit de traphal.)

HENRI: Dag juffrouw Marleentje. Ik ben echt blij dat ik u zie.

MARLEENTJE: Is daar een reden voor?

HENRI: Nee, niet echt. Maar we hebben elkaar nog niet veel gezien. En we moeten toch eens nader kennismaken.

MARLEENTJE: Dat is met deze dan gebeurd. Dag mijnheer Henri. *(Marleentje wil weggaan.)*

HENRI: Niet zo rap, juffrouw Marleentje. Ik bedoel echt kennismaken bij een goed gesprek.
(*Stientje komt ongezien binnen van uit de keuken.*)

STIENTJE: Hela schone mijnheer, waar zijn we mee bezig?

HENRI: Met niks speciaal. Ik sta hier gewoon te praten met juffrouw Marleentje.

STIENTJE: Dat zie ik. Zoudt ge niet beter naar de les gaan?

HENRI: Wees maar gerust Stientje. Ik sta klaar om te vertrekken.

MARLEENTJE: Jullie twee kennen elkaar?

HENRI: Toch niet, juffrouw Marleentje, ik weet alleen dat die keukenmeid Stientje heet.
Voor de rest ken ik ze van haar noch pluim.

MARLEENTJE: Waarmee bemoeit ze zich dan wel?

HENRI: Dat vraag ik mij ook af. (*tot Stientje*) Waarmee bemoeit gij u wel? Ik vertrek toch als het mij past.

STIENTJE: Ik bemoei mij niet. Ik geef alleen goede raad. En ge kunt hem maar beter opvolgen. (*Stientje gaat terug naar de keuken.*)

HENRI: Wat een onbeschofte meid. Die durft zich nogal wat permitteren. Daarmee heeft ze ons gesprek wel om zeep geholpen. We zien elkaar later nog wel. Dag juffrouw Marleentje. (*Henri vertrekt door de tuindeur.*)

MARLEENTJE: Dag mijnheer Henri. (*als Henri weg is*) Hier klopt iets niet. Die twee kennen elkaar wel. Dat moet ik in het oog houden.

(*Marleentje gaat terug naar de keuken. Ooscaar steekt zijn hoofd naar binnen door de tuindeur, kijkt even om te zien of de kust veilig is en komt dan verder naar binnen.*)

OSCAAR: Er heerst peis en vree in dit huis. Dat ben ik al lang niet meer gewoon. Ik heb voor de rest van de dag congé gekregen. Dat wil zeggen: vrij als een vogel. En dus kan ik mij een 'witteke' permitteren. (*Ooscaar opent de deur van de bar en neemt de fles jenever.*) Verdomme, wat is hier gebeurd? Die fles is half leeg. En gisterenavond was ze nog zo goed als vol. (*Ooscaar neemt het gebruikte glas en ruikt eraan.*) Het is van dat. We zitten met een anonieme alcolieker in huis. Het zal toch niet waar zijn zeker? Ons Filomeen? Dat mens haalt zich zoveel miserie op de nek dat ze het niet meer ziet zitten. En om recht te blijven zit ze stiekem aan de drank. Dat moet ik tegen ons Marleentje zeggen. Ons Filomeen heeft hulp nodig. Wij moeten ze steunen. En niet te hard aanpakken. Want dan gaat ze er helemaal onderdoor. En dan is het einde nog niet in het zicht. (*Ooscaar drinkt een glas jenever en bergt glas en fles weer op.*) Wat ga ik doen met mijne vrije tijd? Ik zou in den hof kunnen werken. Maar ik kan mij evengoed lekker afkappen en een uiltje vangen. De keuze is niet moeilijk.

(*Ooscaar zet zich neer in de hoge fauteuil linksvoor en laat zich doorzakken zodat hij niet gezien wordt door de andere spelers.*)

Zestiende tafereel: Ooscaar - Marleentje – Karel

(*Marleentje komt uit de keuken en roept in de traphal.*)

MARLEENTJE: Karolien, Karolien!

KAREL: (*Karel komt uit de traphal.*) Ha, juffrouw Marleentje, gij zijt het.

(Oscar luistert alles af. Hij kan zijn ogen en oren niet geloven en trekt tijdens het gesprek alle mogelijke en onmogelijke gezichten.)

MARLEENTJE: Ja zeker, schatteke. En zeg maar Marleentje. Ik ben er zeker van dat we alleen zijn.

KAREL: We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn... juffrouw Marleentje.

MARLEENTJE: Misschien hebt ge gelijk. Zeg eens, wat vond ge gisteren van het gefluit van de vogeltjes?

KAREL: Dat was goed gevonden. Maar niet goed genoeg. De professor heeft het door. Toen gij weg waart, liet hij zelf de vogeltjes fluiten. Die oude zot wilde met mij vrijen. Hij wilde "één klein zoentje", de viezerik.

MARLEENTJE: *(lachend)* Dat is toch niet waar zeker. En wat hebt ge toen gedaan?

KAREL: Gaan lopen, natuurlijk, de benen van onder mijn lijf. Mijn zoentjes zijn allemaal voor u, dat weet ge toch, juffrouw Marleentje.

MARLEENTJE: Natuurlijk weet ik dat lieveke. *(Marleentje en Karel omarmen elkaar.)* Ik hou zoveel van u, Karel...lien. Konden we toch maar voor altijd samen zijn.

KAREL: Dat zal niet voor direct zijn. Als uw ma alles moest weten van ons twee, ge zoudt wat beleven. Dan gaat ge mij hier een post zien pakken.

MARLEENTJE: Ik geef u nooit op lieveke. Als het niet anders kan trek ik er vandoor en kom bij u wonen.

KAREL: We moeten nog wat geduld hebben. Misschien vindt uw ma vandaag of morgen haar gezond verstand terug en aanvaardt ze mij zoals ik ben.

MARLEENTJE: Dat zie ik nooit gebeuren. Maar om het even wat er gebeurt, ik ben en blijf voor eeuwig en altijd van u. Dat zweer ik.

KAREL: Ik ook juffrouw Marleentje, voor eeuwig en altijd. En moest het kunnen nog veel langer. En ze mogen denken wat ze willen, het kan mij niet schelen. Ik zal nu maar terug naar boven gaan zeker? Dag juffrouw Marleentje.

MARLEENTJE: Dag Karolienneke zal ik maar zeggen zeker. Wacht, ik ga mee tot op de gang. Dan kunt ge mij nog eens goed vastpakken. *(Marleentje gaat met Karel door de traphal naar boven.)*

OSCAAR: *(Oscar komt tot in het midden van de leefkamer.)* Hebt ge dat gehoord zeg? En hebt ge dat gezien zeg? *(blaast)* Potverdomme jongens, nog zo'n patat en ik lig van mijne klot.(val in zwijm)

Zeventiende tafereel: Oscar - Marleentje.

(Marleentje komt uit de traphal.)

MARLEENTJE: Ha dag pake.

OSCAAR: Dag kind.

MARLEENTJE: Zijt ge hier al lang?

OSCAAR: Ik? Nee... toch niet... neenee. Ik ben juist binnengekomen.

MARLEENTJE: Ge doet zo raar. Scheelt er iets?

OSCAAR: Neenee, er scheelt niks. En raar doen? Ik? 'Ik' doe nog heel normaal, vind ik.

MARLEENTJE: En ge ziet zo bleek. Ge zijt toch niet ziek?

OSCAAR: Nee, Marleentje, ik ben niet ziek, alleen een beetje van mijn melk. Maar voelt gij u wel echt goed?

MARLEENTJE: Ja, pake, heel goed.

OSCAAR: Ge hebt toch geen koppijn of zo? Of voelt ge u wat misselijk? Of wat overspannen met al die toestanden hier in huis?

MARLEENTJE: Maar nee pake, waar haalt ge dat allemaal? Ik heb mij nog nooit zo goed gevoeld.

OSCAAR: Ik weet niet hè Marleentje. Maar ik vind dat gij de laatste tijd anders zijt dan anders. Zoudt ge niet eens naar een psycholoog gaan?

MARLEENTJE: Naar een psycholoog? Toch niet naar dat stuk professor dat ons ma hier in huis gehaald heeft?

OSCAAR: Nee, die zeker niet. Ik bedoel een echte goede psycholoog. Om eens te praten over uw probleem.

MARLEENTJE: Ja maar pake, ik heb helemaal geen probleem. Hoe komt ge daar bij?

OSCAAR: Awel hè Marleentje, ik zal het maar zeggen zeker. Ik heb alles gehoord. En alles gezien.

MARLEENTJE: Wat hebt ge gehoord? En gezien?

OSCAAR: Alles. Tussen u en dat... "dat lelijk portret van hierboven". Ik was al langer binnen. Marleentje, hoe is dat toch mogelijk?

MARLEENTJE: Ha zo, ge hebt ons afgeluisterd.

OSCAAR: Maar ik kon er echt niks aan doen, Marleentje. Ik lag in de zetel te maffen. En gij kwam uit de keuken en die ... allee... 'dat lelijke portret van hierboven' kwam van daar (*Oscar wijst naar de traphal.*) naar binnen. En zo heb ik alles gehoord en gezien zonder dat ik het wilde.

MARLEENTJE: En ge zijt nogal verschoten zeker?

OSCAAR: Verschoten! Amai, nog al niet. Het was nog erger of ik een klop kreeg met een voorhamer.

MARLEENTJE: Zoiets had ge van mij niet verwacht hè pake.

OSCAAR: Nee verdomme, dat was het laatste dat ik had durven denken.

MARLEENTJE: Maar pake, tegenwoordig is dat toch normaal. Ge hoort daar toch meer van.

OSCAAR: Dat weet ik Marleentje. Maar ik heb het er heel moeilijk mee. Dat moogt ge gerust weten. En als ons ma dat moet horen, die stort helemaal in.

MARLEENTJE: Zo erg zal het wel niet zijn.

OSCAAR: Toch wel Marleentje. Ik heb ontdekt dat ons ma aan de drank zit. Ze kan het zo al niet meer aan. En nu dit nog.

MARLEENTJE: Zit ons ma aan de drank? Zijt ge daar zeker van?

OSCAAR: Ja heel zeker. Gisterenavond was mijn fles jenever nog vol. En nu is ze half leeg. En buiten uw ma weet niemand waar die fles staat.

MARLEENTJE: Dan moeten we het haar heel voorzichtig zeggen.

OSCAAR: Dat zal toch nooit goed aankomen vrees ik.

MARLEENTJE: Ja maar pake, we moeten haar iets heel anders zeggen dan wat gij denkt.
Maar nog niet direct.

OSCAAR: Nu kan ik niet meer volgen zulle.

MARLEENTJE: Het is nochtans heel eenvoudig. En het is allemaal uw eigen schuld.

OSCAAR: Daar verdomme, nu nog schoner. Nu is het nog mijn schuld.

MARLEENTJE: Ja pake, uw schuld en die van ons ma. Gij weet dat ons ma mij wil koppelen
aan één van haar perfide pensionaires.

OSCAAR: Maar dat laat ik nooit gebeuren zulle.

MARLEENTJE: Nee, maar intussen zitten ze hier wel in huis. En vallen ze mij lastig. En wat
doet gij? In plaats van mij te beschermen zijt ge altijd weg naar uwe directeur.

OSCAAR: Daar kan ik toch niets aan doen. Ik moet toch gaan werken. En daarbij, wat heeft
dat te maken met dat 'vies geval van hierboven'?

MARLEENTJE: Dat zal ik u eens rap zeggen zie. Dat 'vies geval van hierboven' heeft uw
taak om mij te beschermen overgenomen.

OSCAAR: Maar, dat is nog geen reden om met elkaar te vrijen, potverdomme toch! Dat is
wel een vrouw hè. En zo een' lelijke lellebel'. Hoe kunt ge daar nu verliefd op
worden?

MARLEENTJE: Die 'lelijke lellebel' is helemaal niet zo lelijk als gij wel denkt. En het is
bovendien ook geen vrouw. Karolien, die bovenmeid, dat is Karel, mijn lief.

OSCAAR: (*Oscar kijkt Marleentje niet begrijpend aan.*) Karel? Uw lief? Welke Karel?
Welk lief? Wat gaan we nu weer krijgen?

MARLEENTJE: Awel hè pake, ik heb een lief, Karel. En ik heb hem gevraagd om bij ons te
komen wonen om in mijn buurt te zijn als één van ons ma haar gasten mij zouden
lastig vallen. Maar dat was rapper gezegd dan gedaan. Maar toen ik hoorde dat ons
ma nog een bovenmeid zocht heb ik Karel gevraagd om zich kandidaat te stellen. En
omdat ons ma een heel bizar exemplaar zocht heeft Karel, mijn lief dus, zich
verkleed als 'lelijk scharminkel' en is Karolien geworden.

OSCAAR: Ge wilt dus zeggen dat die Karolien een jongen is. Ziet ge het wel, ik heb van in
het begin geweten dat er iets niet pluis was met die mamzel. En zelfs Stientje had
gezien dat het een rare was. Miljaarde miljaar, die bovenmeid, dat is Karel, uw lief?

MARLEENTJE: Ja pake.

OSCAAR: Marleentje, gij hebt mij lelijk doen schrikken zulle. Maar nu valt er een pak van
mijn hart. (*Oscar begint te lachen.*) En wat doet dat 'lelijk scharminkel' om aan de
kost te komen? Behalve bovenmeid spelen natuurlijk.

MARLEENTJE: Awel hè pake, ge gaat het niet geloven. Maar Karel is ook chauffeur.

OSCAAR: Wablief! Chauffeur verdomme! Dat is een goeie! (*Oscar krijgt een nieuwe
lachbui.*) Als ons Filomeen dat te weten komt is het kot te klein.

MARLEENTJE: Ze zal razend zijn.

OSCAAR: Furieus.

MARLEENTJE: “Hier komt nooit ofte nooit nog een tweede chauffeur door de deur”, heeft ze gezegd.

OSCAAR: Dan hebben gij en Karel een groot probleem.

MARLEENTJE: Vroeg of laat zullen we het haar toch moeten zeggen.

OSCAAR: Dan liever vroeg dan laat. Misschien komt ze dan terug met haar voeten op de grond.

MARLEENTJE: Of ze zinkt door de grond. En dan gaat ze nog meer drinken.

OSCAAR: Dat mag zeker niet gebeuren. We moeten haar goed in het oog houden. En de zaken heel voorzichtig aanpakken.

Achttiende tafereel: Filomeen – Oscaar - Marleentje – Karel

FILOMEEN: (*Filomeen komt binnen door de tuindeur.*) Kunt gij dat hier zo hebben? Er is anders nog werk genoeg.

OSCAAR: Dat weten wij make. Maar een mens moet tussendoor ook eens rusten. En tijd maken om met elkaar te praten. Kom, zet u er gezellig bij.

(*Oscaar staat recht en oefent zachte dwang uit om Filomeen te doen plaats nemen. Intussen doet hij duidelijke pogingen om aan Filomeen haar adem te ruiken.*)

FILOMEEN: Ik heb wel wat anders te doen.

OSCAAR: Wij ook make. Maar een beetje rust doet wonderen.

FILOMEEN: Make... make... wat een gevele. Hebt ge iets nodig?

OSCAAR: (*nog steeds snuffelend*) Neenee... make, wij hebben niks nodig.

FILOMEEN: (*Filomeen duwt Oscaar weg.*) En hou nu eens op met dat rare gedoe. Ge zit mij te besnuffelen gelijk een poedel.

OSCAAR: Ik snuffel toch niet.

FILOMEEN: Gij snuffelt wel. Hangt er aan mij misschien ook een geurtje zoals aan de professor?

OSCAAR: Maar neen Filomeen. Gij hebt een heerlijk parfum op. Ik kan er niet genoeg van krijgen.

FILOMEEN: Dat is dan ook de eerste keer. En daarom geloof ik u niet. Er is hier iets anders aan de hand.

MARLEENTJE: Wij zijn bezorgd over u make.

OSCAAR: Ja Filomeen, wij zijn bang dat gij teveel hooi op uw vork neemt.

MARLEENTJE: Dat het u allemaal te veel wordt.

OSCAAR: En dat ge naar middelen grijpt om er niet onderdoor te gaan.

MARLEEN: Zoals sterke drank. Want dat werkt opwekkend maar is wel verslavend.

FILOMEEN: En daarom dat gesnuffel? Dat is voor niks nodig. Ik heb wel veel zorgen aan mijne kop. Maar ik ben niet aan de drank.

MARLEENTJE: Heel zeker niet hè make? Want ontkennen is de eerste reactie van mensen die drinken.

FILOMEEN: (*kwaad*) Ik drink niet, zeg ik toch. Ik weet zelfs niet hoe ge daarbij komt.

OSCAAR: Misschien omdat we overbezorgd zijn. Maar als gij zegt van niet dan geloven we u. En is alles gezegd.

FILOMEEN: Ik heb de indruk dat niet alles gezegd is. Hier gebeuren dingen achter mijne rug. En ik wil weten wat.

MARLEENTJE: Achter uwe rug is veel gezegd. Maar misschien ...is er nog wel iets dat ge moet weten.

FILOMEEN: Ziet ge het wel. Ik wist het. Kom op, laat horen.

OSCAAR: Het is misschien beter dat ge het nog niet hoort. Allee, toch nog niet direct.

FILOMEEN: Gaan we flauw doen ja?

MARLEENTJE: Neen, make. We moeten eerst heel zeker zijn dat ge kalm blijft.

OSCAAR: En niet kwaad wordt.

MARLEENTJE: Dat ge uzelf onder controle hebt.

OSCAAR: En zeker niet.... (*maakt gebaar van drinken*)

FDILOMEEN: Ik ben zo kalm als een blad. En helemaal niet kwaad. En ik heb me zelf perfect onder controle. (*vliegt uit*) Maar als ik nog lang moet wachten voor ik het slechte nieuws hoor, zou dat wel eens kunnen veranderen.

MARLEENTJE: Het is geen slecht nieuws make.

OSCAAR: Ons Marleentje en ik vinden het zelfs goed nieuws.

MARLEENTJE: Het maakt mij heel gelukkig.

OSCAAR: Ons heel gelukkig.

FILOMEEN: Wilt ge het dan eindelijk zeggen? En mij ook gelukkig maken?

(*Oscar en Marleentje kijken elkaar vragend aan om te zien wie het nieuws gaat brengen.*)

OSCAAR: Zegt gij het maar Marleentje.

MARLEENTJE: Awel hè make... ik heb een lief.

FILOMEEN: Wablief? Een lief?

OSCAAR: Ja Filomeen, ons Marleentje heeft iemand gevonden. Ze staat op het punt om zich te verloven.

FILOMEEN: En waarom mag ik dat nu pas weten? Omdat het niet veel zaaks is zeker. Ik had nog zo gehoopt dat ge hoog zoudt mikken. Ik wilde u alle kansen geven. Ik heb nog zo mijn uiterste best gedaan om rijke vooraanstaande huwelijkskandidaten in huis te halen.

(*Oscar trekt een heel bedenkelijk gezicht.*)

MARLEENTJE: Het is ook iemand van hier in huis make.

FILOMEEN: (*plots heel vriendelijk*) Ja? Is het echt waar, Marleentje?

OSCAAR: Heel echt waar, Filouke.

(Ook Marleentje knikt overtuigend van 'ja'.)

FILOMEEN: Oh, maar dat is goed nieuws. Dan is al mijn moeite toch niet voor niets geweest. Laat mij eens raden wie het is. Het is voorzeker de professor.

MARLEENTJE: Nee make. De professor is het zeker niet. Ik zou het niet kunnen verdragen dat die oude viezerik aan mijn lijf zou zitten.

FILOMEEN: *(kortaf)* De professor is geen viezerik. En zo oud is hij ook niet.

OSCAAR: In uw ogen niet. Maar wij vinden dat zijn houdbaarheidsdatum al lang verstreken is.

FILOMEEN: De professor kan nog best romantisch zijn.

OSCAAR: Hoe weet gij dat? Hij heeft u toch niet lastig gevallen?

FILOMEEN: Neen, hij heeft mij niet lastig gevallen.

OSCAAR: Dat is hem geraden ook. Moest hij dat ooit riskeren, gaat zijne kop eraf.

FILOMEEN: Ge moest eens durven.

OSCAAR: Amai, dat oud peeke ligt precies in de bovenste schuif.

FILOMEEN: Het is in ieder geval een professor. En gene chauffeur. Zijn hogere leeftijd is misschien wel een probleem voor ons Marleentje. Jeugd zoekt jeugd, dat had ik kunnen weten. Het is dus mijnheer Henri. Mijn dochter wordt de echtgenote van een toekomstige astronaut. Ik kan het bijna niet geloven. Het is te schoon om waar te zijn!

OSCAAR: Filouke ...

FILOMEEN: *(heel vertederd)* Ja, Ooscar?

OSCAAR: Het is ook niet waar.

FILOMEEN: Hoe, het is ook niet waar?

MARLEENTJE: Het is mijnheer Henri ook niet.

FILOMEEN: Ja maar, wat krijgen we nu? Het is iemand van hier in huis? *(Ooscar en Marleentje knikken 'ja'.)* En het is de professor niet? *(Ooscar en Marleentje schudden 'nee'.)* En het is mijnheer Henri ook niet? *(Ooscar en Marleentje schudden 'nee'.)* Dan zou ik wel eens willen weten met wie gij zoekt te vrijen? Toch niet met een of ander spook dat hier in huis rondhangt.

MARLEENTJE: Nee make, niet met een spook. Het is iemand van vlees en bloed met wie ik de rest van mijn leven wil doorbrengen.

FILOMEEN: Gij houdt mij allebei voor de zot ja.

(Marleentje en Ooscar schudden beiden overtuigd van 'neen'. Er valt even een onbehaaglijke stilte.)

FILOMEEN: Wel? Komt er nog wat van? Mag ik eindelijk weten wie de 'uitverkorene' is?

MARLEENTJE: Awel hè make ... ik heb mijn zinnen gezet..... ik ben verliefd op....

OSCAAR: De bovenmeid Filomeen.

FILOMEEN: Wablief!!!! Dat meent ge niet! Zeg dat het niet waar is!

MARLEENTJE: Toch wel make. Het is echt waar.

FILOMEEN: Dat kan niet!!! Dat mag niet!!!

(Filomeen slaakt een kreet en valt achterover in de zetel.)

FILOMEEN: Aaaahhhh! Ooscaar! Help mij! Lucht ... ik stik ... ik stik...

OSCAAR: *(Ooscaar buigt zich over Filomeen en wuift haar lucht toe met zijn zakdoek.)* Gaat het zo al wat beter?

FILOMEEN: Nee! Ik ga dood!

OSCAAR: Niet doen Filomeen. Wilt ge misschien een goede borrel?

FILOMEEN: Twee als het kan.

(Marleentje haast zich naar de kast om de fles en een glas. Filomeen ligt te kreunen. Ze kapt twee glazen jenever naar binnen.)

OSCAAR: Nu gaat ge rap bekomen.

FILOMEEN: Hier bekom ik nooit van. Ooscaar, zeg dat ik droom. Dat dit een nachtmerrie is.

OSCAAR: Het spijt mij Filomeen. Ge droomt niet. Ge zijt klaar wakker.

FILOMEEN: Ons Marleentje, ons dochtertje, ons kind, kan toch niet verliefd zijn op zo'n lelijk vuil scharminkel.

MARLEENTJE: Toch is het zo make. Ik kan er ook niets aan doen.

FILOMEEN: Marleentje toch, dat had ik nooit durven denken. Die bovenmeid, dat is wel een vrouw hè.

MARLEENTJE: Dan is dat maar zo hè make. Maar het is niet wat ge denkt. Die Karolien van hierboven, dat is geen vrouw.

FILOMEEN: Nee, wat is het dan wel? Een heimelijk heks? Of de duivel zelf?

MARLEENTJE: Nee make, Karolien is gewoon Karel, mijn lief.

FILOMEEN: Wie Karel? Wat Karel? Hoe Karel? Wilt ge mij helemaal van mijn verstand brengen?

OSCAAR: Filomeen kalmeer nu toch eens. Karolien is gewoon Karel, een jonge gast waar ons Marleentje zot van is.

MARLEENTJE: En die mij ook heel graag ziet, make.

FILOMEEN: Een jonge gast? En waarom loopt die hier rond in vrouwenkleren?

OSCAAR: Dat was de enige manier om hier binnen te geraken.

FILOMEEN: Die moest hier voor niks binnen zijn.

MARLEENTJE: Toch wel make. Ik voelde mij niet veilig in mijn eigen huis. En hij is gekomen om mij te beschermen.

OSCAAR: Tegen die vieze vuile venten waaraan gij ons Marleentje wilt koppelen. En dat allemaal om zelf hoog van de toren te kunnen blazen.

FILOMEEN: Mijn gasten zijn stuk voor stuk fijne mensen. Maar die 'schijnheilige trut' is een bedrieger. Ik zal daar eens rap korte metten mee maken. De straat op ermee.

MARLEENTJE: Als ge Karel buitenzet ga ik mee, zeker weten.

FILOMEEN: Dat moest ge eens durven riskeren.

MARLEENTJE: Ik durf dat gemakkelijk.

OSCAAR: Filomeen, ge zult moeten kiezen voor uw dochter of voor uw hoogmoed.

FILOMEEN: Mag ik dan tenminste weten wat hij doet voor zijne kost, die droomprins in meisjeskieren?

MARLEENTJE: Hij heeft het schoonste beroep dat er is, make.

FILOMEEN: Ja? En dat is?

OSCAAR: Chauffeur, Filomeen.

FILOMEEN: Wablief! Chauffeur! Dat zal niet pakken. Hier komt geen tweede chauffeur door de deur, heb ik gezegd. Ik wil geen tweede chauffeur onder mijn dak. Buiten, zeg ik! Weg, zeg ik! De deur uit, zeg ik!

OSCAAR: Nu is ze helemaal gek geworden.

(Filomeen stormt de traphal in. We horen Filomeen en Karel tegen elkaar roepen.)

FILOMEEN: Waar zit ge bedrieger, schijnheilige trut, mislukt wijf!

KAREL: Rustig mevrouw, ik kan alles uitleggen.

FILOMEEN: Ik wil uwen uitleg niet horen! Buiten zeg ik! Buiten!

KAREL: Wilt ge eerst even luisteren? Marleentje en ik ...

FILOMEEN: Ge moet ons Marleentje met rust laten! Of ik breek uw armen en benen!

KAREL: Word toch eens kalm mens!

FILOMEEN: Nee ik ben razend, ik ontplof! Weg, weg, weg!

(Filomeen duwt Karel hardhandig voor zich de traphal uit zodat hij de leefkamer binnenstruikelt.)

KAREL: Marleentje, uw ma is precies van een razende hond gebeten. Ik wilde alleen maar goed doen. En dat komt er nu van!

MARLEENTJE: *(Marleentje loopt naar Karel.)* Trek het u niet aan, Karel. Ik wil toch nooit iemand anders. Als ik met u niet mag trouwen, trek ik er vandoor!

FILOMEEN: Wablief? Gij er vandoor trekken met dat mislukt misbaksel? Naar boven gij met uw complimenten. En gij eruit, lelijke loebas!

KAREL: Ik ben al weg, koleirige tang. Dag Marleentje, niet opgeven hè. Zo rap uw ma haar verstand terug heeft, kom ik terug zulle.

MARLEENTJE: *(van in de doorgang naar de traphal)* Dat weet ik Karel. Ik wacht op u!

(Marleentje gaat weg door de traphal. Karel vertrekt door de tuindeur.)

OSCAAR: Verdorie zeg, dat manneke heeft wel lef. Die staat mij aan.

FILOMEEN: Mij niet. Hebt ge dat ooit meegemaakt?

OSCAAR: Nee Filomeen, zo'n furieuze feeks ik heb nog nooit bezig gezien.

FILOMEEN: Ze maken mij hier ook helemaal zot.

OSCAAR: Daar moet ge niet bang voor zijn Filomeen. Zotter dan nu kan niet.

FILOMEEN: *(wenend)* Ik ben niet zot. Ik doe alle moeite van de wereld voor een beter leven voor ons alle drie. En dan moet mij zoiets overkomen.

OSCAAR: Er zal u nog veel meer overkomen als ge niet met uw twee voeten terug op de grond komt.

FILOMEEN: Ik wil toch alleen maar het beste voor ons kind.

OSCAAR: Dat weet ik, Filomeneke. En ons Marleentje weet dat ook. Alleen, wij vrezen dat ge niet weet wat voor haar het beste is.

FILOMEEN: Maar als ze nu met een professor ...

OSCAAR: Zwijg mij van die professor. Wij moeten voor onze dochter gene vent zoeken. Dat zal ze zelf wel doen.

FILOMEEN: (*terug kort*) Ja, dat heb ik gezien! Een chauffeur verkleed als meid! Als dat alles is wat ze kan krijgen, saluut dan.

(*Filomeen gaat naar de keuken.*)

OSCAAR: Ons Filomeen en die professor, wat haalt ze toch in hare kop. Ik vraag mij af wat ze in die oude bok gezien heeft? Ze zal toch zelf haar boontjes niet te week leggen bij die rijke stinker? Want dan zijn ze nog niet klaar met Oscar. En daarbij, ik geloof nog altijd niet dat dat antiek paljaske een echte professor is. De kwestie is: hoe kan ik dat bewijzen? Ik weet het. Dat valies onder zijn bed. Ik moet weten wat daar in zit.

MARLEENTJE: (*in de doorgang naar de trapthal*) Is ons ma weg, pake?

OSCAAR: Ja, kom maar kind. Ze is in de keuken.

MARLEENTJE: (*Marleentje komt naar binnen.*) Het is toch wreed hè pake. Ons ma trapt compleet door. Ze weet niet meer wat ze doet. We moeten daar iets op vinden. Maar wat?

OSCAAR: We moeten ons ma ontnuchteren, Marleentje. We moeten haar doen inzien dat ze naïef is en dat haar hoogmoed haar ondergang wordt. En vooral dat ze zichzelf wat wijs maakt. Is de professor op zijn kamer?

MARLEENTJE: Nee, pake, die is er niet. Die komt 's avonds altijd laat naar huis.

OSCAAR: Dan is dit 'het moment'. Ik ga hem zijn geheim ontfutselen. Ik moet weten wat er in zijn valies steekt.

MARLEENTJE: Pas op dat ons ma u niet betrapt. Want dan kunnen we ze direct naar het zothuis brengen.

OSCAAR: Het moet gebeuren Marleentje. Ik moet weten hoe geheim die geheime uitvinding wel is. Blijft gij hier. En moest ons ma binnenkomen hou ze dan aan de klap tot ik die zozegde professor zijn geheim beet heb.

MARLEENTJE: Het is goed pake. Ik zal proberen. Hoewel ik haar niet veel te zeggen heb.

(*Oscar gaat weg door de trapthal, Marleentje zet zich in de zetel links voor. Filomeen komt uit de keuken.*)

FILOMEEN: Awel, zijt ge al terug beneden?

MARLEENTJE: Dat ziet ge toch.

FILOMEEN: Natuurlijk zie ik dat.

MARLEENTJE: Waarom vraagt ge het dan?

FILOMEEN: Zo maar. (*Filomeen kijkt in het rond.*) Is onze pa buiten?

MARLEENTJE: Nee ma.

FILOMEEN: Is hij boven?

MARLEENTJE: Ja ma.

FILOMEEN: Wat is hij daar gaan doen?

MARLEENTJE: *(Marleentje haalt de schouders op.)*

FILOMEEN: Weet ge het niet?

MARLEENTJE: Nee ma.

(Oscar komt lachend met het valies van de professor uit de traphal.)

OSCAAR: Filomeen, dit wilt ge niet weten.

FILOMEEN: Oscar! Dat is het valies van professor Bakhuis!

OSCAAR: *(lachend)* Dat weet ik, Filomeen.

FILOMEEN: Terug daarmee! Niemand mag daar aankomen.

OSCAAR: Te laat. Ik heb ze vast.

FILOMEEN: Ge hebt er toch niet in gekeken?

OSCAAR: Toch wel.

FILOMEEN: Dat mag niet. Zijn uitvinding steekt daarin. Dat is een levensgroot geheim.

OSCAAR: Dat 'levensgroot' geheim is misschien wel een geheim. Een uitvinding is het in ieder geval niet. Kom maar eens kijken.

(Oscar zet zich in de driezit en legt het valies op het salontafeltje.)

FILOMEEN: Neen, ik wil het niet zien. Ik heb de professor beloofd dat zijn geheim hier veilig is. En ik wil dat zo houden.

(Oscar opent het valies zonder dat de inhoud van uit de zaal zichtbaar is.)

OSCAAR: Kom toch maar eens kijken Filouke. Het is de moeite waard

(Filomeen en Marleentje komen elk langs één kant van Oscar voorzichtig kijken. Marleentje staat links, Filomeen rechts van Oscar. Filomeen slaakt een kreet en laat zich achterovervallen.)

MARLEENTJE: Het is niet waar hè! Dat ga ik direct aan Karel vertellen.

FILOMEEN: Hier blijven gij! Hier blijven zeg ik!

(Marleentje maakt met de vinger onder de neus door een gebaar van 'foert' en vertrekt door de tuindeur.)

FILOMEEN: *(geheel uit haar lood geslagen)* Oscar, dit kan niet. Ik geloof het niet.

OSCAAR: Ge ziet wat ge ziet.

FILOMEEN: Maar hij kon zo romantisch doen. Hij maakte mij zelfs heel galant het hof. Hij zei dat ik zijn bloem was.

OSCAAR: De heimelijke smeerlap, ik wist het hè. En gij zijt zijn bloem? Pas maar op dat hij u geen water wil geven. Of dat hij u probeert te plukken met zijn versleten snoeimes.

FILOMEEN: Gij weet niet wat ge zegt gij.

OSCAAR: Ik weet heel goed wat ik zeg. Als hij ooit met u iets durft riskeren zal hij het niet lang navertellen. En dat meen ik.

FILOMEEN: Gij blijft van de professor af.

OSCAAR: Gaat ge hem nog verdedigen? Hij is ontmaskerd Filomeen, uwe professor K.K. Bakhuis. Zijn echt beroep steekt hier in dit valies.

FILOMEEN: Dat weet ik Ooskaar. En hij komt er niet mee weg. Morgenvroeg geef ik hem zijn vet. Dan vliegt hij dat stuk chauffeur achterna.

OSCAAR: Gij hebt uw les nog niet geleerd hè.

FILOMEEN: Ik geef het niet op. Er is nog mijnheer Henri, een toekomstige astronaut. Vandaag of morgen krijgt ons Marleentje gezond verstand. En dan komt mijn droom toch uit. Ge zult het zien. En nu ga ik rusten.

(Filomeen gaat weg door de traphal.)

OSCAAR: Ja rust maar goed. En droom maar zoete dromen. Want het zal niet lang duren voor ge weer op uwe bek gaat. En wat ons Marleentje betreft? Die heeft meer gezond verstand in hare kleine teen dan gij in uw hele kop. Die vrijt met een chauffeur. En dat is de beste keuze die ze kan maken. Het schoonste voorbeeld zit hier in de zetel.

Negentiende tafereel: Ooskaar – Marleentje – Stientje – Henri

(Ooskaar zet het valies van de professor onder het salontafeltje. Dan legt hij zich neer in de zetel om te rusten. Met aangepaste muziek maken we de overgang naar de avond. Ooskaar doet enkele muurlampjes branden en legt zich weer neer. We zien bij schemerlicht de professor en later ook mijnheer Henri thuis komen en door de traphal naar boven gaan. Ook Stientje komt uit de keuken en gaat naar boven. Marleentje komt thuis en sluit de deur achter zich. Ze legt de sleutel op het tafeltje.)

OSCAAR: *(Ooskaar komt recht in de zetel.)* Zijt gij dat Marleentje?

MARLEENTJE: Ja pake. Zijt gij nog niet slapen?

OSCAAR: Nee kind, ik heb op u gewacht.

MARLEENTJE: En ons ma?

OSCAAR: Die is naar boven gegaan zodra gij weg waart. Ik hoop dat ze in bed gekropen is en zich in slaap heeft gejangt.

MARLEENTJE: Ons ma lijdt echt aan hoogmoedswaanzin.

OSCAAR: En de drank maakt het alleen maar erger.

MARLEENTJE: Ze gaat Karel nooit aanvaarden.

OSCAAR: Hebt ge Karel nog gezien?

MARLEENTJE: Ja, bij hem thuis. Hij is erg onder de indruk. Hier is zijn adres. *(Marleentje geeft een briefje aan Ooskaar.)* Kunt gij eens met hem gaan praten? Dan weet hij dat gij toch achter hem staat.

OSCAAR: Dat zal ik doen Marleentje.

MARLEENTJE: En als ons ma niet bijdraait mag ik bij zijn ouders gaan wonen.

OSCAAR: Ik hoop dat het nooit zover zal komen.

MARLEENTJE: Dat hoop ik ook. Maar als het moet dan moet het maar. Ik laat Karel nooit vallen. Nu zullen we maar gaan slapen zeker?

OSCAAR: Dat kunnen we alleszins proberen.

MARLEENTJE: Ik betwijfel of het zal lukken na een dag als vandaag.

OSCAAR: En morgen is het weer kermis. Dan kegelt ze de professor buiten. Ik hoop dat ze hem hard genoeg aanpakt. Of anders zwier ik hem eigenhandig op straat, de schijnheilige stinker.

(Oscar en Marleentje doven het licht en gaan door de traphal naar boven. Het blijft even stil in het halfdonker. Na een wijl komen mijnheer Henri en Stientje stilletjes uit de traphal. Henri heeft zijn rugzak op en draagt twee halfvolle zakken. Stientje heeft haar valies bij en draagt ook een halfgevulde zak. Zij hebben beide een zaklamp mee.)

STIENTJE: Ik heb in de keuken wat eten aan de kant gezet. Dat ga ik eerst halen.

(Stientje gaat naar de keuken.)

HENRI: Ja, doe dat. Intussen kijk ik hier rond wat er nog te jatten valt. Eerst de drankenkast. *(Henri neemt de fles jenever die bijna leeg is.)* Die zal ik maar helemaal leeg maken. *(Henri zet de fles aan de mond, drinkt ze leeg en zet de lege fles op de kast.)* En de andere flessen mogen mee. *(Henri pikt nog enkele flessen sterke drank.)* En die schilderijtjes. Ze zijn niet veel waard maar toch beter dan niks. *(Henri haalt al de schilderijtjes van de muur.)* En dat belletje mag ook mee. Het is wel niet groot maar het is koper. Alles samen is het niet vet maar de buurt heeft toch ook wat opgebracht.

(Stientje komt uit de keuken met een pakje en laat het in een zak verdwijnen.)

STIENTJE: Kom, we zijn weg voor ze ons betrappen.

HENRI: Madame Filou zal haar ogen niet kunnen geloven.

STIENTJE: Nee, dat staat zeker niet op haar etiketten. Ik heb haar nochtans gewaarschuwd om geen slecht volk in huis te halen.

HENRI: Stientje, gij zijt niet te schatten. Ik heb een klein briefje klaargemaakt om afscheid te nemen.

(Henri legt een briefje op het salontafeltje.)

STIENTJE: Is dat niet gevaarlijk?

HENRI: Misschien wel, maar het geeft een kick. En voor ze weten dat ze bestolen zijn, zijn wij al lang met de noorderzon verdwenen.

(Stientje ontsluit de tuindeur en beiden vertrekken in de nacht. Ze laten de tuindeur openstaan.)

D O E K

VIERDE BEDRIJF

Twintigste tafereel: Filomeen – Ooscaar – Marleentje – de professor

(De volgende morgen. Filomeen komt uit de traphal. Ze ziet de tuindeur openstaan.)

FILOMEEN: Die deur staat nog open? Dat heeft Ooscaar weer gelapt. Met zo een vent kunt ge u aan alles verwachten. *(Filomeen gaat de deur dichtdoen. Daarna valt haar oog op de ravage die is aangericht.)* Wat is hier gebeurd? Hier is ingebroken. *(Filomeen loopt in paniek naar de traphal.)* Ooscaar! Marleentje! Help! Dieven! Er is ingebroken!

(Ooscaar en daarna Marleentje komen haastig uit de traphal.)

OSCAAR: Waar is er ingebroken?

FILOMEEN: Hier! Waar anders. De deur stond open. En alles is weg. En Stientje? Waar is Stientje? Die meid moest al aan het werk zijn. Marleentje ga Stientje roepen. En Ooscaar, ga kijken bij de gasten. Of daar alles in orde is. *(Marleentje en Ooscaar lopen door de traphal naar boven.)* Dat mij dit moet overkomen. Precies of ik heb nog niet genoeg miserie aan mijne kop. In de buurt is ook ingebroken, dat wist ik. Maar hier, dat kan toch niet. Met al dat mansvolk in huis. Hoe durven die dieven hier binnen komen?

(Marleentje komt uit de traphal even later gevolgd door Ooscaar.)

MARLEENTJE: Stientje is er niet. Haar bed is onbeslapen en ze heeft al haar bagage mee.

FILOMEEN: Stientje toch niet.

OSCAAR: De astronaut is gevlogen. Zijn bed is onbeslapen en zijn bagage is weg.

FILOMEEN: Stientje en mijnheer Henri? Ik geloof mijn eigen oren niet. Mijnheer Henri, zo'n vriendelijke beleefde jongen. En Stientje, wel wat onbeschoft maar zo eerlijk als goud. Tenminste dat dacht ik toch.

OSCAAR: Gij hebt een dievenkoppel in huis gehaald Filomeen. Dat komt ervan met uw hoogmoed en goedgelovigheid.

FILOMEEN: Mijnheer Henri en Stientje een dievenkoppel? Dat kan niet. Die kennen elkaar zelfs niet.

MARLEENTJE: Die kennen elkaar wel. Dat heb ik ondervonden toen hij met mij stond te praten. Zij kon dit gewoon niet verdragen.

FILOMEEN: En gij zegt daar niks van.

MARLEENTJE: Waarom zou ik. Ge zoudt mij toch niet geloven.

OSCAAR: Wij moeten elkaar nu geen verwijten maken. We kunnen beter de schade opmeten. *(Ooscaar neemt de lege fles jenever in de hand.)* Nu ken ik de anonieme alcolieker. Hij heeft mijn fles jenever soldaat gemaakt. *(Ooscaar kijkt in de kast.)* En mijn andere flessen heeft hij meegepakt.

MARLEENTJE: Al mijn schilderijtjes zijn weg.

FILOMEEN: En mijn belletje.

OSCAAR: Kijk daar ligt een briefje. Zouden die het lef gehad hebben om een briefje achter te laten. *(Oscar neemt het briefje en leest hardop.)* “Met de groeten van ‘Rappe Rikkie en partner’. Bedankt voor gratis kost en inwoon. En tot nooit meer.”

FILOMEEN: ‘Rappe Rikkie en partner’, mijnheer Henri en Stientje. Wij zijn het slachtoffer van twee gewetenloze inbrekers.

MARLEENTJE: Wij niet alleen. De hele buurt deelt in de brokken.

OSCAAR: Door onze schuld.

(Professor Bakhuis komt in paniek uit de traphal.)

PROFESSOR: Mevrouw Filou, mevrouw Filou, er is iets verschrikkelijks gebeurd. Mijn koffer is gestolen. Mijn koffer met mijn geheime uitvinding. Wat een ramp voor de wetenschap, ja zelfs voor de hele mensheid zal ik maar zeggen.

FILOMEEN: Zo een grote ramp zal het wel niet zijn zeker?

PROFESSOR: Toch wel mevrouw Filou, groter dan ik kan zeggen, zal ik maar zeggen.

OSCAAR: Dan kan ik u direct gerust stellen Bakhuis. Hier is veel gestolen. Maar uw koffier is er nog.

(Oscar zet het valies op het salontafeltje. Filomeen neemt plaats achter het valies.)

PROFESSOR: Gelukkig zeg, ze is er nog. Wat een opluchting. *(voorzichtig)* Daar heeft toch niemand in gekeken, mag ik hopen?

(Filomeen heeft intussen het valies geopend en staat recht achter het geopende valies. Deze is gevuld met Wc-rollen. Filomeen haalt ze er één voor één uit en kiepert ze door de kamer. Dan gooit ze het valies voor de professor zijn voeten. Ze tiert van razernij.)

FILOMEEN: Toch wel, professor. Mijne man heeft er ingekeken! En mijn dochter heeft er ingekeken! En ik heb er ingekeken! En hier is uw groot geheim, hier en hier en hier, professor K.K. Kakhuis, professor in de piscologie.

OSCAAR: Psychologie Filomeen, psy...psy...psy...

FILOMEEN: Niks te psy... psy...psy... Piscologie is het juiste woord voor het beroep van ‘profesuur Pipi’. En maak dat ge wekomt, floddervent, bedrieger, oplichter!

PROFESSOR: Mevrouw Filou, ik kan alles verklaren hoor.

(De professor neemt zijn valies en grabbelt de Wc-rollen samen.)

FILOMEEN: Ik heb uw verklaring niet nodig.

OSCAAR: En wees maar blij dat ge met uw poten van ons Filomeen zijt afgebleven. Want dan gingt ge gegarandeerd horizontaal naar buiten. En hoepel nu rap op zo lang het nog vertikaal kan. Want seffens plant ik mijn maat vierenveertig in uw achterste.

PROFESSOR: Mevrouw Filou, ik word hier ‘erg onheus’ bejegend hoor.

OSCAAR: Ons bedriegen is ook ‘erg onheus’. Maar ik wist het. Ik heb van in het begin geroken dat er een kwalijk geurtje rond u hing, stinkprofessor.

MARLEENTJE: Ik vond u ook al direct een vieze vuile vent.

PROFESSOR: Jullie gebruiken wel erg groffe taal.

FILOMEEN: Het kan nog veel groffer, schijthuisluis, pisbakpoetser! En nu weg, weg, weg!
Als ik u nog langer zie word ik echt koleirig. En dan blijven er van heel het bakhuis
geen twee stenen open.

PROFESSOR: En mijn bagage dan? Ik moet toch even mijn bagage halen.

FILOMEEN: Die zwier ik wel op straat. En nu ... buiten... eruit!

PROFESSOR: Ik ga al, stelletje omhooggevallen parvenu's..... onbenullige snobs!

(De professor vertrekt haastig door de tuin deur.)

OSCAAR: Adieu professeur K.K. Pipi. *(als de professor buiten is)* Voila, daar zijn we goed
vanaf. Ik loop nog even tot in het dorp om de politie te verwittigen van de inbraak.
(in de open tuin deur) Ik zal de deur openlaten. Dan kan er wat frisse wind waaien
door deze bezoedelde ruimte.

FILOMEEN: Niet te lang wegblijven hè Oscaar.

OSCAAR: Zo lang als nodig om enkele zaken te regelen. *(Oscaar vertrekt door de tuin deur.)*

FILOMEEN: Wat moet ik hier nog allemaal meemaken. Ik ga hierboven de schade opmeten.
Die dieven zullen daar ook wel hun slag geslagen hebben. *(Filomeen gaat door de
traphal naar boven.)*

MARLEENTJE: En ik ga de keuken inspecteren. De koelkast zal ook wel leeg zijn.
(Marleentje gaat naar de keuken.)

Eenentwintigste tafereel: Filomeen - Oscaar – oliesjeik – Marleentje

*(Met aangepaste muziek maken we de overgang naar een paar uur later. Tussendoor
komt Filomeen naar beneden met de bagage van de professor en kiepert ze naar
buiten. Ook Marleentje loopt enkele keren van de keuken naar de traphal en
omgekeerd. Wanneer de muziek stopt komt Marleentje uit de keuken en roept onder
in de traphal.)*

MARLEENTJE: Make!

FILOMEEN: Ja Marleentje?

MARLEENTJE: Ik loop even tot bij de burens om te zien of daar ook is ingebroken.

FILOMEEN: Dat is goed. Maar niks vertellen over mijnheer Henri en Stientje.

MARLEENTJE: Ge bedoelt: 'Rappe Rikkie en partner'. Wees maar gerust. Ik zal wel
zwijgen. *(vertrekt).*

*(Als Marleentje weg is komt Filomeen uit de traphal en zet zich in de grote zetel.
Even later komt Oscaar thuis en zet zich naast haar.)*

FILOMEEN: Zijt ge bij de politie geweest?

OSCAAR: Ja. Ik heb hen alles verteld.

FILOMEEN: Toch niet dat die inbrekers bij ons logeerden.

OSCAAR: Toch wel. Ik kon toch niet anders.

FILOMEEN: Dat kon wel.

OSCAAR: Nee, dat kon niet.

FILOMEEN: En wat zeggen ze daarvan?

OSCAAR: Dat we heel onvoorzichtig zijn geweest. En heel naïef.

FILOMEEN: Ik kon toch niet weten dat die twee elkaar kenden. En dat het inbrekers waren.

OSCAAR: Ik had u nochtans gewaarschuwd voor die mijnheer Henri. Die was veel te oud om nog student te zijn.

FILOMEEN: Nu is het zeker nog mijn schuld. En wat gaan ze doen?

OSCAAR: Die dieven proberen op te sporen. Maar dat zal niet gemakkelijk zijn. Dat inbrekerskoppel 'Rappe Rikkie en partner' is al langer gekend bij de politie. Totnogtoe zijn ze echter ongrijpbaar. Ze zijn uitgeslapen en blijven de politie altijd een stapje voor.

FILOMEEN: Dan zullen we niet veel terugzien van wat er gestolen is.

OSCAAR: Daar vrees ik voor.

FILOMEEN: Zie ons hier nu zitten.

OSCAAR: Als twee berooide ratten.

FILOMEEN: Wat bedoelt ge daarmee?

OSCAAR: Dat we eraan zijn voor al onze moeite. Uw fijn gasten hebben zeker wel geen eurocent huur betaald?

FILOMEEN: Nee, niks. We zitten met een hoop schulden.

OSCAAR: Ik had u toch gezegd.....

FILOMEEN: Ja, zeggen zeggen zeggen, dat is het beste wat ge kunt. Maar iets doen, dat is te veel gevraagd.

OSCAAR: Gij waart wel de directrice hè. Maar we moeten daar niet over zemelen. Het is te laat. Alle gasten zijn weg.

FILOMEEN: Ja, allemaal.

OSCAAR: (*na enige stilte*) De zaak is wel failliet zeker?

FILOMEEN: Ja. Tenzij er een mirakel gebeurt.

OSCAAR: Mirakels gebeuren alleen in Lourdes. Of denkt ge soms dat er hier een rijke oliesjeik zal komen binnenvallen?

FILOMEEN: Nee, ik verwacht geen rijke oliesjeik. Het zou nochtans een schone oplossing zijn.

OSCAAR: Ge zoudt uw dochter toch niet verkopen aan een oliesjeik?

FILOMEEN: Ik ben tot alles in staat om niet opnieuw de vrouw van een doodgewone chauffeur te zijn.

OSCAAR: Ik vrees dat we toch terug naar de chauffeurswoning moeten verhuizen.

FILOMEEN: (*heftig*) Als dat gebeurt, trek ik er vandoor. Voor goed!

OSCAAR: Maar Filomeen toch!

(*Er wordt gebeld.*)

OSCAAR: (*na enige stilte.*) Zoudt ge niet opendoen, Filomeen?

FILOMEEN: Nee, doe dat maar zelf.

(Er wordt opnieuw gebeld.)

OSCAAR: Allee toe, Filomeen, doe open. Ge kunt nooit weten wie er aan de deur is.

FILOMEEN: Gij kunt ook niets gij! (*Filomeen gaat naar de hal om de voordeur te openen. Plots horen we ze gillen en komt ze roepend binnengelopen.*) Ooscaar, Ooscaar, zie nu eens!

(Filomeen wordt op de voet gevolgd door een Arabier, gekleed met pofbroek en tulband. Met de armen gekruisd voor de borst kijkt hij stoer de kamer in. Ooscaar is rechtgestaan en kijkt verwonderd naar de bezoeker. Ooscaar staat linksvoor, de Arabier in het midden, Filomeen rechtsvoor. De Arabier strekt de armen naar voor en beweegt ze van links naar rechts.)

ARABIER: Salaaaaam!

(De Arabier brengt beide handen beurtelings aan voorhoofd en mond en daarna bij elkaar voor de borst. Hij maakt een diepe buiging. Na enige stilte.)

ARABIER: Me salaaaaam!

(Hetzelfde ritueel herhaalt zich. Ooscaar en Filomeen kijken met stomme verbazing beurtelings naar elkaar en naar de Arabier. De Arabier strekt opnieuw de armen en wijst naar zichzelf.)

ARABIER: Salaaaaam me!

(Hetzelfde ritueel van voordien herhaalt zich. Ooscaar heeft blijkbaar begrepen wat hem te doen staat. Hij buigt tweemaal en groet terug.)

OSCAAR: Salaaami, salaaami.

(Ooscaar gebaart Filomeen hetzelfde te doen. Deze is helemaal uit haar lood geslagen en buigt driemaal na elkaar.)

FILOMEEN: Salami, hamburger, wurst.

(De Arabier richt zich tot Ooscaar.)

ARABIER: Me salaaaam, mij u groeten. Mij prins Achmeid Alaweit, rijke oliesjeik van Koeweit. Mij zien in dit prachtige huis zijn kamers te huur. Mij vragen welke zijn de huurprijs?

FILOMEEN: (*Filomeen is overbeleefd en vleiend, terwijl ze een paar stappen richting de Arabier zet.*) Prins Achmeid Laweit, rijke dingies van Koeweit, de huurprijs zijn duizend

(De Arabier onderbreekt haar met bulderende stem.)

ARABIER: Zwijg nietige vrouw! Bij ons vrouwen zijn gesluiert en onderdanig en vragen heel nederig toelating voor zij verheffen de stem! (*tot Ooscaar*) Waarde heer des huizes, ik vraag u: welke zijn de huurprijs?

(Filomeen gebaart met tien vingers en de lippen: duizend.)

OSCAAR: Zevenhonderd euro per maand Prins Achmeid Alaweit, omdat gij het zijt. En ge moogt uw kamer zelf uitkiezen. Momenteel staan er vijf vrij.

FILOMEEN: (*buiten zichzelf van woede*) Onnozelaar, hebt ge nu helemaal geen verstand!

ARABIER: Zwijg, nietige vrouw! (*tot Ooscaar*) Waarde heer, prins Achmeid betalen graag zevenhonderd euro per kamer. En hij nemen ze alle vijf.

FILOMEEN: Ooscaar, hoort ge dat, hij pakt ze alle vijf. Aan zevenhonderd euro per kamer. Dat maakt vijfmaal zevenhonderd, dat is ... hoeveel is dat nu.... dat is... drieduizend vijfhonderd euro per maand. Dat is verdorie ... allee hoeveel is dat nu in onze oude franken... dat is honderdveertig duizend frank. (*Tot Arabier*) Dank U, edele prins, dank U machtige sjeik. Ach-meid Laweit, ge maakt me zo gelukkig!

(*Filomeen is door het dolle heen. Ze vliegt de Arabier om de hals en kust hem. Dan verschiet ze van zichzelf en deinst verschrikt achteruit.*)

ARABIER: Aha, nietige vrouw hebben vurig temperament! Dat mij zeer bevallen. Mij nog zoeken éénendertigste vrouw voor mijn harem. Waarde heer, wat moeten zij kosten, deze vrouw?

OSCAAR: Achmeid, kom aan hè jong. Met dertig vrouwen staat er toch al het één en het ander op uw programma zou ik denken.

ARABIER: Waarde heer, zeven maanden van ieder jaar tellen éénendertig dagen en éénendertig nachten. Dus mij ontbreken nog één vrouw in mijn harem. Want nachten zonder vrouw zijn als open haard zonder vuur: koud en kil. Daarom mij willen kopen deze vurige vrouw met hels temperament. Zij worden lekker stuk voor prins Achmeid!

OSCAAR: Ja maar prins Achmeid, is zij niet wat oud voor u. (*Filomeen knikt heftig 'ja'.*)

ARABIER: Oudere vrouwen, zij hebben veel ervaring. Zij verleiden man met sensuele streling, lieve kozing en zinnelijke prikkel. Met hartstochtelijke passie zij brengen hem in opperste extase en voeren hem tot ongekend seksueel genot.

OSCAAR: Dat is waar, edele prins. Daar hebt ge een punt.

ARABIER: Dus waarde heer, wat moeten zij kosten, deze beeldschone vrouw?

FILOMEEN: Ja maar, wat krijgen we nu? Ik ben geen achterkwartier van een vette os hè. Ik wil niet verkocht worden. Ik ben niet te koop, voor niemand, zelfs niet voor een sjeik, ook al stinkt die naar olie en geld.

ARABIER: Vrouw, gij praten veel te veel. Voor de rest gij zijn een prachtexemplaar. Gij worden de parel van mijn harem. Waarde heer, mij geven vijf miljoen euro voor deze wondermooie warme vrouw.

OSCAAR: Edele prins, dat kan echt niet. Excuseer, maar die koop kan niet doorgaan.

FILOMEEN: (*opgelucht*) Eindelijk hoor ik nog eens een verstandig woord.

OSCAAR: Vijf miljoen euro, dat is veel te veel jong. Dat is ze bijlange niet waard.

FILOMEEN: (*schreeuwt het uit.*) Ooscaaar!!! Hoe durft ge!!!!!!

OSCAAR: Twee miljoen, meer wil ik er niet voor. En pas op hè, dan is ze dubbel en dik betaald.

FILOMEEN: Ooscaar, zijt ge gek geworden. Als ge mij durft verkopen aan dat monster, dan zal ik u ...

OSCAAR: (*bulderend*) Zwijg nietige vrouw. Vrouwen zijn onderdanig en vragen heel nederig toelating voor zij verheffen de stem.

ARABIER: Heel juist, waarde heer. Dat zij moeten nog leren in mijn harem. Maar twee miljoen zijn veel te weinig, mij geven ... vier miljoen.

OSCAAR: Achmeid, ge weet niet waar ge aan begint. Maar ge moet het zelf weten. Het verschil in twee en ze is van u. Drie miljoen! Verkocht?

(Oscar steekt zijn hand uit. Ze klappen elkaar in de hand als veekooplui.)

ARABIER: Verkocht voor de prijs van drie miljoen euro.!

OSCAAR: En pas goed op dat ze niet gaat lopen uit uw harem. Want dan staat ze in de kortste keren hier terug voor mijn deur.

FILOMEEN: Oscar, wat zegt ge toch?

ARABIER: Waarde heer mag gerust zijn. 'Eunuchen' bewaken harem heel heel streng. Vrouwen kunnen niet vluchten. Zij blijven voor rest van hun leven in harem.

OSCAAR: Dat uw 'nuggen' ze toch maar heel goed in het oog houden. Want als ze een gaatje ziet glipt ze er door. Ik ken ze. En verkocht is verkocht. Ik neem ze niet terug.

FILOMEEN: Oscar, hoe kunt ge zo hardvochtig zijn?

OSCAAR: Ik ben niet hardvochtig Filomeen. Wat ik zeg is niet meer dan normaal. Verkochte waar wordt nooit teruggenomen zonder kasticket. En dat kan ik niet geven. Er staat niet eens een kassa in uw pension.

ARABIER: Dit zijn geen probleem waarde heer. Prins Achmeid brengen gekochte waar nooit terug. Hij nog liever het dumpen en zetten bij groot huisvuil.

FILOMEEN: Oscar hoort ge dat? Die wil mij bij het groot huisvuil zetten.

OSCAAR: Ge moet maar heel braaf zijn Filomeen. En goed doen wat hij zegt. Dan gebeurt dat niet. En meer kan ik niet zeggen. Gij zijt nu van hem. Hij doet met u wat hij wil. Het zijn mijn zaken niet meer.

ARABIER: Zo zijn dat waarde heer. Verkoop zijn gesloten, heerlijke dame zijn nu van mij. (*De Arabier richt zich tot Filomeen, die zich verschuilt achter de salonzetel rechtsvoor*) Mag ik u meevoeren naar kamer voor eerste intiem samenzijn?

FILOMEEN: Oscar, help, dat monster wil met mij naar bed. Help dan toch!

OSCAAR: Te laat, Filomeen, ge zijt verkocht. Nog veel geluk.

(De Arabier komt traag op Filomeen af. Enkel de zetel bevindt zich nog tussen hen.)

ARABIER: Kom, lekker ding, vleien goddelijk hoofdje tegen sterke schouders van Achmeid. Hij u troetelen en troosten. En verleiden.

(De Arabier springt met een kreet naar Filomeen toe. Deze vlucht weg zodat ze nu het salontafeltje tussen zich hebben.)

FILOMEEN: Ga weg, satan! Loop naar die dertig andere sukkels in uw vervloekte harem. Naar nummer éénendertig kunt ge fluiten.

ARABIER: Achmeid niet kunnen fluiten, maar veel houden van smachtende blik in vurige ogen van lekker stuk temperament. Hij u zullen veroveren en hartstochtelijk beminnen in bedstee. Alaaaaf!!! (*langgerekt*)

(De Arabier doet een sprong naar Filomeen toe. Filomeen vlucht achter Oscar, deze wordt door Filomeen en de Arabier heen en weer geduwd. En dan begint een

achtervolging met als haas Filomeen en als jager de Arabier, eventueel met aangepaste muziek.)

FILOMEEN: Ooskaar, hellep!!!

(Filomeen vlucht weg door de hal naar de tuin en loop voorbij het raam, gevolgd door de Arabier. Even later vlucht Filomeen in de andere richting voorbij het raam, gevolgd door de Arabier. De Arabier komt door de tuindeur naar binnen en gaat tot bij Ooskaar. Beide mannen geven elkaar de hand.)

OSCAAR: Goed gedaan Karel. Ze trapt er in.

ARABIER: Ik amuseer mij rot Ooskaar. Ik jaag erachter tot ze haar verstand terugvindt.

OSCAAR: Dan zult ge nog lang moeten jagen. Ga er maar achteraan.

ARABIER: Met veel plezier. Alaaaaf !!! *(langgerekt)*

(De Arabier brengt de 'alaafigroet'. Dan stormt hij door de tuindeur naar buiten en zet de achtervolging verder. Ooskaar begeeft zich naar de huisbar om zich een glas in te gieten. Wanneer hij de fles in de hand heeft, komt Filomeen vanuit de hal naar binnen gelopen.)

FILOMEEN: Ooskaar, help me toch in godsnaam. Waar is dat monster naartoe?

OSCAAR: *(met een uitgestreken gezicht)* Naar daar of naar daar, ik weet het niet Filomeen. Hij is als een bliksemschicht door de kamer gevlogen.

(Op dat ogenblik weerklinkt de kreet van Achmeid en verschijnt de Arabier voor het raam. Hij komt naar binnen terwijl Filomeen zich verbergt achter Ooskaar. De Arabier probeert Filomeen te grijpen waarbij Ooskaar heen en weer wordt gesleurd. Filomeen slaagt erin te ontsnappen langs de tuindeur en loopt naar links, achterna gezeten door de Arabier.

Ooskaar schenkt zich een glas vol en gaat aan de tuindeur staan kijken. Na korte tijd weerklinkt de kreet van Achmeid en Filomeen komt gillend voorbij het raam gestormd, achternagezeten door de Arabier. Ooskaar geniet zichtbaar.

De deur van de hal en van de keuken gaan gelijktijdig open. Van achter de deur van de hal komt het hoofd van Filomeen piepen, die naar achter kijkt. Van achter de deur van de keuken komt het hoofd van de Arabier piepen, die naar voor kijkt. Gelijktijdig draaien ze het hoofd en zien elkaar. Filomeen slaat een gil en vlucht door de tuindeur naar rechts, achtervolgd door de Arabier. Even later komt Filomeen door de hal naar binnen en loopt tot bij Ooskaar.)

FILOMEEN: Ooskaar, help me, ik kan niet meer. Toe Ooskaar, laat mij niet in de steek.

OSCAAR: Hoe kan ik u nog helpen Filomeen? Ik heb mijn woord gegeven. Ge zijt nu van Achmeid, een echte prins nog wel.

(In de verte weerklinkt de kreet van Achmeid, "Alaaaaf!" De Arabier zelf blijft onzichtbaar.)

FILOMEEN: Ooskaar, daar is hij opnieuw. En hij roept altijd "Alaaaaf". Het zal toch zeker gene carnavalszot zijn?

OSCAAR: Dat denk ik niet Filomeen. Het is een echte oliesjeik van Koeweit. Zeker weten.

FILOMEEN: Ooskaar wat moet ik toch doen? Toe, verstop mij ergens.

OSCAAR: U verstoppen? Dat is een goed gedacht Filomeen. Kruip daar achter de zetel. En maak u zo klein mogelijk. Dan ziet hij u niet.

(Zodra Filomeen zich verstoopt heeft, komt de Arabier binnen door de tuindeur. Tijdens het volgende gesprek doen Ooscaar en Karel alle moeite om hun lach in te houden. Zij genieten zichtbaar. Filomeen is in alle staten.)

ARABIER: Waarde heer, Achmeid zijn zeer bedroefd. Gloednieuwe éénendertigste bruid zijn spoorloos verdwenen. Misschien waarde heer weten waar zij is?

(Ooscaar maakt duidelijk dat Filomeen zich verschuilt achter de zetel.)

OSCAAR: Ik zou het niet weten edele prins. Ik heb haar niet meer gezien.

ARABIER: Mijn hart bloeden. Ik smachten naar knappe lieve meid. Zij zijn verfrissend als de dauw, zacht als een lam en heet als het woestijnzand.

OSCAAR: Achmeid kom, niet overdrijven hè. Zoveel bijzonders is ze ook niet. Dan ken ik haar beter zulle.

ARABIER: Toch wel, waarde heer, ik haar aanbidden.

OSCAAR: Ja maar, ze kan haar mond niet houden. Het is een echt viswijf.

ARABIER: Dat mij weten waarde heer. Bewaker van harem haar dat snel zal afleren. Hij viswijven kletsen met lederen riem op de blote billen.

OSCAAR: En ze wil altijd haar goesting doen. Ze moet altijd het laatste woord hebben.

ARABIER: Bij ons vrouwen hebben geen woord. Zij alleen doen wat man believen.

OSCAAR: En ze wil rijk zijn, onschatbaar rijk. Ze wil altijd meer en meer geld hebben. Het kan nooit genoeg zijn.

ARABIER: Achmeid zeer rijk, onvoorstelbaar rijk. Maar hij geld niet geven aan vrouwen. Achmeid liever kopen westerse kastelen en dure auto's. Vrouwen hebben geen geld nodig. Zij leven in harem en zich uitsluitend voorbereiden op zwoele nachten in bedstee van Achmeid.

OSCAAR: Maar als ze niks te doen heeft gaat ze zich vervelen. En dan kan ze wreed ambetant zijn zulle. Achmeid, ze wil altijd wat om handen hebben.

ARABIER: Vrouwen in harem zeer druk leven hebben. Zij hele dag oefenen in buik- en sluierdansen. Achmeid zich zo verheugen op nieuwe bruid. Hij zal verder zoeken tot hij haar zal vinden. En dan hij haar streng zal straffen. Zij moet aan het lijf ondervinden dat vrouw onderworpen is aan man en voor hem niet op de loop mag loop. *(knipoog naar elkaar)* En nu... Alaaaaaf !!!!! *(De Arabier vertrekt lopend door de tuindeur.)*

FILOMEEN: *(komt vanachter de zetel tot bij Ooscaar. Beiden staan met de rug naar het raam. Marleentje en Karel luisteren mee door de open deur. Zij leven mee met het gesprek.)* Hebt ge dat gehoord Ooscaar? Die barbaren mishandelen hun vrouwen.

OSCAAR: Ja Filomeen, die lachen er niet mee.

FILOMEEN: En hij gaat mij streng straffen, zegt hij.

OSCAAR: Dat is uw eigen schuld. Gij moest maar niet gaan lopen.

FILOMEEN: Zou ik ook kletsen krijgen met een lederen riem op mijn blote billen?

OSCAAR: Dat zit er dik in. Gij zijt nieuw in zijn harem. En hij zal u direct laten voelen wie er de baas is.

FILOMEEN: Toch niet met een lederen riem zeker. Dat maakt rode strengen op mijn blote billen. (*wenend*) En dat doet pijn. Ik wil dat niet! Ooskaar, help mij! Asjeblief!

OSCAAR: (*ook gemaakt half wenend*) Ik zal proberen Filomeen. Ik zal hem vragen om zijn lederen riem niet te gebruiken. Misschien komt ge er dan met twintig stokslagen op uw blote kont ook wel vanaf.

FILOMEEN: (*Filomeen beschermt haar achterwerk met beide handen.*) Ooskaar, dat kunt ge niet laten gebeuren. Verlos mij van prins Laweit. Doe toch iets. In Gods naam, doe iets.

OSCAAR: Ik zou niet weten wat, Filomeen. Het is te laat. Ik kan echt niets meer voor u doen.

FILOMEEN: Ge moet Ooskaar. Als het voor mij niet meer kan, doe het dan voor de prins. Ik ga Achmeid Laweit heel hard ontgoochelen, zulle. Die hitsige bok denkt dat ik zo heet ben als het woestijnzand. En zo heet ben ik toch niet, hè Ooskaar?

OSCAAR: Nee, dat scheelt wel een pak graden.

FILOMEEN: En hij wil mij doen buikdansen. Ziet ge mij al buikdansen? (*Filomeen doet een mislukte poging tot buikdansen.*) Ik kan helemaal niet buikdansen.

OSCAAR: Nu ge het zegt, dat trekt er nog niet op. Ge zult nog veel moeten oefenen in de sjeik zijn harem.

FILOMEEN: Ik wil helemaal niet in die harem. Toe Ooskaar, laat mij asjeblief niet in de steek.

OSCAAR: Ik laat u niet in de steek Filomeen. Ik wil u alleen gelukkig maken. Dat is toch mijn plicht. Gij wilt een rijke vent? Wel, ge krijgt er éne. En een chauffeurswoning is voor u veel te min? Wel, ge kunt in een prachtig paleis gaan wonen. En nog wel met een echte prins, een rijke oliesjeik van Koeweit. Ge zijt nu voor altijd verlost van "dat stukske chauffeur".

FILOMEEN: Ja maar Ooskaar, gij zijt "geen stukske chauffeur" zulle. Gij zijt een heel knappe chauffeur. En niet de eerste de beste hè. Gij zijt verdorie chauffeur van de directeur. En dat kan alleman niet zeggen. Toe Ooskaar, wilt ge mij nu helpen?

OSCAAR: Als ge niet lost zal ik wel moeten zeker. Daar zijn echter wel een paar voorwaarden aan verbonden.

FILOMEEN: Ik zal alles doen wat ge vraagt Ooskaar. Als ik maar bij u mag blijven.

OSCAAR: Dat is goed Filomeen. Om te beginnen laten we dit pension voor wat het is en trekken opnieuw in de chauffeurswoning. Akkoord?

FILOMEEN: Ja Ooskaar, akkoord Ooskaar.

OSCAAR: En in het vervolg wordt met mijn mening ook rekening gehouden.

FILOMEEN: Natuurlijk Ooskaar.

OSCAAR: En ons Marleentje mag met Karel trouwen.

FILOMEEN: Ja maar Ooskaar, toch niet met zo een stuk chauffeur zeker!

OSCAAR: (*dreigend*) Filomeen!

FILOMEEN: Ja Ooskaar, akkoord Ooskaar. Als het toch niet anders kan. Maar hoe geraken we van die bezeten seksmaniak af?

OSCAAR: Laat prins Laweit maar aan mij over.

(Marleentje en Karel zijn weg voor het raam. De deur naar de hal wordt heel voorzichtig geopend en de Arabier kijkt naar binnen. Als hij Filomeen ziet schreeuwt hij het uit van vreugde. Filomeen verstoopt zich achter de rug van Ooscar.)

ARABIER: Aha, daar gij zijn, mijn lieve bruid, stralend als de zonneschijn.

(Na wat heen en weer gewring krijgt de sjeik Filomeen te pakken. Hij probeert een om hulp roepende, tegenspartelende en stampvoetende Filomeen de traphal in te dragen. Ooscar komt tussenbeide en bevrijdt Filomeen.)

OSCAAR: Edele prins, ik heb een vervelende mededeling. Deze vrouw blijft bij mij.

ARABIER: Waarde heer, dat gij kunnen niet maken. Gij hebben gegeven uw woord.

OSCAAR: Dan krijg ik mijn woord en gij uw drie miljoen terug.

ARABIER: Ik vrees, gij hebben verloren uw verstand. Voor drie miljoen gij kunt hebben honderd vrouwen.

OSCAAR: Ach-meid, ik heb geen honderd vrouwen nodig. Er is er maar één die ik graag zie. En dat is mijn Filomeen. *(Filomeen knikt uitdrukkelijk 'ja'.)* En hoepel nu maar op.

ARABIER: Ja maar, waarde heer, niet uw Filomeen maar mijn Filomeen. Ik niet hoepel op. Wij zullen vechten een duel.

OSCAAR: Mij ook goed. Maar ge gaat u dat beklagen manneke. Allee, kom maar op.

(Beide mannen nemen een gevechtshouding aan. Filomeen is vol schrik achteruit gedeinsd.)

ARABIER: Zo mij doen met mannen die woord breken... waaaaahhhh!

(De Arabier springt op Ooscar toe. Deze ontwijkt hem zodat beide mannen nu tegenovergesteld in gevechtshouding staan.)

OSCAAR: En zo mij doen met mannen die vrouw afpakken.... woeeoeehhhh!

(Ooscar springt op de Arabier toe, die hem handig ontwijkt zodat beide mannen opnieuw in gevechtshouding tegenover elkaar staan. Dan laat de Arabier een schreeuw en springt op Ooscar toe, die handig ontwijkt. Nu is het de beurt aan Ooscar om aan te vallen. De twee springen op elkaar toe zodanig dat Ooscar achter de Arabier geraakt. Hij grijpt de Arabier bij de kraag en in het kruis van zijn broek en duwt hem voor zich uit door de tuindeur naar buiten. Hij geeft de Arabier een trap onder het achterwerk.)

OSCAAR: Vooruit Achmeid met veel lawijd. Mijn huis uit. Vlieg terug naar uw dertig vrouwen in uw harem. Maar de éénendertigste is van mij. Daar blijft gij met uw poten vanaf. En dat ik u hier nooit meer terugzie. Alaaaaaf!

(De Arabier is weg. We horen zijn kreet in de verte weerklinken en langzaam uitsterven. "Alaaaaaaf!")

FILOMEEN: Ooscar ik kan mijn ogen niet geloven.

OSCAAR: *(Ooscar blijft stoïcijns kalm terwijl hij de tuindeur dicht doet en een denkbeeldig stofdeeltje van zijn kleren veegt.)* Wat kunt ge niet geloven Filomeen?

FILOMEEN: Wat ik allemaal zie. Dat had ik van u nooit gedacht. Ooscar, ge zijt een held.

OSCAAR: Ja maar, dat weet ik zulle.

FILOMEEN: Bij u ben ik veilig.

OSCAAR: Zo veilig als de nonnetjes in het klooster. Tenminste als er geen ooievaar in de buurt is.

MARLEENTJE: (*Marleentje komt binnen door de tuindeur.*) Wat is hier aan de hand? Is het carnaval? Ik loop in de tuin een halve gare tegen het lijf die voortdurend ‘alaaaaaf’ roept.

FILOMEEN: Neen Marleentje, het is geen carnaval. Het is iets heel anders, iets verschrikkelijk. Die halve gare, dat is prins Achmeid Laweit van Koeweit. En die had mij gekocht. En die wilde mij in zijn harem stoppen. Hij zat me overal achterna om mij te pakken. Gelukkig heeft onze pa mij gered.

MARLEENTJE: Make, wat vertelt gij toch allemaal? Gij hebt zeker gedroomd. Wie zou er u in godsnaam willen verkopen?

FILOMEEN: Dat moet ge aan uwe pa vragen. Die weet daar alles van.

OSCAAR: Ons ma heeft nog meer te vertellen Marleentje. Toe Filomeen, zeg het maar.

FILOMEEN: Wat Ooskaar?

OSCAAR: Wel, dat van Karel.

FILOMEEN: Oh ja, Marleentje, ik heb beslist...het is te zeggen uwe pa en ik hebben beslist dat gij met Karel moogt trouwen.

MARLEENTJE: Is dat echt waar make? Oh, gij maakt mij zo gelukkig. Gij zijt echt een schat. Zoals gij is er geen tweede op heel de wereld.

FILOMEEN: Uwe pa denkt daar wel helemaal anders over.

OSCAAR: Dacht Filomeen. Ik dacht daar helemaal anders over. Maar nu gij Karel, een doodgewone chauffeur, met veel blijdschap en vreugde aanvaardt als uw toekomstige schoonzoon, is mijn mening over u helemaal veranderd.

(Filomeen komt tot voor het publiek. Ze mijmert voor zich uit. Ooskaar en Marleentje zetten zich in de grote zetel. Karel staat voor het raam maar zonder tulband zodat hij herkenbaar is.)

FILOMEEN: Ja, een chauffeur meer of minder, daar komt het hier niet op aan hè. Misschien beginnen we wel een taxibedrijf. Ja, dat doen we. We kopen twee auto's en onze pa en Karel doen taxi. En ik word directrice. En na een paar maanden kopen we auto's bij en nemen chauffeurs in dienst. En we huren, of nee, we kopen een garage in volle stad met een chique villa en een grote tuin. En we nemen een tuinman in dienst en natuurlijk... een meid. Maar geen bovenmeid, dat hoeft niet...maar heel zeker een dienstmeid voor de keuken... en voor het onthaal. En wat ik zeker niet mag vergeten: ik koop een nieuw belletje. Ha, ja hè, dat hoort zo bij mensen van een hogere stand. En wat zou ik verder nog kunnen doen? Ha ja...ik kan misschien(*Filomeen denkt na*)

OSCAAR: Lap...ze is weer vertrokken.

MARLEENTJE: Ze zal nooit veranderen.

D O E K

E I N D E

